

KÜRESEL KIRILMALAR VE BÖLGESEL UYGULAMALAR: POLİTİK EKONOMİ VE SOSYAL PERSPEKTİFLER

EDİTÖRLER

PROF. DR. ARZU AL

DR. MUSTAFA LATİF EMEK

ISBN: 978-625-5753-63-2

ANKARA- 2026

KÜRESEL KIRILMALAR VE BÖLGESEL UYGULAMALAR: POLİTİK EKONOMİ VE SOSYAL PERSPEKTİFLER

EDİTÖRLER

Prof. Dr. Arzu AL
ORCID ID: 0000-0002-3287-3661

Dr. Mustafa Latif EMEK
ORCID ID: 0000-0002-7079-9781

YAZARLAR

Prof. Dr. İbrahim YILDIRIM¹

Prof. Dr. Şeniz ANBARLI BOZATAY²

Doç. Dr. Asmin KAVAS³

Dr. Öğr. Üyesi Sedat AYYILDIZ⁴

Dr. Öğr. Üyesi Aslıhan İĞDIR AKARAS⁵

Arş. Gör. Dr. Dilara ŞENSİVAS⁶

Çetin TEKGÜL⁷

Uğur BUDAKLI⁸

Yusuf Girayalp ATAN⁹

Atıl KARAKAŞ¹⁰

¹Bitlis Eren Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü,
Bitlis, Türkiye
i.yildirim@beu.edu.tr
ORCID ID: 0000-0003-1557-8406

²Balıkesir Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve
Kamu Yönetimi Bölümü, Balıkesir, Türkiye
sanbarli10@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-4690-9650

³Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi,
Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, Eskişehir, Türkiye
asminkavas@gmail.com
ORCID ID: 0000-0001-8319-7950

⁴Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Uygulamalı Bilimler Fakültesi, Uluslararası
Ticaret ve Lojistik Bölümü, Ankara, Türkiye
ay_yildiz.sedat@hotmail.com
ORCID ID: 0000-0003-0317-5247

⁵Iğdır Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi, Iğdır, Türkiye
aslihanigdir@gmail.com
ORCID ID: 0000-0002-3211-696X

⁶İstanbul Ticaret Üniversitesi, İnsan ve Toplum Bilimleri, Siyaset Bilimi ve
Uluslararası İlişkiler, İstanbul, Türkiye
dsensivas@ticaret.edu.tr
ORCID ID: 0000-0002-9473-1546

⁷Bağımsız Araştırmacı
cetin0400@gmail.com
ORCID ID: 0009-0001-9189-5529

⁸Balıkesir Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü Siyaset Bilimi ve Kamu
Yönetimi Anabilim Dalı, Balıkesir, Türkiye
ugur.uub81@icloud.com

⁹Marmara Üniversitesi Siyasal Bilimler Fakültesi, İstanbul, Türkiye
girayatan@gmail.com
ORCID ID: 0000-0003-0340-0133

¹⁰Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Uygulamalı Bilimler Fakültesi, Uluslararası
Ticaret ve Finans Bölümü, Ankara, Türkiye
atilkarakas35@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18732575>

Copyright © 2026 by UBAK publishing house

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by

any means, including photocopying, recording or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. UBAK International Academy of Sciences Association Publishing House®

(The Licence Number of Pubicator: 2018/42945)

E mail: ubakyayinevi@gmail.com

www.ubakyayinevi.org

It is responsibility of the author to abide by the publishing ethics rules.

UBAK Publishing House – 2026©

ISBN: 978-625-5753-63-2

February / 2026

Ankara / Turkey

ÖNSÖZ

Küresel sistemin çok kutuplu bir yapıya evrildiği, jeopolitik rekabetin jeoekonomik araçlarla tahkim edildiği sancılı bir dönemin içerisinde geçmekteyiz. Elinizdeki bu çalışma, savunma sanayiinden sosyal politikaya, çevre bilincinden uluslararası ticarete kadar geniş bir perspektifte, yerel ve küresel dinamiklerin nasıl iç içe geçtiğini analiz etme gayesi taşımaktadır.

Kitabın ilk bölümleri, Türk savunma sanayisinin geçirdiği dönüşümü stratejik özerklik ve askeri devrim tezleri ışığında ele alarak, modern ulus-devletin güvenlik aygıtındaki yapısal değişimi kuramsal bir çerçeveye oturtmaktadır. Takip eden bölümlerde ise Avrupa'nın iki büyük aktörü olan Birleşik Krallık ve Almanya örneğinde sosyal demokrasinin güncel krizi ve emek piyasası dönüşümleri incelenmektedir. Eserin yerel boyutu, Iğdır örneği üzerinden çevre politikalarını ve Türkiye'nin "Yeşil Turizm" stratejilerini bütüncül bir yaklaşımla ele alarak sürdürülebilirlik tartışmalarına katkı sunmaktadır. Son bölümde ise İsrail-Filistin çatışmasının Türkiye ile olan ticari ilişkilere etkisi, yalnızca ekonomik bir veri seti olarak değil, toplumsal refah ve sosyal politika çıktıları bakımından irdelenmektedir.

Disiplinlerarası bir titizlikle hazırlanan bu bölümler, hem kuramsal derinlik sunmayı hem de politika yapıcılara somut verilerle yol göstermeyi amaçlamaktadır. Bu eserin, sosyal bilimlerin farklı alanlarında çalışan araştırmacılara ve güncel dünya sorunlarını anlamlandırmak isteyen okurlara faydalı bir kaynak olmasını temenni ederiz.

Prof. Dr. Arzu AL

Dr. Mustafa Latif EMEK

22.02.2026 - Türkiye

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ 5

İÇİNDEKİLER 7

BÖLÜM 1

İĞDIR BELEDİYESİ ÖRNEĞİNDE YEREL HALKIN ÇEVRE
SORUNLARINA YÖNELİK BİLİNÇ DÜZEYİNİN
ANALİZİ.....(9-43)

Çetin TEKGÜL

Aslıhan İĞDIR AKARAS

BÖLÜM 2

YEŞİL TURİZM YÖNETİMİNDE TÜRK KAMU POLİTİKA
ARAÇLARI VE BÜTÜNCÜL YAKLAŞIMLAR.....(44-72)

İbrahim YILDIRIM

BÖLÜM 3

SOSYAL DEMOKRASİNİN GELİŞİMİ, BİRLEŞİK KRALLIK VE
ALMANYA’NIN 21. YÜZYIL BAŞINDA VERGİ VE İŞGÜCÜ
PİYASASI POLİTİKALARI.....(73-94)

Uğur BUDAKLI

Şeniz ANBARLI BOZATAY

BÖLÜM 4

ASKERİ DEVRİM TEZLERİ ÇERÇEVESİNDE SAVAŞIN
DÖNÜŞÜMÜ VE MODERN ULUS-DEVLETİN İNŞASI.....(95-118)

Dilara ŞENSİVAS

BÖLÜM 5

JEOEKONOMİK KIRILMALAR VE STRATEJİK ÖZERKLİK:
KÜRESEL DÖNÜŞÜM SÜRECİNDE TÜRK SAVUNMA
SANAYİSİNİN POLİTİK EKONOMİSİ.....(119-152)

Yusuf Girayalp ATAN

BÖLÜM 6

KENTSEL YOKSULLUK: KLASİK VE MODERN SOSYOLOJİK
TEORİLER IŞIĞINDA BİR İNCELEME.....(153-196)

Asmin KAVAS

BÖLÜM 7

İSRAİL-FİLİSTİN SAVAŞININ TÜRKİYE-İSRAİL DIŞ TİCARET
İLİŞKİLERİNE YANSIMALARININ SOSYAL POLİTİKA
AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ.....(197-220)

Atıl KARAKAŞ

Sedat AYYILDIZ

BÖLÜM 1

İĞDIR BELEDİYESİ ÖRNEĞİNDE YEREL HALKIN ÇEVRE SORUNLARINA YÖNELİK BİLİNÇ DÜZEYİNİN ANALİZİ¹

Çetin TEKGÜL

Dr. Öğr. Üyesi Aslıhan İĞDIR AKARAS

GİRİŞ

İnsanlık tarihi boyunca doğa, insanların temel ihtiyaçlarını karşılayabileceği bir kaynak ve sığınak olarak önemli bir rol oynamıştır. Bu tarihsel ilişki, insan ile çevre arasında sürekli bir etkileşimi beraberinde getirmiştir. İnsan doğadan etkilenirken, aynı zamanda doğayı da olumlu ya da olumsuz biçimlerde etkilemiştir. Çevre sorunlarının ortaya çıkışı, insanın doğaya egemen olma çabalarıyla paralel bir şekilde gelişmiştir. İnsan, doğayı anlamaya çalışırken onu dışsallaştırmış ve doğanın bir parçası olmaktan uzaklaşmıştır (Balkaya, 2014, s. 42). Bu süreçte geliştirilen bilgi ve teknolojiler, doğanın dengeli yapısını bozabilecek düzeye ulaşmıştır. Doğal sistemlerin kendini onarma kapasitesi sınırlı olmakla birlikte, yoğun insan faaliyetleri bu sınırları aşarak geri dönüşü zor hasarlara yol açmaktadır. Sanayileşme, hızlı nüfus artışı ve plansız kentleşme bu tahribatı hızlandıran başlıca faktörler arasında yer almaktadır. Ancak bu sorunlar

¹ Bu Çalışma Iğdır Üniversitesi Lisansüstü Eğitim Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Anabilim Dalında Dr. Öğr. Üyesi Aslıhan İĞDIR AKARAS'ın danışmanlığında Çetin TEKGÜL tarafından tamamlanan “Çevre Sorunları Hakkında Yerel Halkın Bilinç Düzeyi: Iğdır Belediyesi Örneği” isimli tezden türetilmiştir.

yalnızca fiziksel faktörlerle açıklanamaz; siyasi kurumların karar alma süreçleri de çevresel bozulma üzerinde belirleyici etkiler yaratmaktadır. Sanayi Devrimi'nin başlangıcıyla birlikte doğa-insan ilişkisi ciddi biçimde değişmiştir. İnsan etkinliğinin doğa üzerindeki baskısı artmış; kimyasal ve nükleer atıklar, fosil yakıt kullanımı ve kaynakların sorumsuzca tüketilmesi gibi nedenlerle ekolojik denge bozulmuştur. Günümüzde karşı karşıya olduğumuz bu çevresel kriz artık soyut bir olgu değil, günlük yaşamda etkileri hissedilen bir gerçeklik haline gelmiştir. Modern çevre sorunlarının temelinde üretim-tüketim ilişkilerindeki dengesizlik ve yaşam alışkanlıkları yatmaktadır. Aşırı tüketim arzusu, doğal kaynakların kontrolsüzce kullanılmasına ve çevrenin sürekli tahrip edilmesine neden olmaktadır. Bu bağlamda sürdürülebilirlik ilkesi çerçevesinde ulusal ve uluslararası düzeyde politikalar geliştirilmesi hedeflenmektedir (IISD, 2021, s. 6-7).

Çevresel krizlerin çözümü, yalnızca çevreyi bir "kaynak" olarak gören anlayıştan uzaklaşarak mümkündür. 1960'lı yılların sonlarından itibaren çevre tahribatının insanın yaşam kalitesi üzerindeki olumsuz etkileri belirginleşmeye başlayınca, uluslararası toplum bu duruma kayıtsız kalamamıştır. Başlangıçta kirlilik odaklı geliştirilen çevre politikaları zamanla daha yapısal ve kapsamlı hale gelmiştir. Çevre politikası, birçok farklı politika alanıyla kesişen ve bu alanlar arasında iş birliği gerektiren disiplinler arası bir yapıya sahiptir. Yerel bir çevre sorunu, kısa sürede küresel bir sorun haline dönüşebilmektedir. İlk uluslararası çevre konferansları bu geçişkenliğe dikkat çekmiş ve 1972 Stockholm Konferansında çevre sorunlarının uluslararası iş birliği

gerektiren küresel bir mesele olduğu vurgulanmıştır. Bu çerçevede çevre politikalarının, sadece merkezi yönetimin değil; özel sektör, sivil toplum kuruluşları, yerel yönetimler ve bireylerin de aktif katılımını gerektiren çok aktörlü bir süreçle şekillenmesi gerekmektedir. Ancak yerel düzeyde çözümler geliştirilmeden küresel çevre sorunlarının üstesinden gelmek mümkün değildir. Özellikle belediyeler, çevreyle ilgili sorunların tespiti ve çözümünde önemli rol oynayan kamu kurumları olarak öne çıkmaktadır. 1992 yılında düzenlenen Rio Konferansı'nda kabul edilen Gündem 21 belgesi, çevresel sürdürülebilirlik bağlamında yerel yönetimlerin sorumluluğunu açıkça tanımlamıştır (Çiftçioğlu ve Aydın, 2019, s. 118). Bu çerçevede yerel yönetimler, halkın katılımını sağlama, çevre bilinci oluşturma ve sürdürülebilir uygulamalar geliştirme noktasında önemli sorumluluklar taşımaktadır. Türkiye'de de çevre sorunları, 1970'li yıllardan itibaren önem kazanmaya başlamıştır. 1982 Anayasası'nda çevreye ilişkin düzenlemeler yer almış; 1983 yılında çıkarılan Çevre Kanunu'nda, çevre kirliliğiyle mücadelede temel ilkeler belirlenmiştir (Orhan, 2014, s. 50). Sonraki yıllarda Çevre Koruma Kurumu ve ardından Çevre Bakanlığı kurulmuş; çevre politikalarının kurumsal temeli oluşturulmuştur (Şengün, 2015, s. 109-111).

Bu gelişmeler belediyelerin çevresel sorunlar karşısında daha aktif roller üstlenmesini zorunlu kılmıştır. Belediyeler, yalnızca yerel halkın günlük ihtiyaçlarını karşılamakla kalmaz; aynı zamanda ortak yaşam alanlarının korunmasından da sorumludur. Özellikle çevre sorunları gibi geniş çaplı meselelerde, bireylerin gelecek kuşakları da

düşünerek hareket etmesini sağlamak, yerel yönetimlerin çevresel sorumluluğu olarak kabul edilmelidir. Bu sorumluluk aynı zamanda yerel yönetimlerin çevre ile ilgili faaliyetlerinin, devletlerin ve devlet dışı örgütlerin küresel çabalarına da destek olmasını sağlamaktadır. Dolayısıyla yerel yönetimler, küresel çevre politikalarının önemli bir parçası haline gelmiştir (Gürçam ve Konuralp, 2022, s. 67). Günümüzde bilgi paylaşımının hızlanması da çevresel sorunlara ilişkin farkındalığın artmasında önemli bir rol oynamaktadır. Bu süreçte, internet dünyasının içine doğan Z kuşağı, gerek dünyada gerekse Türkiye’de iklim farkındalığının yükselmesinde önemli bir aktör haline gelmiştir (Gürçam, 2023, s. 47).

Bu araştırmada, çevre politikalarının yerel düzeydeki etkileri, özellikle belediyeler üzerinden incelenmektedir. Belediyelerin çevre sorunlarının çözümündeki rolü, halkın çevre bilincinin geliştirilmesinde ne kadar etkili oldukları ve bu etkilerin sürdürülebilirliğe katkısı sorgulanmaktadır. Yerel yönetimler tarafından başlatılan çevre dostu uygulamaların, insan davranışlarını değiştirme potansiyeline sahip olduğu düşünülmektedir. Yasal düzenlemelerin yanı sıra bireysel çevre bilincinin oluşması da çevrenin korunmasında kritik öneme sahiptir. Ancak bu iki unsurun nasıl bir etkileşim içinde olduğu ve belediyelerin bu etkileşimi nasıl yönettiği konusunda akademik çalışmaların sayısı sınırlıdır. Bu nedenle, bu çalışma yerel yönetimlerin çevre politikalarındaki etkinliğini değerlendirerek hem teorik hem de pratik katkılar sunmayı amaçlamaktadır. Bu çalışmanın amacı, belediyelerin uyguladığı çevre politikalarının, yerel halkın çevre

sorunlarına yönelik tutum ve davranışlarını nasıl etkilediğini incelemektir. Örneklem olarak Iğdır ili seçilmiştir. Bu kapsamda, Iğdır halkının çevresel farkındalık düzeyi ile belediyenin politikaları arasındaki ilişki değerlendirilecektir. Bu kapsamda aşağıdaki sorulara cevap aranacaktır:

1. Belediye yönetimi ve yerel aktörler için çevre sorunlarının önemi aynı düzeyde midir?
2. Belediyeler, çevre sorunlarının çözümünde ne ölçüde etkilidir?
3. Belediyelerin çevre politikaları, halkın çevresel duyarlılığını değiştirme gücüne sahip midir?
4. Belediyelerin çevresel önlemleri, halkın büyük bir kısmı tarafından desteklenmekte midir?

1. ARAŞTIRMANIN YÖNTEMİ

1.1. Araştırma Modeli ve Hipotezler

Bu araştırmada, veri toplama ve analiz sürecinin, araştırmanın amacı doğrultusunda sistematik ve ekonomik biçimde yürütülmesini sağlayan tarama modeli tercih edilmiştir. Tarama modeli, belirli bir grubun niteliklerini ya da geçmişte veya günümüzde var olan durumları tanımlamak amacıyla kullanılan bir yaklaşımdır (Karasar, 2008; Büyüköztürk vd., 2010). Bu model hem nicel hem de nitel veri analizine olanak sağlar. Özellikle nicel analiz, istatistiksel yöntemlerle hızlı ve tekrarlanabilir sonuçlar sunması açısından tercih edilmektedir (Ulus vd., 2010). Çevre sorunları ve bu sorunlara karşı halkın katılımı hem akademik literatürde hem de uygulamalı çalışmalarda uzun süredir

tartışılan bir konudur. Bu alandaki bulgular, çevre politikalarının başarısının, halkın bilgi düzeyi ve katılım oranıyla doğrudan ilişkili olduğunu göstermektedir (Erdem, 2007). Bireylerin çevre bilinci düzeyleri, algılarını ve çevresel sorunlara karşı gösterdikleri tepkileri önemli ölçüde etkilemektedir (Padem, Göksu ve Konaklı, 2012). Ayrıca, cinsiyet, yaş, eğitim durumu, gelir seviyesi ve meslek gibi demografik değişkenlerin, bireylerin çevreyle ilgili tutum ve davranışlarını etkilediği bilinmektedir (Büyüköztürk vd., 2010; Karasar, 2008). Eğitim düzeyinin artmasıyla birlikte çevresel farkındalığın da yükseldiği çeşitli araştırmalarda vurgulanmıştır. Medya, eğitim kurumları, STK'lar ve yerel yönetimler gibi bilgi kaynakları ise halkın çevresel bilgiye ulaşmasında kritik rol oynamaktadır (Ulus vd., 2010). Yerel halkın çevreye ilişkin kararlara katılımı, çözüm önerilerinin daha kabul edilebilir ve sürdürülebilir olmasını sağlamaktadır (Erdem, 2007). Bu bağlamda çalışmanın temel hipotezleri aşağıda sıralanmıştır:

- H1: Iğdır halkının çevreye ilişkin algısı, demografik değişkenlere göre anlamlı farklılık göstermektedir.
- H2: Iğdır halkının çevreyle ilgili bilgi düzeyi, demografik özelliklere göre değişmektedir.
- H3: Iğdır halkının çevre sorunlarına ve belediye hizmetlerine ilişkin önerileri, demografik değişkenlere bağlı olarak farklılaşmaktadır.
- H4: Iğdır halkının çevre konularında bilgi edindiği kaynaklar, demografik özelliklere göre çeşitlilik göstermektedir.

- H5: Halkın çevreyi koruma yönündeki faaliyetleri, demografik özelliklerine göre farklılık göstermektedir.
- H6: Halkın çevre sorunlarının çözümünden kimlerin sorumlu olduğuna dair görüşleri, demografik değişkenlere göre değişmektedir.
- H7: Iğdır halkının çevre sorunlarına neden olan faktörlere ilişkin düşünceleri, demografik değişkenlere göre farklılık göstermektedir.
- H8: Iğdır'daki en önemli çevre sorunu hakkındaki halk görüşleri, demografik değişkenlere göre farklılık göstermektedir.

1.2. Araştırmanın Evreni ve Örneklemi

Araştırma evreni, sonuçların genelleneceği bireylerin oluşturduğu topluluktur (Altunışık vd., 2010). Bu çalışmada evren, Iğdır ilinde yaşayan bireylerden oluşmaktadır. Örneklem seçimi için olasılıklı örnekleme yöntemlerinden basit tesadüfî örnekleme yöntemi tercih edilmiştir. Literatürde 100.000 ve üzeri ana kütle büyüklükleri için 384 kişilik örneklemelerin yeterli olduğu belirtilmektedir (Çiçek vd., 2008; Sekaran, 2003). Bu doğrultuda Iğdır ilinde yaşayan bireyler arasından 404 kişiyle anket uygulaması gerçekleştirilmiş ve bu bireyler çalışmanın örneklemini oluşturmuştur.

1.3. Veri Toplama Yöntemi

Araştırmada nicel yöntem kullanılmış ve veriler anket tekniği ile toplanmıştır. Anketler, belirli bir örneklem grubundan sistematik biçimde veri toplamak amacıyla yapılandırılmış formlar olarak tanımlanmaktadır (Nakip, 2013).

Anket formu iki ana bölümden oluşmaktadır:

1. Birinci bölümde katılımcıların demografik özellikleri sorgulanmıştır.
2. İkinci bölümde ise çevre politikalarına ilişkin algılarının ölçülmesine yönelik 15 maddelik ölçek kullanılmıştır.

1.4. Verilerin Analizi

Verilerin analizinde SPSS 27 paket programı kullanılmıştır. Anketteki ifadelere verilebilecek cevaplar çok cevaplı olduğundan Ki-Kare testi yapılmıştır. Sonuçlar 0.05 anlamlılık düzeyinde ve %95 güven düzeyinde derecelendirilmiştir.

2. BULGULAR

2.1 Katılımcıların Demografik Özelliklerine İlişkin Bulgular

Araştırmaya katılan bireylerin demografik profili, cinsiyet, yaş, eğitim durumu, meslek, aylık gelir düzeyi ve memleket bilgilerine göre incelenmiştir. Katılımcılara ilişkin frekans ve yüzde dağılımları Tablo.1'de sunulmaktadır.

Tablo 1. Katılımcıların demografik verilere göre dağılımı.

<i>Değişken</i>		<i>Frekans</i>	<i>Yüzde (%)</i>
1- Cinsiyet	Kadın	166	41,1
	Erkek	238	58,9
	Toplam	404	100
2- Yaş	18-28 yaş	101	25,0
	29-38 yaş	106	26,2
	39-48 yaş	100	24,8
	49-58 yaş	53	13,1
	59 ve üstü yaş	44	10,9
	Toplam	404	100
3- Eğitim Durumu	Okur-Yazar Olmayan	10	2,5
	İlkokul	18	4,5
	Ortaokul	68	16,8
	Lise	187	46,3
	Üniversite	121	30,0
	Toplam	404	100
4- Meslek	Öğrenci	27	6,7
	İşsiz	15	3,7
	İşçi	94	23,3
	Ev Hanımı	44	10,9
	Çiftçi	39	9,7
	Esnaf	43	10,6
	Memur	49	12,1
	Emekli	71	17,6
	Diğer	22	5,4
	Toplam	404	100,0
5- Aylık Gelir Düzeyi	0 - 5.000 TL	43	10,6
	5.001 – 10.000 TL	12	3,0
	10.001 – 15.000 TL	22	5,4
	15.001 – 20.000 TL	44	10,9

	20.001 TL ve üstü	283	70,0
	Toplam	404	100
6- Memleketiniz Iğdır mı?	Evet	391	96,8
	Hayır	13	3,2
	Toplam	404	100

Araştırmaya katılan bireylerin %58,9'u erkek, %41,1'i kadındır; bu durum erkek katılımcıların çoğunlukta olduğunu göstermektedir. Katılımcıların %51,2'si 18–38 yaş aralığındayken, %24,8'i 39–48 yaş arasındadır. Eğitim düzeyine bakıldığında, %76,3'ü lise veya üniversite mezunudur.

Mesleki dağılımda en büyük grup %23,3 ile işçilerden oluşurken; memur ve emeklilerin toplam oranı %29,7'dir. Katılımcıların %70,0'ı 20.001 TL ve üzeri aylık gelire sahiptir. Ayrıca %96,8'inin Iğdır doğumlu olması, çalışmanın büyük ölçüde yerel nüfusu temsil ettiğini göstermektedir.

2.2 Demografik Değişkenlere Göre Çevre Algısındaki Farklılıklar

Katılımcıların çevreye ve çevre sorunlarına yönelik algıları, cinsiyet, yaş, eğitim ve gelir açısından çevre algısı değişkeni temelinde değerlendirilmiştir (Tablo 2).

Tablo 2. Demografik Değişkenlere Göre Çevre Algısı ve Iğdır'daki Çevre Sorunlarına Yönelik Duyarlılık Dağılımı

Değişken	Grup	Çevre Sizin İçin Ne Kadar Önemlidir?	Iğdır'daki Çevre Sorunlarının Önemi				Ki-Kare / P	Ki-Kare / P			
		Hiç (%)	Önemli Değil (%)	Önemli (%)	Çok Önemli (%)	Değer	Hiç (%)	Biraz (%)	Önemli (%)	Çok Önemli (%)	Değer
Cinsiyet	Kadın	13,8	12,0	33,1	41,0	8,072 / 0,045	8,4	13,9	31,9	45,8	3,282 / 0,350
	Erkek	11,8	5,0	41,3	41,7		5,5	10,1	32,4	52,1	
Yaş	18–28	4,0	2,0	27,7	66,3	56,165 / 0,001	4,0	5,0	23,8	67,3	35,625 / 0,001
	29–38	17,9	6,6	33,0	42,5		3,8	12,3	34,9	49,1	
	39–48	9,0	11,0	47,0	33,0		9,0	11,0	41,0	39,0	
	49–58	25,0	11,5	42,3	21,2		11,3	26,4	24,5	37,7	
	59+	13,6	13,6	47,7	25,0		9,1	9,1	34,1	47,7	
Eğitim	Okur-Yazar	30,0	10,0	30,0	30,0	32,678 / 0,001	10,0	30,0	40,0	20,0	30,990 / 0,002
	Değil										
	İlkokul	22,2	0,0	27,8	50,0		22,2	11,1	16,7	50,0	
	Ortaokul	14,7	10,3	36,8	38,2		10,3	13,2	30,9	45,6	

Değişken	Grup	Çevre Sizin İçin Ne Kadar Önemlidir?	Ne			Ki-Kare / P	İğdır'daki Çevre Sorunlarının Önemi			Ki-Kare / P
	Lise	5,4	4,3	44,1	46,2		3,2	6,4	32,1	58,3
	Üniversite	19,8	13,2	31,4	35,5		7,4	17,4	34,7	40,5
Meslek	Öğrenci	18,5	11,1	25,9	44,4	51,237 / 0,001	22,2	3,7	29,6	44,4 / 0,031
	İşsiz	6,7	6,7	53,3	33,3		0,0	6,7	53,3	40,0
	İşçi	5,3	1,1	31,9	61,7		2,1	8,5	25,5	63,8
	Ev Hanımı	18,2	11,4	38,6	31,8		9,1	13,6	36,4	40,9
	Çiftçi	17,9	15,4	38,5	28,2		10,3	20,5	23,1	46,2
	Esnaf	9,5	11,9	35,7	42,9		7,0	9,3	32,6	51,2
	Memur	12,2	4,1	36,7	46,9		6,1	6,1	34,7	53,1
	Emekli	15,5	11,3	53,5	19,7		5,6	19,7	36,6	38,0
	Diğer	18,2	4,5	22,7	54,5		4,5	9,1	36,4	50,0
Gelir	0-5000 TL	2,3	2,3	46,5	48,8	93,023 / 0,001	2,3	2,3	32,6	62,8 / 0,001
	5001-10000 TL	25,0	33,3	8,3	33,3		33,3	16,7	25,0	25,0
	10001-15000 TL	18,2	22,7	18,2	40,9		18,2	13,6	31,8	36,4
	15001-20000 TL	45,5	18,2	18,2	18,2		22,7	40,9	22,7	13,6

Değişken	Grup	Çevre Sizin İçin Ne Kadar Önemlidir?				İğdır'daki Çevre Sorunlarının Önemi				Ki-Kare / P
		8,2	5,0	42,6	44,3	2,8	8,1	33,9	55,1	
	20001 TL+									

Araştırma kapsamında katılımcıların çevreye verdikleri önem ile cinsiyet arasındaki ilişki incelenmiş, “Çevre sizin için ne kadar önemlidir?” sorusuna verilen yanıtlar doğrultusunda cinsiyet değişkeniyle anlamlı bir ilişki bulunmuştur ($p=0,045 < 0,05$). Bu sonuç, kadın ve erkek bireylerin çevreye verdikleri önemin istatistiksel olarak farklılaştığını göstermektedir. Öte yandan, “Çevre sorunlarının İğdır için ne kadar önemli olduğunu düşünüyorsunuz?” sorusunda cinsiyete göre anlamlı bir fark saptanmamıştır ($p=0,350 > 0,05$). Bu bulgu, cinsiyetin çevre sorunlarının yerel düzeydeki algısı üzerinde belirleyici bir etkisinin olmadığını ortaya koymaktadır.

Yapılan analizler, çevreye ve İğdır'daki çevre sorunlarına verilen önemin çeşitli demografik değişkenlere göre anlamlı farklılıklar gösterdiğini ortaya koymuştur. Cinsiyet açısından kadınlar çevreye daha fazla önem verirken, İğdır'daki çevre sorunları algısında cinsiyete bağlı anlamlı bir fark gözlenmemiştir. Yaş gruplarında ise genç bireyler çevreyi daha önemli bulmakta, yaş arttıkça bu algı azalmaktadır. Eğitim seviyesi yükseldikçe hem genel çevre algısı hem de yerel çevre sorunlarına verilen önem artmaktadır. Meslek grupları arasında da benzer şekilde farklılıklar bulunmuş, özellikle işçi ve memur

gruplarında çevre duyarlılığı daha yüksek çıkmıştır. Aylık gelir düzeyi yükseldikçe çevreye verilen önem ve Iğdır'daki çevre sorunlarının farkındalığı artmaktadır. Bu bulgular, çevre politikalarının planlanmasında yaş, eğitim, meslek ve gelir düzeyi gibi demografik özelliklerin dikkate alınması gerektiğini göstermektedir.

2.3 Çevre İşaretlerine Yönelik Bulgular

Katılımcıların çevre işaretlerine dair bilgi düzeyleri; cinsiyet, yaş, eğitim durumu, meslek grubu ve aylık gelir değişkenleri üzerinden değerlendirilmiştir. Cinsiyet değişkeni açısından incelendiğinde, katılımcıların çoğunluğunun □ geri dönüşüm, □ çevre uyarısı, □ alev ve □ ünlem gibi temel çevre işaretlerini tanıdığı görülmektedir. Ancak, yalnızca □ kuru kafa ve çapraz kemikler ($\chi^2=14,27$, $p=0,001$) ve □ radyasyon ($\chi^2=6,79$, $p=0,009$) işaretlerinde cinsiyet temelli anlamlı farklar belirlenmiştir. Diğer işaretlerde istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Yaş gruplarına göre yapılan analizlerde ise çoğu çevre işareti için anlamlı farklılıklar ortaya çıkmıştır. Genç bireyler (18-28 yaş), genellikle daha yüksek bilgi düzeyine sahiptir. Özellikle □, □, □, □, □, □, □ işaretlerinde bilgi farkı yaşa bağlı olarak belirginleşmektedir ($p<0,05$). Buna karşılık, □ radyasyon işareti için yaş grupları arasında anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p>0,05$). Eğitim düzeyi incelendiğinde, tüm çevre işaretleri için bilgi sahibi olma durumunun eğitim seviyesiyle birlikte arttığı görülmüştür. Lise ve üniversite mezunları; □ geri dönüşüm, □ aşındırıcı madde, □ radyasyon gibi işaretleri tanıma konusunda daha yüksek oranda bilgi sahibiyken, okur-yazar olmayanlar ve ilkokul mezunlarının bilgi düzeyi

daha düşüktür ($p<0,05$). Meslek değişkeni açısından değerlendirildiğinde, işçiler ve memurların genel olarak daha fazla çevre işareti bilgisine sahip olduğu görülmektedir. Öğrenciler ve ev hanımları ise daha düşük bilgi oranlarına sahiptir. Özellikle □ kuru kafa ve çapraz kemikler ve □ radyasyon işaretlerinde mesleki farklılıklar istatistiksel olarak anlamlı bulunmuştur ($p<0,05$). Aylık gelir düzeyine göre elde edilen bulgular, çevre işaretlerine yönelik bilgi sahibi olma oranının gelir arttıkça yükseldiğini göstermektedir. 0-5000 TL gelir grubundaki bireylerin bazı çevre işaretlerini tanıma oranı düşükken, 20001 TL ve üzeri gelir grubundaki bireyler □, □, □ gibi işaretleri daha iyi tanımaktadır ($p<0,05$). Sonuç olarak, çevre işaretlerine yönelik bilgi sahibi olma durumu; özellikle eğitim ve gelir düzeyleri başta olmak üzere, demografik faktörlerden etkilenmektedir. Bu durum, çevre bilinci oluşturma ve farkındalık çalışmalarının demografik özellikler göz önünde bulundurularak yürütülmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

2.4 Çevre Sorunları ve Belediye Hizmetlerine Yönelik Bulgular

Çevre ve belediye hizmetlerine yönelik bulgular katılımcıların cinsiyet, yaş, eğitim, meslek ve gelir düzeylerine göre çevre sorunlarına ve belediye hizmetlerine ilişkin algılarını ortaya koymaktadır.

Tablo 3. Çevresel Sorunlar ve Belediye Hizmetlerine Yönelik Algıların Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı

Demografi	Çevresel Sorunların Yaşamı Etkilemesi	Halkın Çevreye Duyarlılığı Algısı	Belediyenin Önlemlerinin Başarısı	Belediyenin Bilgilendirme Yeterliliği	Belediye Uygulamalarının Sorunların Çözme Etkisi	Genel Yorum
Cinsiyet	Kadın: %45,5 Erkek: %48,3	Kadınlar daha eleştirel	Erkekler daha olumlu	Erkekler (%26,5) Kadınlar (%12,0)	Erkekler > (%41,6) Kadınlar (%24,7)	Erkekler > belediyeye daha fazla güven duyuyor.
Yaş	En yüksek: 18–28 yaş (%66,0)	Gençler daha duyarlı	En yüksek güven: Gençlerde (%43,6)	Gençler daha olumlu	Gençlerde (%49,5) en yüksek	Genç bireyler daha duyarlı ve yerel yönetime güveniyor.
Eğitim Düzeyi	En yüksek: Lise mezunları (%56,5)	En olumlu: Lise ve ortaokul	Lise: %31,0 > Üniversite: %13,2	Üniversite: %9,9	Okur-yazar olmayanlar: %80,0	Eğitim arttıkça eleştirelilik artıyor.
Meslek Grubu	En yüksek: İşçiler (%58,1)	En olumsuz: Öğrenciler ve işsizler	İşsizler: %40,0	İşçiler (%33,0) Çiftçiler (%28,2)	En olumlu: Çiftçiler (%48,7)	Çalışan gruplar belediye hizmetlerini daha olumlu değerlendiriyor.
Gelir Düzeyi	En yüksek: 0–5000 TL (%55,8)	En olumlu: 5001–10000 TL	Artan gelirle olumlu algı artıyor	En yüksek: 20001 TL ve üzeri (%22,3)	En yüksek: 15001–20000 TL (%61,4)	Gelir arttıkça belediyeye güven artıyor.

Cinsiyete göre incelendiğinde, çevresel sorunların yaşamı doğrudan etkilediğini düşünen kadınların oranı %45,5, erkeklerin oranı ise %48,3'tür. Bu fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır. Iğdır halkının çevre konusunda duyarlılığına ilişkin soruya kadınların %64,5'i kısmen yanıtını verirken, erkeklerde bu oran %53,4'tür. Kadınların %27,7'si halkın duyarlı olmadığını düşünürken erkeklerde bu oran %24,4'tür. Belediyenin çevre sorunlarına yönelik aldığı önlemleri başarılı bulan kadın oranı %11,4 iken, erkeklerde bu oran %30,3'tür. Benzer şekilde, belediyenin toplumu çevre konusunda bilgilendirme düzeyinin yeterli olduğunu düşünen kadınlar %12,0 iken, erkeklerde bu oran %26,5'tir. Belediye uygulamalarının çevre sorunlarını çözdüğüne inananların oranı kadınlarda %24,7, erkeklerde %41,6'dır. Bu veriler, cinsiyetin özellikle belediye hizmetlerine yönelik algılarda anlamlı farklılık yarattığını göstermektedir.

Yaş gruplarına göre yapılan değerlendirmede, 18-28 yaş grubundaki bireylerin %66,0'sı çevresel sorunların yaşamlarını doğrudan etkilediğini belirtmiştir. Bu oran 49-58 yaş grubunda %30,2'ye düşerken, 59 yaş ve üzeri grupta tekrar %51,2'ye yükselmektedir. Iğdır halkının çevre duyarlılığına inananların oranı en yüksek %35,6 ile 18-28 yaş grubundadır. Belediyenin çevresel önlemlerinin başarısına en yüksek güven yine genç yaş grubundadır; 18-28 yaş grubunun %43,6'sı bu önlemleri başarılı bulmuştur. Belediye uygulamalarının sorunları çözmede etkili olduğunu düşünenlerin oranı 18-28 yaş grubunda %49,5 iken, bu oran 59 yaş ve üstü grupta

%20,5'tir. Bu sonuçlar, genç bireylerin hem çevresel duyarlılığının hem de yerel yönetim hizmetlerine güveninin daha yüksek olduğunu göstermektedir. Eğitim düzeyine göre değerlendirildiğinde, çevresel sorunların yaşamı etkilediğini düşünenlerin oranı lise mezunlarında %56,5 ile en yüksek düzeyde iken, üniversite mezunlarında bu oran %36,7'dir. Iğdır halkının çevreye duyarlı olduğunu düşünenlerin oranı en çok lise (%23,5) ve ortaokul (%14,7) mezunlarında görülmektedir. Belediyenin aldığı önlemlerin başarılı bulunduğu oranlar lise mezunlarında %31,0, üniversite mezunlarında ise %13,2 olarak kaydedilmiştir. Belediyenin bilgilendirme faaliyetlerinin yeterli olduğunu düşünenlerin oranı üniversite mezunlarında %9,9'dur. Belediye uygulamalarının çözüm sağladığını düşünenlerin oranı ise üniversite mezunlarında %28,9 iken, okur-yazar olmayanlarda bu oran %80,0 gibi dikkat çekici bir düzeydedir. Bu durum, yüksek eğitim düzeyine sahip bireylerin daha eleştirel bir bakış açısına sahip olduğunu göstermektedir. Mesleklere göre bakıldığında, çevresel sorunların yaşamı etkilediğini düşünenlerin oranı en fazla işçilerde (%58,1), en düşük ise emeklilerde (%34,3) görülmektedir. Iğdır halkının çevreye duyarlılığı konusunda öğrenciler ve işsiz bireyler en çok "hayır" yanıtını veren gruplardır. Belediyenin çevre sorunlarına karşı önlemlerini başarılı bulanların oranı işsizlerde %40,0, işçilerde %39,4'tür. Belediyenin bilgilendirme yeterliliğine güven en çok işçiler (%33,0) ve çiftçiler (%28,2) arasında yüksektir. Belediye uygulamalarının çevresel sorunlara çözüm sunduğuna inananların oranı ise işçilerde %45,7, çiftçilerde %48,7 ve memurlarda %40,8'dir. Genel olarak çalışan grupların belediye hizmetlerini daha olumlu

değerlendirdiği gözlemlenmektedir. Aylık gelir durumuna göre yapılan değerlendirmede, çevresel sorunların yaşamlarını etkilediğini belirtenlerin oranı 0-5000 TL gelir grubunda %55,8 iken, 15001-20000 TL gelir grubunda bu oran %7,0'e kadar düşmektedir. Iğdır halkının çevreye duyarlılığına dair olumlu algılar en çok 5001-10000 TL gelir grubunda görülmektedir. Belediyenin çevre sorunlarına yönelik önlemlerini başarılı bulanların oranı gelir düzeyi arttıkça artmaktadır, ancak bu fark istatistiksel olarak anlamlı değildir. Bilgilendirme yeterliliğine dair olumlu görüşlerin oranı en yüksek 20001 TL ve üzeri gelir grubundadır (%22,3). Belediye uygulamalarının sorunlara çözüm sunduğuna inananların oranı ise 15001-20000 TL gelir grubunda %61,4 ile en yüksek seviyededir. Bu bulgular, gelir düzeyi arttıkça belediyeye olan güvenin ve çevre sorunlarına yönelik olumlu algının da arttığını göstermektedir. Sonuç olarak, cinsiyet, yaş, eğitim düzeyi, meslek ve gelir gibi sosyo-demografik değişkenler, çevresel sorunlara ve belediye hizmetlerine yönelik algılar üzerinde önemli düzeyde farklılık yaratmaktadır.

Genç bireyler, kadınlar ve düşük gelir grubundakiler çevresel konulara karşı daha duyarlı olurken; eğitim ve gelir düzeyi arttıkça, belediyeye duyulan güven ve çözüm odaklı yaklaşımlar da artmaktadır. Bu nedenle, çevre politikalarının planlanmasında ve belediyecilik hizmetlerinin geliştirilmesinde bu demografik farklılıkların dikkate alınması büyük önem taşımaktadır.

2.5 Çevre ile İlgili Konularda Bilgi Alınan Kaynaklara İlişkin Bulgular

Katılımcıların çevre ile ilgili bilgi edinme alışkanlıkları çeşitli demografik özelliklere göre değerlendirilmiştir.

Tablo 4. Çevresel Bilgi Kaynaklarının Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı

Demografik Değişken	p-Değeri	İstatistiksel Anlamlılık	Yorum
Cinsiyet	0,173	Anlamlı değil	Kadınlar ve erkekler benzer bilgi kaynaklarını tercih etmektedir.
Yaş	0,001	Anlamlı	Gençler dijital kaynakları; ileri yaş grupları televizyonu daha çok tercih etmektedir.
Eğitim Düzeyi	0,015	Anlamlı	Eğitim düzeyi arttıkça dijital kaynak kullanımı artmakta; düşük eğitilmişler yerel TV'yi tercih etmektedir.
Meslek Grubu	0,001	Anlamlı	Öğrenciler ve işsizler dijital mecraları; ev hanımları ve işçiler televizyonu tercih etmektedir.
Aylık Gelir Düzeyi	0,453	Anlamlı değil	Gelir düzeyi, bilgi kaynağı tercihinde belirleyici değildir.

Cinsiyete göre yapılan analizde, kadın ve erkek katılımcıların bilgi kaynakları tercihinde anlamlı bir fark bulunmamıştır ($p=0,173$). Her iki grupta da sosyal ağlar, yerel televizyon haberleri ve internet ön plana çıkmaktadır. Yaş gruplarına göre yapılan değerlendirmede, bilgi

edinme kaynaklarının anlamlı ölçüde farklılık gösterdiği tespit edilmiştir ($p=0,001$). Genç bireyler daha çok sosyal medya ve internet gibi dijital kaynakları tercih ederken, ileri yaş gruplarının yerel televizyon haberlerine yöneldiği görülmektedir. Eğitim durumuna göre elde edilen bulgular da anlamlı farklılıklar göstermektedir ($p=0,015$). Eğitim düzeyi yükseldikçe sosyal medya ve internet kullanımının arttığı, buna karşın daha düşük eğitim düzeyine sahip bireylerin yerel televizyon haberlerini daha fazla tercih ettiği belirlenmiştir. Meslek grupları da bilgi kaynakları tercihlerinde belirleyici bir unsur olarak öne çıkmıştır ($p=0,001$). Öğrenciler ve işsiz bireyler dijital mecralara daha fazla yönelirken; ev hanımları ve işçilerin yerel televizyon haberlerini tercih ettiği saptanmıştır. Aylık gelir düzeyi açısından yapılan analizde ise, bilgi kaynakları tercihlerinde istatistiksel olarak anlamlı bir fark gözlenmemiştir ($p=0,453$). Bu durum, bireylerin çevresel bilgi edinme biçimlerinde gelir seviyesinin tek başına belirleyici bir faktör olmadığını göstermektedir. Genel olarak, yaş, eğitim ve meslek gibi demografik değişkenler çevre ile ilgili bilgi alınan kaynakların farklılaşmasında etkili olurken; cinsiyet ve gelir düzeyinin bu konuda belirgin bir etkisi olmadığı söylenebilir. Bu sonuçlar, çevresel farkındalık oluşturulmasında hedef kitleye özel stratejilerin geliştirilmesi gerektiğini göstermektedir.

2.6 Çevre Sorunlarının Düzeltilmesine İlişkin Bulgular

Bu çalışma, Iğdır halkının çevrenin korunmasına yönelik yaptığı aktiviteleri demografik değişkenler (cinsiyet, yaş, eğitim, meslek ve gelir düzeyi) açısından incelemiştir.

Tablo 5. Çevre Koruma Davranışlarının Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı

Demografik Değişken	İstatistiksel Anlamlılık Değeri)	Anlamlılık (p-Durumu	Yorum
Cinsiyet	$p > 0,05$	Anlamlı değil	Kadınlar ve erkekler arasında çevre dostu davranışlar açısından fark yoktur.
Yaş	$p < 0,05$ (bazı davranışlar için)	Anlamlı	Yaş grupları arasında özellikle çöp atma ve çevreci ulaşım davranışlarında fark vardır.
Eğitim Düzeyi	Genelde $p > 0,05$	Anlamlı değil	Eğitim düzeyi çoğu çevreci davranışta belirleyici değildir.
Meslek Grubu	$p < 0,05$ (sadece ulaşım tercihlerinde)	Kısmen anlamlı	Ulaşımда çevreci yöntem tercihinde meslek grupları arasında fark vardır; diğer davranışlarda fark yoktur.
Aylık Gelir Düzeyi	$p < 0,05$ (bazı davranışlar için)	Anlamlı	Gelir düzeyi arttıkça bazı çevreci davranışlar (çöp ayırma, az araç kullanma) artmaktadır.

Cinsiyet temelli analizlerde, çevre koruma aktiviteleri ile cinsiyet arasında istatistiksel olarak anlamlı farklılıklar gözlenmemiştir. Kadınlar ve erkeklerin çevre dostu davranışlarının benzer olduğu sonucuna varılmıştır. Yaş değişkeni incelendiğinde, "karşılaştığım çöpleri çöp kutusuna attım" ve "ulaşımda çevre dostu yöntemleri kullandım" gibi davranışların yaş grupları arasında anlamlı farklılık gösterdiği bulunmuştur ($p < 0,05$). Bu durum, farklı yaş gruplarının

çevre koruma davranışlarında farklılaştığını ortaya koymaktadır. Eğitim durumu açısından analizlerde, çoğu çevre koruma davranışı için $p > 0,05$ olduğu için anlamlı bir ilişki saptanmamıştır. Dolayısıyla, bireylerin eğitim seviyelerinin çevre dostu aktiviteleri tercih etme konusunda belirleyici bir rol oynamadığı söylenebilir. Meslek gruplarına göre analizlerde, ulaşımda çevre dostu yöntemleri kullanma davranışında istatistiksel olarak anlamlı farklılık gözlenmiştir ($p < 0,05$). Diğer aktivitelerde anlamlı farklılıklar tespit edilmemiştir. Bu bulgu, meslek grupları arasında sadece belirli aktivitelerde farklılaşma olduğuna işaret etmektedir. Aylık gelir düzeyine göre analizlerde ise, "karşılaştığım çöpleri çöp kutusuna attım", "çöplerimi geri dönüşüm için ayırdım" ve "şahsi aracımı daha az kullandım" gibi aktivitelerde $p < 0,05$ bulunmuştur. Bu durum, gelir düzeyi arttıkça çevre dostu davranışların arttığını göstermektedir. Ancak, bazı aktivitelerde bu ilişki gözlenmemiştir. Genel olarak, yaş ve gelir düzeyi çevre koruma davranışları üzerinde etkili olurken, cinsiyet, eğitim ve meslek gibi değişkenlerin bu davranışları belirlemede daha az etkili olduğu söylenebilir.

2.7 Çevre Sorunlarına Etki Eden Faktörlere İlişkin Bulgular

Katılımcıların cinsiyetlerine göre Iğdır'daki çevre sorunlarına etki eden faktörlere dair görüşleri incelendiğinde, yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değeri 0,991 olup bu değer istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmadığını ortaya koymaktadır.

Tablo 6. Çevre Sorunlarına Etki Eden Faktörlere İlişkin Görüşlerin Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı

Demografik Değişken	Ki-Kare Testi Değeri	(χ^2) p- Anlamlılık	Yorum
Cinsiyet	0,991	Anlamlı değil	Kadınlar ve erkekler çevresel sorunlara etki eden faktörler konusunda benzer görüşlere sahiptir.
Yaş	0,048	Anlamlı	Farklı yaş grupları çevre sorunlarına etki eden faktörleri farklı şekillerde algılamaktadır.
Eğitim Düzeyi	0,018	Anlamlı	Eğitim düzeyi arttıkça çevre sorunlarına ilişkin farkındalık ve etki algısı değişmektedir.
Meslek Grubu	0,072	Anlamlı değil	Meslek grupları arasında çevresel faktörlere ilişkin algılar benzerlik göstermektedir.
Aylık Gelir Düzeyi	0,003	Anlamlı	Gelir düzeyi çevre sorunlarına etki eden faktörlerin algılanmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Dolayısıyla kadınlar ve erkekler arasında çevre sorunlarına etki eden faktörler konusunda benzer görüşlerin olduğu söylenebilir. Yaş gruplarına göre çevre sorunlarına etki eden faktörlere ilişkin veriler değerlendirildiğinde, Ki-Kare testi sonucunda elde edilen p değeri 0,048 olarak hesaplanmış ve bu değer 0,05'ten küçük olduğundan yaş grupları arasında anlamlı bir farklılık olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Farklı yaş gruplarının çevre sorunlarını algılama biçimlerinde değişiklikler olduğu anlaşılmaktadır. Eğitim düzeyine göre yapılan analizlerde, Ki-Kare istatistiği sonucunda p değeri 0,018 olarak bulunmuştur. Bu sonuç, farklı eğitim düzeylerine sahip bireyler arasında çevre sorunlarına etki eden faktörlere dair görüşlerde

istatistiksel olarak anlamlı bir fark olduğunu göstermektedir. Eğitim düzeyinin çevresel farkındalık üzerinde etkili olduğu sonucuna varılabilir. Meslek gruplarına göre yapılan değerlendirmede, p değeri 0,072 bulunmuştur. Bu değer 0,05'ten büyük olduğu için, meslek grupları arasında çevre sorunlarına etki eden faktörler açısından istatistiksel olarak anlamlı bir fark olmadığı sonucuna varılmıştır. Aylık gelir düzeyine göre yapılan analizlerde ise elde edilen p değeri 0,003'tür. Bu da, gelir grupları arasında çevre sorunlarına etki eden faktörlerin algılanmasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark olduğunu göstermektedir. Özellikle düşük gelirli bireyler toplumsal duyarsızlığı daha belirgin bir çevresel sorun olarak ifade ederken, yüksek gelirli gruplar farklı faktörleri ön plana çıkarmıştır. Genel olarak bu bölümde yapılan analizler, çevre sorunlarına etki eden faktörlerin bireylerin sosyo-demografik özelliklerine göre değişkenlik gösterebildiğini ortaya koymaktadır. Cinsiyet ve meslek grubu çevresel algı üzerinde belirleyici bir etki göstermemiştir. Buna karşılık yaş, eğitim düzeyi ve gelir durumu çevre sorunlarının algılanmasında etkili faktörler olarak öne çıkmıştır.

2.8 Iğdır'daki En Önemli Çevre Sorunu Görüşlerine İlişkin Bulgular

Katılımcıların cinsiyetlerine göre Iğdır'daki en önemli çevre sorunu görüşleri incelenmiştir.

Tablo 7. Iğdır'daki En Önemli Çevre Sorunu Görüşlerinin Demografik Değişkenlere Göre Dağılımı

Demografik Değişken	Ki-Kare Testi p-Değeri	(χ^2) İstatistiksel Anlamlılık	Yorum
Cinsiyet	0,558	Anlamlı değil	Kadınlar ve erkekler arasında çevre sorunlarına ilişkin algı benzer.
Yaş	0,219	Anlamlı değil	Farklı yaş grupları arasında çevre sorunlarına ilişkin algı benzer.
Eğitim Düzeyi	0,209	Anlamlı değil	Eğitim düzeyine göre çevre sorunlarına ilişkin algılar benzer.
Meslek Grubu	0,706	Anlamlı değil	Meslek gruplarına göre çevre sorunlarına ilişkin algı benzer.
Aylık Gelir Düzeyi	0,064	Anlamlı değil	Gelir düzeylerine göre çevre sorunlarına ilişkin algılar benzer.

Kadınlar ve erkekler arasındaki çevre sorunu algısının farklılıklarını değerlendirmek amacıyla yapılan analizde, farklı cinsiyet gruplarından katılımcıların çevre sorunlarına ilişkin tercihleri gösterilmiştir. Yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değeri 0,558'dir. Bu değer, 0,05'ten büyük olduğu için istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır. Dolayısıyla, kadınlar ve erkekler arasında çevre sorunlarına ilişkin algıların benzerlik gösterdiği sonucuna varılabilir. Yaş gruplarına göre Iğdır'daki en önemli çevre sorunu görüşleri incelenmiştir. Farklı yaş gruplarından katılımcıların çevre sorunlarına ilişkin tercihleri analiz edilmiştir. Yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değeri 0,219'dur. Bu değer, 0,05'ten büyük olduğu için istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır. Bu durumda, farklı yaş grupları arasında çevre sorunlarına ilişkin algıların benzerlik gösterdiği sonucuna varılabilir.

Eğitim düzeyine göre Iğdır'daki en önemli  evre sorunu g r   leri incelenmiştir. Katılımcıların  evre sorunlarına ilişkin tercihleri eğitim seviyelerine göre değerlendirilmiştir. Yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değer 0,209'dur. Bu değer, 0,05'ten büyük olduğu için istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır. Dolayısıyla, farklı eğitim seviyelerine sahip bireyler arasında  evre sorunlarına ilişkin algıların benzerlik gösterdiği sonucuna varılabilir. Meslek gruplarına göre Iğdır'daki en önemli  evre sorunu g r   leri incelenmiştir. Katılımcıların  evre sorunlarına ilişkin tercihleri meslek gruplarına göre gruplandırılmıştır. Yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değer 0,706'dır. Bu değer, 0,05'ten büyük olduğu için istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır. Bu durumda, farklı meslek gruplarındaki bireylerin  evre sorunlarına ilişkin algılarının benzerlik gösterdiği sonucuna varılabilir. Aylık gelir düzeyine göre Iğdır'daki en önemli  evre sorunu g r   leri incelenmiştir. Katılımcıların farklı gelir düzeylerine göre  evre sorunlarını değerlendirmesi analiz edilmiştir. Yapılan Ki-Kare analizi sonucunda elde edilen p değer 0,064'tür. Bu değer, 0,05'ten büyük olduğu için istatistiksel olarak anlamlı bir farklılık bulunmamaktadır. Dolayısıyla, farklı gelir düzeylerine sahip bireylerin Iğdır'daki en önemli  evre sorunu hakkındaki g r   lerinde anlamlı bir farklılık olmadığı söylenebilir. Yapılan analizler sonucunda, cinsiyet, ya , eğitim düzeyi, meslek ve aylık gelir düzeyi gibi demografik faktörler ile Iğdır'da yaşanan en önemli  evre sorunu algısı arasında istatistiksel olarak anlamlı bir ilişki bulunmamaktadır. Bu bulgulara göre, farklı demografik gruplar arasında  evre sorunlarına ilişkin algılar benzerlik

göstermektedir. Dolayısıyla, cinsiyet, yaş, eğitim düzeyi, meslek ve gelir düzeyi gibi demografik özelliklerin Iğdır'daki çevre sorunları algısı üzerinde belirleyici bir etkisi olduğunu söylemek için yeterli kanıt bulunmamaktadır. Bu durum çevre sorunlarına yönelik farkındalık ve algının demografik faktörlerden bağımsız olarak şekillendiğini göstermektedir.

SONUÇ

Avrupa Birliği'ne uyum sürecine kadar Türkiye'de çevre politikalarının etkin şekilde uygulanamamasının ardında, yerel yönetimlerin karar organlarında kişisel çıkarların etkili olması, nitelikli personel eksikliği ve çevreye karşı yetersiz tutumların etkili olduğu bilinmektedir. Bu sebeplerle çevresel sorunlar giderek artış göstermiştir. Ancak son yıllarda kent yönetimleri, çevreyle ilgili projeler üretmeye ve politikaların uygulanmasında daha aktif roller üstlenmeye başlamıştır. Bu kapsamda Iğdır ilinde yürütülen bu çalışmayla, çevre politikalarının yerel halk arasında nasıl algılandığı ve uygulamaya nasıl yansıdığı incelenmiştir. Modern yerel yönetim anlayışında hizmet kalitesi, yaşam standartları ve vatandaş memnuniyeti önemli kavramlar olarak ön plana çıkmaktadır. Bu kavramlara yönelik algılar, bireylerin yaş, cinsiyet, medeni durum, eğitim, meslek ve gelir düzeyi gibi demografik özelliklerine göre farklılık gösterebilmektedir (Albayrak vd., 2015). Bu doğrultuda, çalışmada Iğdır kentindeki çevre sorunları, çevre hizmetlerinin yeterliliği ve çözüm önerilerine dair görüşler bu demografik değişkenlere göre karşılaştırılmıştır. Elde edilen bulgular, kadın ve

erkeklerin çevre sorunları ve belediye hizmetleri hakkında farklı algılara sahip olduklarını, ancak çözüm önerilerine ilişkin düşüncelerinin benzer olduğunu ortaya koymuştur. Bu durum, kadınların erkeklere göre çevre sorunlarına daha duyarlı olduklarını göstermektedir (Güllü, 2007).

Katılımcıların eğitim düzeyine göre değerlendirmelerine bakıldığında, çevresel sorunlara ilişkin genel algıların benzer olduğu, ancak belediye hizmetlerinin yeterliliği ve önerilere dair algılarda anlamlı farklılıklar olduğu gözlemlenmiştir. Lise ve üniversite mezunlarının, diğer gruplara kıyasla belediye hizmetlerini daha yeterli gördükleri anlaşılmaktadır. Bu bulgu, bireylerin eğitim seviyesi arttıkça çevresel farkındalıklarının ve hizmet değerlendirme yetilerinin de arttığını göstermektedir (Akyıldız, 2012). Ancak Karşıyaka’da yapılan bir araştırma ise lise ve üniversite mezunlarının belediye hizmetlerini daha olumlu değerlendirdiğini ortaya koymuştur (Kurgun vd., 2008). Bu fark, bireylerin beklentilerine ve çevresel deneyimlerine bağlı olarak değerlendirme algılarının değişebileceğini göstermektedir (Albayrak vd., 2015). Benzer şekilde, üniversite mezunlarının çevre konularında daha fazla öneride bulunmaları, eğitim seviyesi ile çevre bilinci arasında pozitif bir ilişki olduğunu göstermektedir (Güllü, 2007). Bu duyarlılık, çevresel sürdürülebilirlik konusunda eğitimin önemli bir faktör olduğunu ortaya koymaktadır.

Mesleki durum da çevresel sorunlara yönelik algılarda etkili bir değişken olarak öne çıkmaktadır. Memur, işçi, emekli ve ev hanımı gibi gruplar, çevre sorunlarını diğer meslek gruplarına göre daha fazla

algılamaktadır. Bazı meslek grupları ise hizmetlerin yeterliliğini daha olumlu veya olumsuz değerlendirmiştir. Ancak çözüm önerilerine yönelik genel görüşlerin meslekler arasında büyük oranda benzerlik gösterdiği anlaşılmaktadır. Aylık gelir durumu da çevresel farkındalık ve değerlendirmeleri etkileyen önemli bir değişkendir. Gelir düzeyi yüksek olan bireyler çevresel sorunları daha az hissetmekte ancak çevreye karşı daha duyarlı davranmaktadır. Bu bireyler, belediyelerin çevre politikalarına yönelik faaliyetlerini daha olumlu değerlendirmektedir. Buna karşın, düşük gelir grubundaki bireylerin çevresel sorunlardan daha fazla etkilendikleri, ancak farkındalık düzeylerinin düşük olduğu anlaşılmaktadır. Bu bulgular, çevre sorunlarının algılanması ve çözümünde gelir farklılıklarının dikkate alınması gerektiğini göstermektedir. Belediyelerin gelir eşitsizliklerini azaltacak ve toplumsal farkındalığı artıracak çevresel stratejiler geliştirmesi büyük önem taşımaktadır.

Bilgi kaynaklarına olan güvenin demografik özelliklere göre değiştiği de çalışmada ortaya çıkmıştır. Genç bireylerin sosyal medya gibi dijital platformları tercih ettiği, yaşlı bireylerin ise yerel televizyonlara yöneldiği gözlemlenmiştir. Aynı şekilde, eğitim seviyesi arttıkça dijital kaynaklara olan güven de artmakta; düşük eğitim düzeyine sahip bireyler ise geleneksel medya araçlarını daha güvenilir bulmaktadır. Bu durum, iletişim stratejilerinin hedef kitleye göre özelleştirilmesi gerektiğini göstermektedir. Araştırma bulguları ayrıca, yaş ve gelir düzeyi ile çevre koruma davranışları arasında anlamlı bir ilişki olduğunu göstermektedir. Yaş ve gelir düzeyi arttıkça, bireylerin

çöpleri çöp kutusuna atma, şahsi araç kullanımını azaltma gibi çevreci davranışlara yöneldikleri gözlemlenmiştir. Bu doğrultuda, özellikle genç ve düşük gelirli bireyler için çevre koruma bilincini artıracak stratejiler geliştirilmelidir. Çevre işaretlerine yönelik bilgi sahibi olma durumu da demografik farklılıklarla şekillenmektedir. Eğitim ve gelir düzeyi arttıkça çevre işaretlerine dair bilgi düzeyinin de arttığı belirlenmiştir. Bu bulgu, çevre eğitimi ve farkındalık programlarının demografik özelliklere göre özelleştirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Çankaya Belediyesi örneğinde olduğu gibi, çevre eğitimi ve halk katılımına yönelik faaliyetlerin etkinliği konusunda da halkın farklı tutumlara sahip olduğu görülmektedir (Çetin, 2012). İğdır'daki katılımcılar, belediyenin çevresel hizmetlerini genel olarak yeterli bulmakta ancak daha fazla önlem alınmasını beklemektedir. Bu da vatandaşların çevre sorunlarının çözümünde sadece belediyeleri değil, kendilerini de sorumlu hissettiklerini göstermektedir. Ancak, başka bir araştırmada halkın karar mekanizmalarına katılım oranının düşük olduğu, çoğu bireyin şikâyetle bulunmadığı ya da belediye toplantılarına katılmadığı ortaya konmuştur (Özmen ve Zeren, 2010). Bu durum, halkın katılım düşüncesine sahip olmasına rağmen, bu düşüncenin davranışa dönüşmediğini göstermektedir. Sonuç olarak, çevre politikaları ve programları oluşturulurken cinsiyet, yaş, eğitim düzeyi ve gelir seviyesi gibi demografik faktörlerin dikkate alınması büyük önem taşımaktadır. Çevre sorunlarının çözümünde halkın bilinçlendirilmesi, aktif katılımının sağlanması ve çevre bilincinin yaygınlaştırılması, sürdürülebilir bir çevre yönetiminin temelini oluşturacaktır.

Araştırma bulguları doğrultusunda, çevre sorunlarının çözümüne yönelik olarak yerel yönetimlerin politikalarını daha etkili hale getirebilmesi ve halkın çevreye karşı duyarlılığının artırılması amacıyla birtakım öneriler sunmaktayız ki bunlar; yerel halkın çevre bilinci artırılmalı, eğitim programları yaygınlaştırılmalıdır. Belediyeler çevre hizmetlerinde şeffaflık ve bilgilendirme faaliyetlerini artırmalıdır. Gençlere yönelik dijital kampanyalarla çevre farkındalığı desteklenmelidir. Düşük gelir grupları için çevre dostu davranışları teşvik eden projeler uygulanmalıdır. Çevre işaretleri konusunda halkı bilinçlendiren görsel çalışmalar yapılmalıdır. Vatandaşların çevre politikalarına katılımı için mekanizmalar güçlendirilmelidir. Meslek gruplarına özel çevre bilinci eğitimleri planlanmalıdır. Bu öneriler, araştırma bulgularınızla tutarlı olarak hem halk katılımını artırmaya hem de sürdürülebilir çevre yönetimini desteklemeye yöneliktir.

KAYNAKÇA

- Akyıldız, F. (2012). Belediye Hizmetleri ve Vatandaş Memnuniyeti: Uşak Belediyesi Örneği. *Journal of Yaşar University*, 4415-4436.
- Albayrak, A. S., Savaş, F. ve Baltacı, M. (2015). Belediye tarafından sunulan hizmetlerde vatandaş memnuniyetinin ölçülmesi: Rize Belediyesi Örneği. *Çağdaş Yerel Yönetimler*, 24(3), 1-44.
- Altunışık, R., Coşkun, R., Bayraktaroğlu, S. ve Yıldırım, E. (2010). *Sosyal bilimlerde araştırma yöntemleri: SPSS uygulamalı*. Sakarya: Sakarya Yayıncılık.
- Balkaya, F. (2014). Yeni toplumsal hareket çeşidi olarak çevreci hareketler. *Küresel İktisat ve İşletme Çalışmaları Dergisi*, 3(5), 41-50.
- Büyüköztürk, Ş., Çakmak, E. K., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş. ve Demirel, F. (2010). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Ankara: Pegem Akademi.
- Çetin, G. F. (2012). *Türkiye’de çevre politikalarının yerel yönetimler üzerindeki etkisi: Çankaya Belediyesi örneği*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Gazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Ankara.
- Çiçek, H., Karakaş, M., & Yıldız, A. (2008). *Güneydoğu Anadolu Bölgesi’nde vergi yükümlülerinin vergiyi algılama ve tutum analizi: Bir alan araştırması* (Yayın No: 2008/381). T.C. Maliye Bakanlığı, Strateji Geliştirme Başkanlığı.

- Çiftçioğlu, H. ve Aydın, A. H. (2019). Türkiye’de Yerel Yönetimler ve Çevre Sorunlarının Çözümündeki Sorumlulukları, Roller ve Önemi. *Al-Farabi International Journal on Social Sciences*, 3(1), 117-128.
- Erdem, L. (2007). *Aydınlatmada sübjektif analiz için bilimsel anket yöntemlerinin uygulamalı incelenmesi*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Teknik Üniversitesi Fen Bilimleri Enstitüsü, İstanbul.
- Güllü, T. (2007). *Halkın çevre sorunlarını algılayışı: İzmit örneği*. Yayınlanmamış yüksek lisans tezi, Kocaeli Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Kocaeli.
- Gürçam, S. (2023). Z Kuşağının İklim Krizi Hassasiyeti: 2023 Cumhurbaşkanlığı Seçimleri Öncesi Akp Ve Chp’nin Yaklaşımları Üzerine Bir İnceleme. *Editör*, 46.
- Gürçam, S.- E. Konuralp. "Küreselden yerele çevresel politika yapımı: Iğdır İl Özel İdaresi üzerine bir memorandum." *Iğdır University Journal of Faculty of Economics and Administrative Sciences* 6 (2022): 65-84.
- International Institute for Sustainable Development (IISD). (2024). Doing More with Less: Ensuring Sustainable Consumption and Production. <https://www.iisd.org/system/files/2021-08/still-one-earth-sustainable-consumption.pdf>, (Erişim: 19.09.2024).
- Karasar, N. (2008). *Bilimsel araştırma yöntemi*. Ankara: Nobel Yayın Dağıtım.

- Nakip, M. (2013). *Pazarlama araştırma teknikleri* (3. Baskı). Ankara: Seçkin Yayıncılık.
- Orhan, G. (2014). *Türkiye'de Yerel Yönetimler ve Çevre*. Bursa: Ezgi.
- Özmen, A., & Zeren, H. E. (2010). Halkın Belediye Faaliyetlerine Katılma Duyarlılığı ve Hizmet Memnuniyeti: Karaman Belediyesi Örneği. *K Ü Sosyal ve Ekonomik Araştırmalar Dergisi*, 165-173.
- Padem, H., Göksu, A. ve Konaklı, Z. (2012). *Araştırma yöntemler SPSS uygulamalı*. Sarajevo: International Burch University.
- Sekaran, U. (2003). *Research methods for business: A skill-building approach* (4th ed.). New York, NY: John Wiley & Sons.
- Şengün, H. (2015). Türkiye’de Çevre Yönetimi ve Çevre ve Şehircilik Bakanlığının Uygulamaları. *Strategic Public Management Journal (SPMJ)*, 1, 109-130.
- Ulus, T., İnce, C. H., Aliustaoğlu, F. S. ve Melez, İ. E. (2010). Araştırma nasıl tasarlanır (I). *Adli Tıp Dergisi*, 24(2), 40-47.

BÖLÜM 2

YEŞİL TURİZM YÖNETİMİNDE TÜRK KAMU POLİTİKA ARAÇLARI VE BÜTÜNCÜL YAKLAŞIMLAR

Prof. Dr. İbrahim YILDIRIM

GİRİŞ

Günümüzde doğal kaynakların korunması, atık yönetiminin iyileştirilmesi ve yerel toplulukların refahının artırılması gibi hedefler gittikçe önem kazanmaktadır. Yeşil turizm, çevreye duyarlı planlama, enerji verimliliği, doğal kaynakların korunması, yerel halkın katılımı ve uzun vadeli ekonomik dengeyi esas alan bir turizm yönetim modelidir (Bramwell ve Lane, 2011). Bu yaklaşım, aynı zamanda ekolojik dengeyi ve sosyal refahı korumaya odaklanan bir yönetim biçimi olarak da değerlendirilmektedir. Bu bağlamda yeşil turizm, ekonomik ve sosyal sürdürülebilirliği de kapsayan bütüncül bir yaklaşımı ifade etmektedir.

Yeşil turizm, çevresel duyarlılığı kurumsal stratejilerin merkezine yerleştiren, uzun vadeli sürdürülebilirlik hedeflerine odaklanan ve paydaşlar arası iş birliğini güçlendiren bir yönetim paradigmasıdır. Bu paradigma, aynı zamanda destinasyonların sosyal refahını, ekonomik dayanıklılığını ve kültürel bütünlüğünü de korumayı amaçlamaktadır.

Yeşil turizm politikaları, kamu yönetiminin çevre koruma ve sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle doğrudan ilişkilidir. Türkiye’de yeşil turizmin kamu politikalarıyla bütünleştirilmesi çabaları gittikçe artmaktadır. Bu politikalar, turizm işletmelerinin çevresel

performansını iyileştirmeyi, yeşil yatırımları teşvik etmeyi ve uluslararası rekabet gücünü artırmayı hedeflemektedir (KTB, 2023 a).

Yeşil turizm kamu politikaları, çevresel sürdürülebilirliği sağlamak, doğal kaynakların korunmasını teşvik etmek ve turizm sektörünün ekolojik etkilerini minimize etmek amacıyla geliştirilen stratejik düzenlemeler bütünüdür.

Çalışmanın bu bölümünde Türk kamu yönetiminin yeşil turizmi destekleme kapasitesi, politika araçlarının etkinliği ve geleceğe dönük dönüşüm potansiyeli değerlendirilmektedir. Ayrıca yeşil turizm yönetişiminin Türkiye’deki kurumsal, ekonomik ve çevresel boyutlarını karşılaştırmalı bir perspektiften analiz ederek, sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu bir politika çerçevesinin geliştirilmesine katkı sunulması hedeflenmektedir.

1. KAVRAMSAL ÇERÇEVE

Çalışmamız üzerine inşa ettiğimiz kavramsal çerçevemiz kapsamında; yeşil turizm, yeşil turizm yönetimi, kamu politikaları, kamu politika analizleri kavramları üzerinden incelenecektir.

1.1 Yeşil Turizm

Yeşil turizm, turizm faaliyetlerinin çevresel sürdürülebilirlik ilkeleri doğrultusunda planlanması, yönetilmesi ve uygulanmasını amaçlayan bir yaklaşım olarak tanımlanır. Yeşil turizm anlayışı, klasik kitle turizmine alternatif olarak ortaya çıkmış ve sürdürülebilir kalkınma paradigmasının turizm sektörüne yansımaları şeklinde gelişmiştir (UNWTO, 2020 a).

1.2. Yeşil Turizm Yönetimi

Çok boyutlu bir yönetim sistemi olarak turizm yönetimi, yönetişim, planlama, denetim ve politika üretim süreçlerini içeren bir kavramdır. Yönetim sürecinde enerji verimliliği, su kaynaklarının sürdürülebilir kullanımı, atık azaltımı, karbon ayak izi hesaplaması ve yeşil sertifikasyon sistemleri gibi uygulamalar ön plana çıkmaktadır (Font ve McCabe, 2017).

Yeşil turizm yönetiminin etkinliği, kamu politikaları, özel sektör uygulamaları ve yerel halkın katılımı arasındaki koordinasyonla doğrudan ilişkilidir. Bu nedenle, “çok paydaşlı yönetişim” modeli yeşil turizm yönetiminin temel dayanaklarından biridir (Dodds ve Joppe, 2005). Yeşil turizm yönetimi, turizm sektöründe çevresel, sosyal ve ekonomik sürdürülebilirlik ilkelerini sistematik biçimde uygulamaya koymayı amaçlayan bir yönetim yaklaşımıdır.

1.3. Kamu Politikaları

Kamu politikaları, devletin belirli toplumsal sorunları çözmek, kamusal ihtiyaçları karşılamak ve toplumsal refahı artırmak amacıyla planladığı, uyguladığı ve değerlendirdiği eylem ve kararlar bütünüdür. Bilimsel açıdan kamu politikası, kamu yönetimi ve siyaset bilimi disiplinlerinin kesişim noktasında konumlanan ve “devletin ne yaptığı, neden yaptığı ve sonuçlarının ne olduğuna” ilişkin analitik bir süreç olarak ele alınır (Dye, 2017).

Kamu politikaları, modern devletin toplumsal sistem üzerindeki yönlendirici gücünü tanımlayan ve kamu yararını gerçekleştirmeye yönelik kurumsal stratejilerin bütünüdür. Bu nedenle kamu politikası analizi, yalnızca idari bir süreç değil; toplumsal sorunların

çözümünde demokratik katılım, hesap verebilirlik ve sürdürülebilirlik ilkelerini bütünleştiren bir bilimsel inceleme alanıdır.

Anderson (2015) kamu politikasını, “devletin belirli bir sorun alanında yapmayı ya da yapmamayı tercih ettiği şeyler” olarak tanımlayarak, karar verme sürecinin yalnızca eylemleri değil, aynı zamanda eylemsizlik biçimlerini de kapsadığını vurgulamıştır. Bu yönüyle kamu politikaları, hükümetlerin yasalar ve düzenlemeler yoluyla yaptığı uygulamalara ilaveten; karar alma, uygulama, izleme ve değerlendirme aşamalarını içeren çok boyutlu bir yönetim sürecidir (Howlett, Ramesh ve Perl., 2020).

Kamu politikası süreci genellikle beş temel aşamada incelenir: gündem belirleme, politika formülasyonu, karar alma, uygulama ve değerlendirme. Bu aşamalar arasında dinamik bir etkileşim vardır ve sürecin her bir adımı, siyasi aktörlerin, bürokratların, sivil toplumun ve kamuoyunun etkileşimiyle şekillenir (Hill ve Varone, 2017).

1.4. Politika Araçları

Yeşil turizm yönetiminde kamu politikalarının rolü, çevresel sürdürülebilirlik ilkelerinin turizm sektörüne entegre edilmesinde belirleyici bir faktör olarak öne çıkmaktadır. Kamu politikaları, turizm faaliyetlerinin ekolojik, ekonomik ve sosyal boyutlarını dengeleyen düzenleyici çerçeveler oluşturarak sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin hayata geçirilmesini sağlamaktadır (Hall, 2019).

Yeşil turizm yönetimi; enerji verimliliği, atık azaltımı, doğal kaynakların korunması, karbon emisyonlarının düşürülmesi ve yerel toplulukların refahının artırılması gibi hedeflere dayanır. Bu hedeflerin

uygulanabilirliği ise büyük ölçüde kamu politikalarının yönlendirici gücüne bağlıdır. Kamu otoriteleri, çevresel mevzuatlar, yeşil sertifikasyon sistemleri, teşvik programları ve stratejik planlar aracılığıyla sürdürülebilir turizm faaliyetlerinin çerçevesini belirler (UNWTO, 2020 b).

Kamu politikalarının yeşil turizm yönetimindeki en önemli işlevlerinden ilki, yasal ve kurumsal altyapının oluşturulmasıdır. İkinci olarak, kamu politikaları kapsamında yeşil yatırımları teşvik eden ekonomik araçlar aracılığıyla yeşil turizm yönetiminin desteklenmesidir. Devlet destekli krediler, vergi indirimleri, fon kaynakları ve yeşil sertifikasyon teşvikleri sayesinde işletmelerin çevreci teknolojilere yatırım yapmaları kolaylaşmaktadır (OECD, 2021c). Üçüncü olarak, kamu politikaları ile yerel düzeyde yönetim mekanizmalarının güçlendirilerek katılımcı yönetimin teşvik edilmesidir. Dördüncü olarak, kamu politikaları kapsamında eğitim, denetim ve farkındalık faaliyetleri yoluyla sürdürülebilir turizm kültürünün güçlendirilmesidir. Üniversiteler, mesleki kurumlar ve kamu kuruluşları tarafından verilen “yeşil turizm eğitimi” programları, yöneticilerin çevresel farkındalığını artırmakta ve işletmelerde sürdürülebilir yönetim kapasitesi oluşturmaktadır (Deloitte, 2022).

Turizm alanındaki politika araçları;

- Yasal ve Kurumsal Altyapı,
 - Yeşil Yatırımları Teşvik,
 - Katılımcılığı Teşvik,
 - Eğitim, Denetim ve Farkındalık,
- faaliyetleriyle ilgili araçlardan oluşmaktadır.

2. YASAL VE KURUMSAL ALTYAPININ OLUŐTURULMASINA AİT POLİTİKA ARAÇLARI

Belirtilen araçlar arasında dikkat çekici olanlar ise Sıfır Atık Yönetmeliği, Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Yönetmeliği, Türkiye Turizm Stratejisi 2023 ve Yeşil Turizm Sertifikasyon Programıdır.

2.1. Sıfır Atık Yönetmeliği

Sıfır Atık Yönetmeliği, Türkiye'nin yeşil turizm politikalarında çevresel yönetim, kurumsal sorumluluk ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerini bütünleştiren stratejik bir araçtır. Yönetmeliğin turizm sektörüne entegrasyonu, Türkiye'nin 2030 Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları doğrultusunda düşük karbonlu, döngüsel ve dirençli bir turizm ekonomisine geçişini desteklemektedir. Bu nedenle, sıfır atık ilkeleri çevre koruma politikasıyla birlikte, yeşil turizm yönetiminin temel yapı taşlarından biri olarak ele alınmalıdır.

Sıfır Atık Yönetmeliği, Türkiye'de sürdürülebilir kalkınma ilkeleri doğrultusunda çevresel, ekonomik ve toplumsal sürdürülebilirliği güçlendirmeyi hedefleyen önemli bir kamu politikası aracıdır. Sıfır Atık Yönetmeliği, atık yönetimde döngüsel ekonomi yaklaşımını benimseyerek kaynakların verimli kullanımını, israfın önlenmesini ve atıkların geri kazanımını esas alır (ÇŞİDB, 2019). Yeşil turizm politikalarıyla bütünleştildiğinde, bu yönetmelik çevreye duyarlı turizm işletmelerinin faaliyetlerinde önemli bir rehber işlevi görmektedir.

Sıfır atık politikası turizm sektöründe hem yönetsel hem de operasyonel düzeyde dönüşüm gerektirir. Otel, restoran, kamp alanı ve

diğer turistik tesislerde atık azaltımı, ayrıştırma, geri dönüşüm ve yeniden kullanım uygulamaları, yeşil turizmin ölçülebilir sürdürülebilirlik göstergeleri arasında yer alır. Özellikle konaklama işletmelerinde organik atıkların kompost üretiminde kullanılması, plastik ambalajların azaltılması ve su–enerji verimliliğinin sağlanması, sıfır atık yaklaşımının doğrudan sonuçlarıdır (UNWTO, 2020 c).

Türkiye’de Sıfır Atık Yönetmeliği, yeşil turizm politikasının yasal dayanaklarından biri hâline gelmiştir. Yönetmeliğin 5. maddesinde belirtilen atık yönetim hiyerarşisi, turizm tesislerinde çevresel yönetim sistemlerinin kurulmasıyla uyum içindedir. Sıfır Atık Yönetmeliği’nin turizm politikalarına entegrasyonu, yeşil kamu politikası yaklaşımının somut bir örneğini oluşturur. Bu çerçevede, yerel yönetimler, kalkınma ajansları ve turizm işletmeleri arasında iş birliği mekanizmaları güçlenmiştir.

Ekonomik açıdan değerlendirildiğinde, sıfır atık uygulamaları turizm işletmelerinde maliyet tasarrufu sağlamaktadır. Ancak uygulamada bazı sınırlılıklar da söz konusudur. Özellikle küçük ölçekli turizm işletmelerinde altyapı yetersizlikleri, maliyet baskısı ve bilgi eksikliği sıfır atık sistemlerinin tam anlamıyla uygulanmasını güçleştirmektedir.

2.2. Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Yönetmeliği

Çevresel Etki Değerlendirmesi Yönetmeliği, Türkiye’nin yeşil turizm politikasının hem hukuki hem de yönetsel temelini oluşturmaktadır. Aynı zamanda Türkiye’de çevre politikalarının sürdürülebilir kalkınma ilkeleriyle bütünleşmesini sağlayan en temel

yasal düzenlemelerinden biridir. ÇED Yönetmeliği, çevre üzerindeki olası olumsuz etkilerin önceden belirlenmesini, önleyici tedbirlerin alınmasını ve projelerin çevreyle uyumlu biçimde yürütülmesini amaçlar(ÇŞİDB, 2014). Yeşil turizm politikaları açısından bu yönetmelik, turizm yatırımlarının çevresel sürdürülebilirlik kriterleri çerçevesinde şekillendirilmesini zorunlu kılan hukuki bir zemin oluşturmaktadır.

ÇED Yönetmeliği, turizm yatırımlarında “önleyici çevre yönetimi” ilkesini hayata geçiren bir politika aracıdır. ÇED Yönetmeliği’nin yeşil turizm politikalarıyla ilişkisi üç temel düzeyde açıklanabilir ki bunlar: politik uyum, uygulama kapasitesi ve yönetim boyutudur. Birincisi, politik uyum açısından ÇED Yönetmeliği, Türkiye’nin 2030 Sürdürülebilir Kalkınma Amaçları (SKA) ile Yeşil Mutabakat sürecine entegrasyonunu destekler. İkincisi, uygulama kapasitesi bakımından ÇED süreci, turizm işletmelerinde çevresel performansın izlenmesi ve raporlanması için önemli bir araçtır. Üçüncüsü, yönetim boyutunda ÇED Yönetmeliği çok paydaşlı karar alma süreçlerini teşvik eder. Yönetmelik gereğince yerel halk, sivil toplum kuruluşları, belediyeler ve akademik kurumlar çevresel etki değerlendirme sürecine katılabilir.

Ekonomik açıdan bakıldığında, ÇED Yönetmeliği’nin uygulanması kısa vadede yatırım maliyetlerini artırsa da uzun vadede çevresel zararların önlenmesi sayesinde kaynak verimliliği ve işletme sürdürülebilirliğini sağlamaktadır (Deloitte, 2023a). Bununla birlikte, bazı turizm bölgelerinde ÇED süreçlerinin uzunluğu, teknik kapasite

eksiklikleri ve uygulama denetimlerinin zayıflığı gibi sorunlar sürecin etkinliğini sınırlamaktadır.

2.3. Türkiye Turizm Stratejisi 2023

Türkiye Turizm Stratejisi 2023, Türkiye'nin turizm sektörünü sürdürülebilirlik, rekabet gücü, kalite ve çeşitlilik eksenlerinde yeniden yapılandırmayı hedefleyen bütüncül bir politika belgesidir. Ülkenin turizm potansiyelini çevresel, sosyal ve ekonomik sürdürülebilirlik ilkeleri doğrultusunda geliştirmeyi amaçlayan bu strateji 2007 yılında T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından hazırlanmıştır.

Stratejinin temel yaklaşımı, çevresel kaynakların korunmasını, doğal ve kültürel mirasın sürdürülebilir biçimde kullanılmasını ve yerel kalkınmanın desteklenmesini sağlamaktır. Bu yönüyle Türkiye Turizm Stratejisi 2023, yeşil turizm politikalarının kurumsal ve yönetsel temelini oluşturan öncü bir politika metni niteliğindedir.

Türkiye Turizm Stratejisi 2023, çevreyi turizmde sürdürülebilir rekabetin kaynağı olarak değerlendirmiştir. Stratejinin yeşil turizm politikalarına etkisi ise kurumsal yönetim, çevresel politika uyumu ve sürdürülebilir destinasyon yönetimi düzeyinde ele alınabilir.

Kurumsal yönetim düzeyinde Türkiye Turizm Stratejisi 2023, turizm planlamasında merkezi yönetim ile yerel aktörler arasında iş birliğini güçlendirmiştir. Strateji doğrultusunda, Kalkınma Ajansları ve bölgesel turizm konseyleri aracılığıyla çok paydaşlı yönetim modeli benimsenmiştir.

Çevresel politika uyumu açısından Türkiye Turizm Stratejisi 2023, Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Yönetmeliği, Sıfır Atık

Yönetmeliği ve Ulusal İklim Değişikliği Eylem Planı gibi çevre politikalarıyla entegre çalışacak şekilde tasarlanmıştır. Bu bütünleşik yaklaşım, turizm yatırımlarının çevresel etkilerinin azaltılmasını ve kaynak verimliliğinin artırılmasını amaçlamıştır.

Son olarak sürdürülebilir destinasyon yönetimi açısından Türkiye Turizm Stratejisi 2023, turizmin mekânsal planlamasında doğal dengeyi gözetken bir kalkınma yaklaşımını öne çıkarmıştır. Strateji, turizm yatırımlarının kıyı bölgelerinde yoğunlaşmasının yarattığı çevresel baskıları azaltmak için alternatif turizm türlerinin (ekoturizm, kırsal turizm, doğa turizmi) geliştirilmesini önermiştir.

Türkiye Turizm Stratejisi 2023, aynı zamanda küresel sürdürülebilirlik gündemiyle de uyumlu bir çerçeve sunmuştur. Strateji, Birleşmiş Milletler Dünya Turizm Örgütü'nün (UNWTO) “Tourism for Sustainable Development Goals (SDGs)-Sürdürülebilir Kalkınma Hedefleri için Turizm” yaklaşımını benimseyerek, turizmi çevresel sürdürülebilirlik, istihdam, kültürel miras ve toplumsal refah gibi çok boyutlu bir gelişim alanı olarak ele almıştır (UNWTO, 2020 b).

Türkiye Turizm Stratejisi 2023, yeşil turizm politikalarının ulusal düzeyde benimsenmesini sağlayan bir dönüm noktasıdır. Strateji, çevresel yönetim ilkelerini turizm planlamasıyla bütünleştirerek sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu bir yönetim modeli oluşturmuştur.

2.4. Yeşil Turizm Sertifikasyon Programı

Yeşil Turizm Sertifikasyon Programı, sürdürülebilir turizm yönetimi ilkelerinin somut bir biçimde uygulanmasını sağlayan,

çevresel performansın ölçülmesini ve teşvik edilmesini amaçlayan kurumsal bir mekanizmadır. Yeşil turizm sertifikasyon sistemi, alanın, ölçülebilir, denetlenebilir ve teşvik edilebilir bir uygulama alanı haline gelmesini sağlar. Bu program, turizm işletmelerinin çevreye duyarlı uygulamalar geliştirmesini, enerji ve su tüketimini azaltmasını, atık yönetiminin iyileştirilmesini ve doğal kaynakların korunmasına katkı sunmasını teşvik eder (UNWTO, 2020 a).

Türkiye’de yeşil turizm sertifikasyon süreci, 2008 yılında Kültür ve Turizm Bakanlığı tarafından başlatılan “Yeşil Yıldız” uygulamasıyla kurumsal bir çerçeve kazanmıştır. Bu sistem, “Çevreye Duyarlı Konaklama Tesisi” belgesi olarak da adlandırılmakta ve belirli çevresel kriterleri karşılayan otel ve tatil köylerine verilmektedir (KTB, 2017 a).

Sertifikasyon süreci; enerji verimliliği, su yönetimi, atık azaltımı, çevre eğitimi, çevre dostu ürün kullanımı, ekolojik peyzaj tasarımı ve yerel topluluklara katkı gibi ölçütler üzerinden değerlendirilmektedir.

Bu yönüyle Yeşil Yıldız, Türkiye’nin yeşil turizm politikasında çevresel kaliteyi artıran, aynı zamanda uluslararası sürdürülebilirlik standartlarıyla uyumlu bir araç işlevi görmektedir.

Yeşil turizm sertifikasyon programlarının politika düzeyinde önemi, çevresel yönetim, ekonomik rekabet gücü ve toplumsal farkındalık olmak üzere üç temel boyutta değerlendirilebilir. Birincisi, çevresel yönetim açısından sertifikasyon sistemleri, kamu otoriteleri, özel sektör ve sivil toplum arasında sürdürülebilirlik odaklı bir iş birliği platformu yaratır. İkincisi, ekonomik açıdan yeşil turizm sertifikasyon programları, turizm işletmelerine rekabet avantajı

kazandırır. Sertifikalı tesisler, çevreye duyarlı uygulamaları sayesinde enerji ve su maliyetlerinde tasarruf elde eder, atık yönetiminde verimlilik sağlar ve yeşil marka imajı oluşturarak turist tercihinde öne çıkar (Deloitte, 2023d). Üçüncüsü, toplumsal farkındalık düzeyinde yeşil sertifikasyon uygulamaları, turizm çalışanlarının ve ziyaretçilerin çevre bilincini artırır. Eğitim, bilgilendirme ve katılım faaliyetleri aracılığıyla, hem çalışanların hem de turistlerin çevresel davranışları sürdürülebilir bir kültürün oluşmasına katkı sağlar.

3. YEŞİL YATIRIMLARI TEŞVİK EDEN EKONOMİK POLİTİKA ARAÇLARI

Kamu politikaları, yeşil yatırımları teşvik eden ekonomik araçlar aracılığıyla yeşil turizm yönetimini desteklemektedir. Bu konudaki politika araçları aşağıda sıralanmaktadır.

3.1. Devlet Destekli Krediler

Yeşil turizm politikaları, sürdürülebilir kalkınmanın çevresel, ekonomik ve sosyal boyutlarını bütünleştirmeyi hedefleyen kamu stratejilerinin turizm sektörü üzerindeki yansıması olarak değerlendirilmektedir. Bu politikaların etkin biçimde uygulanabilmesi, finansal destek mekanizmalarıyla da yakından ilişkilidir. Bu noktada devlet destekli krediler, turizm işletmelerinin çevre dostu yatırımlara yönelmesini teşvik eden, sürdürülebilirlik bilincini güçlendiren ve yeşil dönüşüm sürecini hızlandıran stratejik araçlar arasında yer almaktadır.

Devlet destekli kredilerin temel işlevlerinden biri, yeşil turizm projelerine girmek isteyen işletmelerin karşılaştığı finansman engellerini azaltmaktır. Çoğu küçük ve orta ölçekli turizm işletmesi (KOBİ), enerji verimliliği, atık yönetimi, su tasarrufu veya yenilenebilir

enerji sistemlerine geçiş gibi evre dostu yatırımların başlangıç maliyetlerini karşılamakta zorlanmaktadır. Kamu destekli kredi programları, bu tür yatırımların finansal sürdürülebilirliğini güvence altına alarak işletmelerin yeşil dönüşüm sürecine dahil olmasını kolaylaştırmaktadır (T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, 2023 b). Ayrıca, düşük faizli veya uzun vadeli geri ödeme planları, özel sektörün çevreye duyarlı girişimlere ilgisini artırmakta ve kamu politikalarının uygulama etkinliğini güçlendirmektedir (Deloitte, 2022c).

3.2. Vergi İndirimleri

Vergi indirimleri, işletmelerin yeşil dönüşüm maliyetlerini azaltarak çevreye duyarlı uygulamalara yneltmelerini kolaylaştıran temel finansal politika araçları arasında yer almaktadır (OECD, 2022). Yeşil turizm politikaları, vresel sürdürülebilirliği temel alan kamu müdahaleleriyle turizm sektöründe doğa dostu üretim, tüketim ve işletme süreçlerini teşvik etmeyi amaçlamaktadır.

Vergi indirimlerinin yeşil turizm politikalarındaki rolü, özellikle vresel yatırımların ekonomik açıdan cazip hale getirilmesini sağlamaktadır. Turizm işletmeleri açısından enerji verimliliği, atık geri dönüşümü, su tasarrufu veya yenilenebilir enerji yatırımları yüksek başlangıç maliyetleri gerektirdiğinden, bu yatırımların vergi avantajlarıyla desteklenmesi çevreci girişimlerin hızla yayılmasına imkan tanımaktadır (UNWTO, 2021c). Devlet, vresel sürdürülebilirliği artırmak amacıyla işletmelere sağladığı vergi muafiyetleri, indirimleri veya amortisman kolaylıklarıyla yeşil yatırımların fizibilitesini güçlendirmektedir. Bu durum, hem turizm sektörünün karbon ayak izini

azaltır hem de çevresel farkındalığı artırmaktadır (T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı, 2023).

Türkiye’de yeşil turizm yatırımlarını destekleyen vergi politikaları, sürdürülebilir kalkınma hedefleriyle uyumlu biçimde tasarlanmaktadır. Özellikle Enerji Verimliliği Kanunu, Yenilenebilir Enerji Kaynaklarının Desteklenmesi Hakkında Kanun ve Çevre Kanunu çerçevesinde uygulanan vergi indirimleri, turizm işletmelerinin çevreci enerji kullanımı, atık yönetimi sistemleri kurulumu ve karbon salımının azaltılmasına yönelik faaliyetlerini teşvik etmektedir (ETKB, 2022 c).

Vergi indirimleri yeşil turizm politikalarının mali boyutunu oluşturan kritik bir unsur olup çevre dostu yatırımların ekonomik cazibesini artırmakta, turizm sektörünün karbon azaltım hedeflerine katkı sunmakta ve çevresel yönetim mekanizmalarını güçlendirmektedir. Uzun vadede bu politikalar, Türkiye’nin ulusal yeşil büyüme stratejisi ve sürdürülebilir turizm vizyonu açısından bütüncül bir sonuç doğuracaktır.

3.3. Fon Kaynakları

Yeşil turizm politikalarının temel amacı, turizm faaliyetlerinin çevreye olan olumsuz etkilerini en aza indirirken, doğal kaynakların sürdürülebilir biçimde kullanılmasını teşvik etmektir. Bu hedeflere ulaşabilmek için fon kaynaklarının oluşturulması, çevreye duyarlı yatırımların önünü açmakta ve işletmelerin finansman risklerini azaltmaktadır.

Fon kaynakları, çevresel yatırımları teşvik eden, işletmelerin yeşil inovasyona yönelmesini destekleyen ve ulusal düzeyde yeşil büyüme vizyonunu güçlendiren temel politika araçlarıdır. Devlet, özel sektör ve uluslararası kuruluşların ortak fon mekanizmaları üzerinden yürüttükleri iş birlikleri, geleceğin turizminde çevresel duyarlılığı artırmakta ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmada kalıcı etkiler yaratmaktadır.

Yeşil turizm politikalarının geliştirilmesi ve uygulanması, çevresel hedeflerin belirlenmesiyle ve bu hedeflerin finansal olarak desteklenmesiyle de mümkündür. Bu bağlamda, fon kaynakları; çevre dostu yatırımların teşviki, sürdürülebilir turizm uygulamalarının yaygınlaştırılması ve yeşil dönüşüm projelerinin uygulanabilirliğinin artırılması açısından kritik bir rol oynamaktadır (OECD, 2021d).

Fon kaynakları; kamu fonları, uluslararası finans kuruluşları, özel sektör katkıları ve Avrupa Birliği yeşil dönüşüm programları gibi çok boyutlu finansal araçları kapsamakta olup, yeşil turizm politikalarının mali sürdürülebilirliğini sağlamaktadır.

Örneğin, Türkiye’de Kalkınma Ajansları, TÜBİTAK, KOSGEB ve Türkiye Kalkınma ve Yatırım Bankası (TKYB) tarafından sağlanan yeşil yatırım fonları, turizm sektöründe enerji verimliliği, atık yönetimi, karbon azaltımı ve eko-sertifikasyon süreçlerine finansal destek sunmaktadır (T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, 2023 d).

Fon kaynaklarının bir diğer önemli boyutu, uluslararası finansal iş birlikleridir. Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı (UNDP), Dünya Bankası, Avrupa Yatırım Bankası (EIB) ve Avrupa Birliği’nin “Green

Deal” girişimi gibi kuruluşlar, gelişmekte olan ülkelerde sürdürülebilir turizm projelerine fon sağlayarak yeşil dönüşüm süreçlerini hızlandırmaktadır (UNDP, 2022).

Özellikle doğa turizmi, eko-köy turizmi, enerji verimli konaklama tesisleri ve çevre sertifikalı işletmeler gibi uygulamalar, fon destekli programlar sayesinde gelişim göstermektedir (ÇŞİDB, 2023). Böylece fon kaynakları, hem kamu politikalarının finansal ayağını oluşturmakta hem de turizm sektöründe yeşil girişimciliğin yaygınlaşmasına aracılık etmektedir (Deloitte, 2023d).

3.4. Yeşil Sertifikasyon Teşvikleri

Yeşil sertifikasyon teşvikleri, sürdürülebilir turizmin yaygınlaştırılmasında önemli bir kamu politikası aracı olarak tanımlanmaktadır. Bu teşvikler, çevresel yönetim standartlarını benimseyen turizm işletmelerine hem mali hem de itibari avantajlar sağlayarak yeşil dönüşüm sürecini hızlandırmaktadır. Bu bağlamda devletin sağladığı sertifikasyon teşvikleri, sürdürülebilir kalkınma ilkeleriyle uyumlu yeşil turizm politikalarının ekonomik ve kurumsal zeminini güçlendirmektedir.

Yeşil sertifikasyon teşvikleri genellikle doğrudan mali teşvikler (hibe, vergi indirimi, düşük faizli kredi gibi), dolaylı teşvikler (marka değeri artışı, tanıtım desteği, yeşil kamu alımları kapsamında öncelik sağlanması) ve yönetsel kolaylıklar (ruhsatlandırma süreçlerinde öncelik, belge yenileme kolaylığı, danışmanlık desteği vb.) şeklinde uygulanmaktadır. Bu tür teşvikler, işletmelerin çevre dostu

uygulamalara yönelmesini teşvik etmekte ve yeşil sertifikaların yaygınlaşmasına katkı sağlamaktadır (OECD, 2021 b).

Yeşil sertifikasyon teşvikleri, yeşil turizm politikalarının gelişiminde hem finansal hem de yönetsel açıdan dönüştürücü bir etkiye sahiptir. Bu teşvikler, turizm sektöründe çevresel farkındalığın artmasına, kaynakların verimli kullanılmasına ve uluslararası sürdürülebilirlik standartlarının benimsenmesine katkıda bulunmaktadır. Kamu yönetimi açısından bakıldığında, sertifikasyon teşvikleri hem bir ödül mekanizması hem de sürdürülebilir turizmin kurumsal temellerini güçlendiren stratejik bir politika aracı olmaktadır.

4. KATILIMCI YÖNETİMİ TEŞVİK EDEN POLİTİKA ARAÇLARI

Kamu politikaları, yerel düzeyde yönetim mekanizmalarını güçlendirerek katılımcı yönetimi teşvik eder. Yerel yönetimlere aşağıdaki araçlar verilerek bu politikanın gerçekleşmesi sağlanır.

4.1. Çevre Dostu Altyapı Yatırımları

Yeşil turizm politikalarının temel bileşenlerinden biri, çevre dostu altyapı yatırımlarının geliştirilmesi ve yaygınlaştırılmasıdır. Bu yatırımlar, turizm destinasyonlarının doğal kaynaklarla uyumlu, enerji verimli ve sürdürülebilir biçimde yapılandırılmasını hedefleyen uzun vadeli stratejik girişimlerdir (UNWTO, 2022 c).

Çevre dostu altyapı, yalnızca fiziksel yapılarla sınırlı olmayıp; ulaşım, enerji, atık yönetimi, su kaynakları yönetimi ve dijital altyapı gibi çok boyutlu unsurları kapsar. Bu çerçevede gerçekleştirilen yatırımlar, hem çevresel sürdürülebilirliği güçlendirir hem de yeşil

turizm politikalarının uygulanabilirliğini artırarak destinasyonların rekabet gücünü yükseltir (OECD, 2021h).

Devletin çevre dostu altyapı yatırımlarına yönelik politikaları, yeşil turizm stratejilerinin kurumsallaşmasında belirleyici bir rol oynamaktadır. Kamu yönetimi, bu yatırımları teşvik etmek amacıyla çeşitli finansman araçları (yeşil fonlar, hibe programları, düşük faizli krediler), vergi avantajları ve sertifikasyon sistemleri geliştirmektedir (T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, 2023).

Özellikle Türkiye Turizm Stratejisi 2023 belgesinde, çevreye duyarlı altyapı yatırımlarının turizmde sürdürülebilir büyümenin ön koşulu olduğu vurgulanmıştır. Çevre dostu altyapı yatırımları yeşil turizm politikalarının altyapısal temelini oluşturmakta; sürdürülebilirlik hedeflerinin somut biçimde uygulanmasına imkan tanımaktadır. Bu yatırımlar sayesinde turizm sektörü, çevresel etkilerini azaltırken ekonomik dayanıklılığını ve rekabet gücünü artırmaktadır. Uzun vadede, çevre dostu altyapı sistemlerinin yaygınlaşması, Türkiye'nin yeşil turizm politikalarının başarısı için kritik bir unsur olarak değerlendirilmektedir.

4.2. Atık Yönetimi Sistemleri

Yeşil turizm bağlamında atık yönetimi sistemleri, konaklama, yeme-içme, ulaşım ve rekreasyon alanlarında ortaya çıkan katı, sıvı ve organik atıkların çevreye zarar vermeden yönetilmesini amaçlamaktadır. Atık yönetimi sistemleri, çevresel sürdürülebilirliğin en temel unsurlarından biri olup yeşil turizm politikalarının oluşturulmasında stratejik bir rol oynamaktadır. Turizm faaliyetleri

doğrudan doğal kaynakların kullanımını, enerji tüketimini ve atık üretimini etkilediğinden, etkin bir atık yönetimi yaklaşımı çevresel etkilerin azaltılmasında hayati öneme sahip olmaktadır (UNEP, 2021).

Atık yönetimi sistemleri; atıkların oluşumunun önlenmesi, yeniden kullanımı, geri dönüşümü, enerjiye dönüştürülmesi ve bertaraf edilmesi süreçlerini kapsayan bütüncül bir çevre yönetimi modelidir (OECD, 2021a). Bu sistemlerin turizm politikalarına entegre edilmesi, çevreye duyarlı işletme anlayışını güçlendirirken sürdürülebilir kalkınma hedeflerine ulaşmayı da kolaylaştırır.

Atık yönetimi sistemleri yeşil turizm politikalarının operasyonel temelini oluşturmaktadır. Bu sistemler; çevreye duyarlı üretim ve tüketim alışkanlıklarını teşvik eder, doğal kaynakların korunmasını sağlar ve turizm sektörünün karbon ayak izini azaltmaktadır. Kamu yönetimi açısından ise atık yönetimi, çevresel düzenlemelerle turizm politikalarının bütünleşmesini sağlayarak sürdürülebilir kalkınma hedeflerinin gerçekleştirilmesine katkıda bulunmaktadır. Dolayısıyla, atık yönetimi sistemlerinin etkin biçimde uygulanması, Türkiye'nin yeşil turizm vizyonunun başarısında stratejik bir rol oynamaktadır.

4.3. Ekoturizm Planlamaları

Ekoturizm planlamaları, turizm sektörünün çevresel sürdürülebilirlik ilkeleri doğrultusunda yönlendirilmesini ve doğal kaynakların korunarak ekonomik faydaya dönüştürülmesini amaçlayan stratejik planlama süreçleridir.

Ekoturizm, çevreye, yerel kültüre ve toplumsal değerlere duyarlı bir kalkınma yaklaşımıdır (UNWTO, 2022 d). Bu nedenle ekoturizm

planlamaları, yeşil turizm politikalarının oluşturulmasında hem çevresel hem de yönetsel açıdan belirleyici bir role sahiptir.

Planlama süreci, doğal alanların taşıma kapasitesine uygun şekilde kullanılması, yerel halkın katılımının sağlanması, çevre dostu altyapıların geliştirilmesi ve sürdürülebilir ekonomik modellerin uygulanmasını kapsar (OECD, 2021f).

Yeşil turizm politikalarının oluşum sürecinde ekoturizm planlamalarının rolü, çevresel koruma ve kalkınma hedefleri arasında denge kurması açısından stratejik bir işlev görmektedir. Türkiye’de Türkiye Turizm Stratejisi 2023 belgesinde, ekoturizmin sürdürülebilir turizm vizyonunun ana bileşenlerinden biri olarak tanımlandığı görülmektedir (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı, 2023). Bu kapsamda, kırsal bölgelerde ekoturizm köyleri kurulmakta, çevreye duyarlı konaklama tesisleri teşvik edilmekte ve biyolojik çeşitlilik koruma projeleriyle turizm faaliyetleri uyumlu hale getirilmektedir. Ayrıca, Bölgesel Kalkınma Ajansları tarafından yürütülen “ekoturizm master planları,” yerel kalkınma politikalarıyla çevre politikalarının entegrasyonunu sağlamaktadır (T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı, 2023 a). Kamu politikası perspektifinden bakıldığında, ekoturizm planlamaları çevresel yönetişimin uygulanabilirliğini artırmakta, doğa koruma ile ekonomik kalkınma arasında bir denge kurarak sürdürülebilir turizmin kurumsallaşmasına öncülük etmektedir.

5. EĞİTİM, DENETİM VE FARKINDALIK FAALİYETLERİYLE İLGİLİ POLİTİKA ARAÇLARI

Kamu politikaları, eğitim, denetim ve farkındalık faaliyetleri yoluyla sürdürülebilir turizm kültürünü güçlendirmektedir. Üniversiteler, mesleki kurumlar ve kamu kuruluşları tarafından verilen aşağıdaki araçlar sürdürülebilirlik standartlarının izlenmesi ve raporlanma süreçlerini kurumsallaştırmaktadır.

5.1. Yeşil Turizm Eğitimi Programları

Yeşil turizm, çevresel sürdürülebilirliği esas alan, doğal kaynakların korunmasını ve gelecek nesillerin refahını gözetten bir turizm anlayışı olarak, son yıllarda kamu politikalarının önemli bir bileşeni hâline gelmiştir. Bu bağlamda, yeşil turizm eğitimi programları, sürdürülebilir turizmin kurumsal temellerini güçlendiren, bireylerin çevresel bilinç düzeyini artıran ve kamu politikalarının uygulama kapasitesini destekleyen önemli araçlardır.

Kamu politikaları kapsamında yeşil turizm eğitimi, çevre bilincine sahip turizm profesyonelleri yetiştirmeyi ve sürdürülebilir destinasyon yönetimi anlayışını yaygınlaştırmayı hedeflemektedir. Bu programlar, genellikle Turizm Bakanlıkları, üniversiteler, yerel yönetimler ve kalkınma ajansları gibi kamu kurumlarının iş birliğiyle tasarlanmakta ve uygulanmaktadır (T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı, 2023).

Ayrıca, yeşil turizm eğitimi, kamu politikalarının katılımcı yönetim boyutunu da destekler. Yeşil turizm eğitimi programları kamu politikalarının çevresel sürdürülebilirlik boyutunu somutlaştıran, toplumsal farkındalığı güçlendiren ve sürdürülebilir kalkınma hedeflerine hizmet eden stratejik araçlardır.

5.2. Kamu Denetim Mekanizmaları

Yeşil turizm kamu politikalarının etkili biçimde uygulanabilmesi, planlama, mevzuat oluşturma ve etkin bir kamu denetim mekanizması ile mümkündür. Kamu denetimi, çevresel yönetim sisteminin bir bileşeni olarak hem düzenleyici hem de yönlendirici bir işleve sahiptir. Özellikle turizm yatırımlarının çevresel etkilerini kontrol altına almak amacıyla Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) süreçleri, enerji ve su kullanımı denetimleri, atık yönetimi uygulamaları ve çevre dostu sertifikasyon kriterlerinin izlenmesi gibi mekanizmalar kamu otoriteleri tarafından yürütülmektedir (ÇŞİDB, 2022). Bu denetim süreçleri, kamu politikalarının sahada uygulanabilirliğini garanti altına almakta ve yeşil turizm anlayışının sadece kavramsal düzeyde kalmasını önlemektedir.

Yasal denetim, idari denetim ve toplumsal denetim türleri ile yeşil turizm politikaları denetlenebilmektedir. Yasal denetim, çevre mevzuatına ve sürdürülebilir turizm standartlarına uygunluk denetimlerini kapsamaktadır. İdari denetim, kamu kurumlarının iç kontrol mekanizmaları aracılığıyla politika uygulamalarının etkinliğini değerlendirmekte; kaynak tahsisi, yatırım izinleri ve performans ölçütlerini izlemektedir. Toplumsal denetim ise sivil toplum örgütleri, yerel halk ve medya aracılığıyla gerçekleştirilen dış denetim biçimidir; bu da kamu politikalarının şeffaflık ve hesap verebilirlik ilkeleriyle uyumlu olmasını sağlamaktadır.

Denetim mekanizmaları aynı zamanda yönetim kavramının da önemli bir bileşenidir. Politika geliştirme sürecine geri bildirim sağlarlar. Bu anlamda kamu denetimi kontrol aracı olmanın yanında, sürekli iyileştirme sağlayan bir politika öğrenme sürecidir.

Kamu denetim mekanizmaları yeşil turizm kamu politikalarının uygulanabilirliğini, etkinliğini ve güvenilirliğini teminat altına alan temel bir bileşendir. Etkin bir denetim sistemi; çevreye zarar veren faaliyetleri önler, sürdürülebilir turizm yatırımlarını teşvik eder, kamu kaynaklarının doğru kullanılmasını sağlar ve toplumun çevresel haklarını korur.

6. SONUÇ

Türkiye Turizm Stratejisi 2023, Sıfır Atık Projesi, Yeşil Turizm Sertifikasyon Programı, ÇED Yönetmeliği gibi politika araçlarıyla yeşil turizm uygulamalarını geliştirmeye çalışmaktadır. Ancak son yıllarda gerek akademik literatürde gerek sektörel değerlendirmelerde Türkiye'nin yeşil turizm politikalarının bazı yönlerden yetersiz kaldığı vurgulanmaktadır. Eleştiriler özellikle politika bütünlüğünün sağlanamaması, uygulama–denetim eksiklikleri, sertifikasyon süreçlerinin şeffaf olmaması, kalkınma–koruma dengesi konusunda yaşanan çelişkiler, merkeziyetçi yönetim yapısının katılımcı yönetim ilkeleriyle uyumsuzluğu ve bölgesel farklılıkların dikkate alınmaması üzerinde yoğunlaşmaktadır. Ancak bu politikaların etkinliği, kurumsal koordinasyon, mali kaynak yönetimi, denetim süreçleri ve paydaş katılımı düzeyine bağlı olarak değişmektedir. Bu nedenle Türk kamu politikalarının yeşil turizm bağlamında analizi, çevre ve turizm politikalarının bütüncül bir çerçevede yeniden değerlendirilmesini gerektirmektedir.

Türkiye’de yeşil turizm politikaları, sürdürülebilir kalkınma hedefleri doğrultusunda çevresel etkilerin azaltılması, doğal ve kültürel

mirasın korunması, turizm sektöründe çevresel duyarlılığın artırılması gibi amaçlarla geliştirilmiştir. Ancak son yıllarda bu politikalara yönelik çeşitli eleştiriler gündeme gelmiştir. Politika düzeyinde ÇED süreçlerinin dijitalleştirilmesi, kapasite geliştirme programlarının artırılması ve yerel düzeyde çevresel izleme mekanizmalarının güçlendirilmesi önerilmektedir.

KAYNAKÇA

- Anderson, J. E. (2015). *Public policymaking: An introduction* (8th ed.). Cengage Learning.
- Bramwell, B., ve Lane, B. (2011). Critical research on the governance of tourism and sustainability. *Journal of Sustainable Tourism*, 19(4–5), 411–421.
- Deloitte. (2022). *Sürdürülebilir turizm ve yeşil dönüşüm raporu*. İstanbul: Deloitte Türkiye Yayınları.
- Deloitte. (2023a). *Ecotourism and sustainable policy frameworks*. Deloitte Insights.
- Deloitte. (2023b). *Green infrastructure and sustainable tourism development*. Deloitte Insights.
- Deloitte. (2023c). *Green taxation and sustainable tourism: Policy perspectives*. Deloitte Insights.
- Deloitte. (2023d). *Sustainable tourism incentives and certification systems*. Deloitte Insights.
- Dodds, R., ve Joppe, M. (2005). CSR in the tourism industry? The status of and potential for certification, codes of conduct and guidelines. *Business, Environmental Science* <https://api.semanticscholar.org/CorpusID:262424781>
- Dye, T. R. (2017). *Understanding public policy* (15th ed.). Pearson Education.
- ETKB- Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı. (2022). *Yenilenebilir enerji ve enerji verimliliği uygulamaları raporu*. Ankara: Resmî Yayınlar.

- Font, X., ve McCabe, S. (2017). Sustainability and marketing in tourism: Its contexts, paradoxes, approaches, challenges and potential. *Journal of Sustainable Tourism*, 25(14), 1-15.
- Hall, C. M. (2019). Constructing sustainable tourism development: The 2030 agenda and the managerial perspective. *Journal of Sustainable Tourism*, 27(7), 1044–1060. <https://doi.org/10.1080/09669582.2018.1560456>
- Hill, M., ve Varone, F. (2017). *The public policy process* (7th ed.). Routledge.
- Howlett, M., Ramesh, M., ve Perl. A (2020). *Studying public policy: Principles and processes* (4th ed.). Oxford University Press. <https://doi.org/10.1080/09669582.2020.1715993>
- KOSGEB. (2023). *Yeşil dönüşüm destek programı rehberi*. Ankara: Küçük ve Orta Ölçekli İşletmeleri Geliştirme ve Destekleme İdaresi Başkanlığı.
- OECD. (2021a). Circular economy and waste management in tourism. OECD Green Policy Papers.
- OECD. (2021b). *Environmental certification and tourism policy integration*. OECD Green Policy Papers.
- OECD. (2021c). *Financing green tourism: Policies and instruments for sustainability*. OECD Tourism Papers.
- OECD. (2021d). *Green finance and sustainable tourism development*. OECD Tourism Papers.
- OECD. (2021e). *Green recovery and sustainable tourism policy responses*. Paris: Organisation for Economic Co-operation and Development.

- OECD. (2021f). *Green tourism and ecotourism planning strategies*. OECD Tourism Papers.
- OECD. (2021g). *Green transformation and sustainable tourism development*. Organisation for Economic Co-operation and Development.
- OECD. (2021h). *Sustainable infrastructure for green growth in tourism*. OECD Tourism Papers.
- OECD. (2021ı). *Tourism policy responses to the COVID-19 crisis: Towards a green and sustainable recovery*. Organisation for Economic Co-operation and Development.
- OECD. (2022). *Tax incentives for green investment and sustainable growth*. OECD Green Policy Papers.
- T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. (2022). *Yeşil Dönüşüm ve Çevre Denetim Rehberi*. Ankara: T.C. ÇŞİDB Yayınları.
- T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. (2023) [ÇŞİDB],. *Sıfır Atık Yönetmeliği ve sürdürülebilir turizm uygulamaları raporu*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. (2023) [ÇŞİDB],. *Yeşil mutabakat ve sürdürülebilir turizm stratejisi*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. [ÇŞİDB], (2014). *Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) Yönetmeliği* (Resmî Gazete, Sayı: 29186). Ankara: T.C. Resmî Gazete.

- T.C. Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı. [ÇŞİDB], (2019). *Sıfır Atık Yönetmeliği* (Resmî Gazete, Sayı: 30829). Ankara: T.C. Resmî Gazete.
- T.C. Hazine ve Maliye Bakanlığı. (2023). *Sürdürülebilir ekonomi ve yeşil vergi reformu stratejisi*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (2007). *Türkiye Turizm Stratejisi 2023 ve Eylem Planı (2007–2013)*. Ankara: T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (2017). *Çevreye Duyarlı Konaklama Tesisi (Yeşil Yıldız) Uygulaması Kılavuzu*. Ankara: T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (2023 a). *Türkiye Turizm Stratejisi 2023: Sürdürülebilirlik ve Yeşil Dönüşüm*. Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (2023a). *Sürdürülebilir Turizm Programı ve Yeşil Sertifikasyon Kriterleri*. Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları.
- T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı. (2023b). *Yeşil Yıldız çevreye duyarlı tesis kriterleri*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı. (2023 a). *Bölgesel kalkınma ve ekoturizm master planı raporu*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı. (2023 b). *Kalkınma ajansları yeşil dönüşüm destek programı raporu*. Ankara: Resmî Yayınlar.
- T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı. (2023 c). *Yeşil büyüme ve sanayide dönüşüm stratejisi*. Ankara: Resmî Yayınlar.

- T.C. Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı. (2023 d). Yeşil dönüşüm ve altyapı destek programı raporu. Ankara.
- UNDP.(2022). *Community-based ecotourism and sustainable development*. New York: United Nations Development Programme.
- UNEP. (2021). Tourism waste management and resource efficiency. United Nations Environment Programme.
- UNWTO. (2020a). *Sustainable tourism financing mechanisms*. Madrid: World Tourism Organization.
- UNWTO. (2020b). *Tourism for Sustainable Development Report*. United Nations World Tourism Organization.
- UNWTO. (2021). *Sustainable tourism investment and fiscal policy tools*. Madrid: World Tourism Organization.
- UNWTO. (2022a). *Ecotourism planning and sustainability guidelines*. Madrid: World Tourism Organization.
- UNWTO. (2022b). *Education for sustainable tourism development*. Madrid: United Nations World Tourism Organization.
- UNWTO. (2022c). *Sustainable tourism standards and certification practices*. Madrid: World Tourism Organization.
- UNWTO. (2022d). *Sustainable tourism standards: Waste reduction and circular practices*. Madrid: World Tourism Organization.
- UNWTO. (2022e). *Tourism infrastructure and sustainability standards*. Madrid: World Tourism Organization.
- World Bank. (2021). *Green investment funds for environmental sustainability*. Washington, DC: The World Bank Group.

BÖLÜM 3

SOSYAL DEMOKRASİNİN GELİŞİMİ, BİRLEŞİK KRALLIK VE ALMANYA’NIN 21. YÜZYIL BAŞINDA VERGİ VE İŞGÜCÜ PİYASASI POLİTİKALARI

Uğur BUDAKLI

Prof. Dr. Şeniz ANBARLI BOZATAY

GİRİŞ

Sosyal demokrat teorinin refah devleti gelişimi ve tam istihdama verdiği önemi takip eden "sosyal demokratikleşme" araştırmaları genellikle ya refah devletinin özelliklerine (boyutu, eşitlikçiliği, kapsamlılığı ve sosyal hakların kalitesi) ya da ekonomik performansına (tam istihdam ve ekonomik büyüme) odaklanmaktadır. Sosyal demokrasinin eşitlik-verimlilik dengesini pozitif toplamı bir oyuna dönüştürebileceği temel argümanı ise daha seyrek incelenmiştir. Çalışmaların çoğu esasen iki ayrı gruba ayrılır: refah devleti sonuçları üzerine yapılan çalışmalar ve ekonomik performans üzerine yapılan araştırmalar (Andersen, Kersbergen, 1992, s.189).

Sosyal demokrasi, Aydınlanma dönemi ile başlayan çağa ayak uydurarak değişime açık birçok ideolojiyi değişime uğrattırken, aslında kendisinin değiştiği ve bugüne kadar varlığını sürdürdüğü bir ideolojidir. Çalışmanın temel sorusu; aynı dönemde iktidara gelen Birleşik Krallık İşçi Partisi (Labour Party) ile Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)’nin, Neo-liberal politikalarla ülkeleri yöneten haleflerinin

bıraktığı eşitsiz ve adaletsiz vergi ve işgücü politikalarının, sosyal demokrat ideoloji kapsamında değiştirmelerinin nasıl olduğuna dairdir. Bu soru çerçevesinde literatür, kitaplar, makaleler ve gazete yazıları taranmıştır. Literatür taramalarında ulaşabildiğimiz kadarıyla bu iki devletin aynı dönemlerinin karşılaştırıldığı bir esere rastlanamamıştır. Buna bağlı olarak da bu karşılaştırmanın yapılmasının doğru olacağı kanaatine varılmıştır.

Çalışmanın hipotezi, aynı dönemde iktidara gelen Birleşik Krallık ve Almanya'daki sosyal demokrat ideolojideki partilerin kapitalizm karşısında vergi ve işgücü piyasasında görece bir başarı sağlayamadıklarıdır. Çünkü kapitalizm küreselleşmiş ve hiçbir devlet, dünya düzeninden tamamen ayrı bir politika üretememiştir.

Çalışmada öncelikle sosyal demokrasinin nasıl bir ideoloji olduğu, tanımları ile birlikte aktarılacaktır. Sosyal demokrasi; özgürlük, eşitlik, adalet kavramlarını benimsemiş ve her alanda uygulanmasını hedeflemiş bir ideolojidir. Bu ideolojinin en tanınan ismi Eduard Bernstein'dır. Bernstein'ın sosyal demokrasiye bakış açısının neler olduğu ve Marksizm ile ayrıldığı noktalar anlatırken aynı zamanda ekonomik olarak sosyal demokrat ideolojinin kapitalizmin yayıldığı dünyadaki yeri de açıklanmış olacaktır. Daha sonra Birleşik Krallık İşçi Partisi ile Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin vergi ve işgücü piyasası politikalarında nasıl bir yol izlediği incelenecektir. 1990'larda aynı dönem iktidarda oldukları için Birleşik Krallık İşçi Partisi'nin 1997'de iktidara geldiklerinde değiştirdikleri vergi ve işgücü piyasası politikaları anlatıldıktan sonra, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin 1998 yılında iktidarın büyük ortağı olduğunda aynı Birleşik Krallık'ta

olduğu gibi vergi ve işgücü politikalarında yapılan değişimler aktarılmış olacaktır.

1. SOSYAL DEMOKRASİ: SOSYAL DEMOKRASİNİN TARİHİ VE BERNSTEIN

Sosyal demokrasi merkez ile sol arasında yerleşmiş siyasal bir ideolojidir. Sosyalizm ile liberalizmin bir araya geldiği sosyal demokrasi, özgürlük ve eşitlik kavramını liberalizmden alırken sosyalizmin devrim yerine reform ile gerçekleşebileceğini savunmaktadır. Aynı zamanda piyasa ile devlet, birey ile cemaat arasında bir dengeyi savunmaktadır. Sosyal demokrasinin tanımını kapitalizm içinde siyasal, toplumsal ve ekonomik alanda sosyal adaleti savunan ideolojidir.

1.1. Sosyal Demokrasinin Tarihi ve İzlediği Gelişme Süreci

19. yüzyılın son üçte birinde Sosyal Demokrat partiler kurulduğunda, kendilerini yüzyılın ilk yarısındaki çeşitli demokratik hareketlerin mirasçıları olarak görmüştür. Britanya'da Sosyal Demokrat Federasyon 1884'te kurulurken, Bağımsız İşçi Partisi 1893'te kurulmuştur. 1830'lar ve 1840'lardaki radikal işçi sınıfı Çartist örgütleriyle bağlantı kuran gelenekler ve tarihler inşa etmiştir (Berger, 2002, s.15).

Sosyal demokratik teorinin temel işlevi, kapitalizmin servet üretiminde tek güvenilir mekanizma olduğu kabulü ile servetin piyasa yerine ahlaki ilkelere göre dağıtılma arzusu arasında uzlaşa tesis etmektir (Heywood, 2016, s. 377). Çünkü sosyal demokratlar

kapitalizmin çok hızlı şekilde yayıldığı ve aynı zamanda “her kabın şekline büründüğünün” farkında oldukları için kapitalizmi dönüştürdükten sonra sosyalizmin geleceğini düşünmektedir. Bu düşünceye sahip olmalarının sebebi Marx’ın dönemindeki tek tip işçi sınıfının bu dönem içerisinde olmadığı işçilerin kendi aralarında da ayrışmalarından kaynaklı olarak bir araya gelememeleridir. Aynı zamanda işçi sınıfının bir bilinç kazanabilmeleri “vahşi kapitalizmde” pek de mümkün görünmemektedir.

Devrim fikrinden vazgeçilmesinin sebeplerini Gençoğlu; üç önemli gelişme ile açıklamaktadır. Bunlar; sermayedar sınıfın giderek genişlemekte ve özel mülkiyetin (özellikle de üretim araçlarının sahipliğinin) giderek yaygınlaşması, orta sınıf diye ne üretim aracının sahibi ne de emeğinin karşılığı çalışan bir sınıfın ortaya çıkması ve demokratik devletlerin işçilere sosyal haklar vermesidir (Gençoğlu, 2018, s. 82-83). Tüm bu gelişmelerin yaşanması Marx’ın bahsettiği işçi sınıfının yoksullaşması tezinin çürüdüğü bir işarettir. Örneğin Marx sosyalist devrimin, kapitalizmin geliştiği ülkelerde olacağını söylemiştir. İngiltere’de 1945 yılında İşçi Partisi’nin iktidara gelmesi ile refah devleti kavramı ortaya çıkmıştır. Refah devleti işçilerin sosyal haklarını genişlettiği için işçi sınıfı bir devrim yapmaya kalkışmamıştır. Çünkü işçi sınıfı kapitalist düzen altında ezilmemiştir.

Avrupa’da Aydınlanma dönemi ile birlikte insanların doğal olarak gördükleri “prangalarından” kurtulmasıyla dünyada düzen değişmeye başlamıştır. Aklın ön plana çıktığı Aydınlanma dönemi birçok ideoloji gibi sosyal demokrasiyi de ortaya çıkartmıştır. Kısaca sosyal demokrasi, akli kendine temel alan ve akıl doğrultusunda siyasal,

toplumsal ve ekonomik düzeni sürekli gözden geçirerek “sonsuz ilerleme” düşüncesini yayan Aydınlanma hareketinden önemli ölçüde etkilenmiştir (Kamalak, et al., 2013, s. 15).

Sosyal demokrat yaklaşım, savaş sonrası ilerici Batı partilerinin programlarına hâkim olmuştur. Bu partilerin genel olarak sol gibi, daha büyük bir eşitliği hedeflediği bilinirken, ayırt edici özellikleri, ileri sürülen araçlarda yatmıştır: Keynesçilik ve kademeli olarak büyüyen bir devlet. 1970'ler kesinlikle Keynesçiliğin dalgalı döviz kurları ve OPEC kaynaklı stagflasyon ile sorgulandığı bir dönem olsa da burada odak noktası diğer bileşen olan büyük devlettir. Sosyal demokrasi belirli bir hedef büyüklükte bir devleti hedeflemediği gibi, tamamen merkezileştirilmiş bir ekonomiyi de hedeflememiştir. Hatta bu amaca karşı duyulan bir isteksizlik onu “aşırı soldan” ayırmıştır. Ancak pratikte sosyal demokrat program, devletin sürekli olarak daha fazla kaynak sağlaması üzerine kurulmuştur ve devletin gereğinden fazla genişlediği inancı bu programla bağdaşmamıştır (Clark, 2001, s.2).

Sosyal demokrasi, insanların özgürlük taleplerinin çok yoğun olduğu dönemde bu kavrama sarılmıştır. Liberalizm burjuva sınıfını iktidara getirdikten sonra burjuva sınıfının çıkarlarını savunmaya başlamış ve bu düzenin devamı için muhafazakârlaşmıştır. Ancak bu muhafazakârlaşma, toplumun diğer kesimlerini rahatsız etmiştir. Fransız Devrimi ile birlikte “özgürlük”, “eşitlik” kavramlarının birer talebe dönüşmesi ile birlikte bu kavramları liberalizmden devralarak kendisi anlamlandırmaya çalışmıştır. Bu süreç sosyal demokrasinin ilk dönemi olarak adlandırılmaktadır. Bu dönemde kendisini açıklamak ve siyasi pozisyon aramak ile geçmiştir.

2. Dünya Savaşı ile 1980 yılları arasında kalan dönem sosyal demokrasinin ikinci dönemidir. Bu dönem literatürde iktidar dönemi olarak adlandırılmaktadır. İngiliz İşçi Partisi (Labour Party) 1945 yılında %49,7 oyla iktidara gelmiştir. Ancak ilk iktidar olan sosyal demokrat ideolojideki parti İsveç Sosyal Demokrat İşçi Partisi olmuştur (Swedish Social Democratic Worker's Party, 1933-1945). Bu döneme iktidar dönemi denmesine rağmen yalnızca İngiliz İşçi Partisi'nin iktidarda olduğu hatırlanmalıdır. Bahsedilen dönemde sosyal demokrat partiler iktidara gelmeyip muhalefette olsalar dahi iktidar partilerinin sosyal demokrat politikaları kanunlaştırmasını sağlamışlardır. Örneğin Alman Hristiyan Demokrat Partisi (CDU), Sosyal Demokrat Partisi'nin (SPD) ilkelerini iktidarı döneminde uygulamıştır. Alman Hristiyan Demokrat Partisi, refah devletinin ilerlemesinde ve yerleşmesinde önemli rol oynamıştır.

İngiliz İşçi Partisi'nin 1945 yılında iktidar olmasıyla birlikte sağlık, eğitim, ekonomi alanlarında sosyal adaleti sağlamış ve refah devletini güçlendirmiştir. Birçok alanda kamulaştırma adımları atılmıştır. Bu politikalarla birlikte özellikle eğitim ve sağlık alanında devrimler yapılarak ücretsiz hale getirilirken istihdamı artırıcı adımlar atılmıştır. 1951 yılında muhalefete düşen İngiliz İşçi Partisi'nin iktidarı esnasında yaptığı bu politikalar Muhafazakâr Partinin (Conservative and Unionist Party) iktidarında bozulmamış aynen devam ettirilmiştir.

İsveç Sosyal Demokrasi Partisi ise 1933 yılı ile 1976 yılları arasında sosyal politikalar sayesinde refah devletini yerleştirmiş aynı zamanda günümüze kadar olan seçimlerin tamamını 1. parti olarak kazanmıştır. Bu durum Bernstein'ın toplumların sosyal demokrasiyi

getirmek için toplumun demokrat olması teorisinin doğru olduğunu gözler önüne sermiştir. Sosyal demokrasinin iktidar döneminde Birleşik Krallık, Almanya ve İsveç örneklerinde gördüğümüz gibi sol ve sağ gittikçe “sılikleşmiş” ve tüm partiler refah devletini desteklemiştir.

Sosyal demokrasinin 3. Dönemi ise 1980’ler ve günümüzü içermektedir. Bu bölüme geçmeden önce 1970’lerde sosyal demokrasinin olumsuz etkilendiği noktalara bakmamız gerekmektedir. Özellikle Kuzey ülkelerinde olumsuzluklar yaşanmıştır. OPEC krizi, refah devletinin finansmanı, çevreci, barış ve kadın hareketleri gibi hareketlerin sosyal demokrasiyi iktidar sınavında zora soktuğu bir dönem olmuştur (Kamalak, et al., 2013, s. 28). 1970’lerin sonunda liberalizm ve muhafazakârlığın bir araya gelmesiyle ortaya çıkan Yeni Sağ ideolojisi Thatcher’ı Birleşik Krallık’ta, Regan’ı Amerika Birleşik Devletleri’nde ve Kohl’ü Almanya’da iktidar yapmıştır. “Vahşi kapitalizm” bu iktidarlar ile birlikte tüm dünyaya hızla yayılmaya başlamıştır. 1980’ler Yeni Sağ ile dünyanın yeniden yapılandırılmasının yanında Avusturalya, İspanya, Fransa ve Yunanistan gibi ülkelerde sosyal demokrat partilerin iktidarlarını 1990’lara kadar devam ettirdiğini göstermektedir. Günümüzde ise birçok ülkede sosyal demokrat partiler iktidar partileri ya da iktidar ortağı konumunda yer almaktadır.

1.2. Sosyal Demokrasi ve Bernstein

19. yüzyılın ortalarında parlamento dışında örgütlenen işçiler hem sosyal haklarını genişletmiş hem de sendikalarını siyasi partilere dönüştürüp mücadelelerini parlamentoya taşımıştır. Sosyal demokrat

şeklinde nitelendirilebilecek ilk parti ise 1849'da Fransa'da kurulan Parti Démocrate-Socialiste adlı partidir (Turşucu, 2008, s. 77). Batı Avrupa'da sosyal demokrat ideoloji ilk zamanlarında çok fazla Marksizm'in etkisinde kalmıştır. Zaman içerisinde bu etki azalmış ve kendisine özgü kimlik oluşmasını sağlayacak kadar Marksizm eleştirisi ortaya koymuştur. Bu eleştirilerin başlıcaları genel oy hakkı kazanımı, işçilerin hayat standartlarının kötüleşmesi ve sermayenin tekelleşmemesidir. Söz konusu farklılaşmalar, Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde dikkat çekici olup, Alman siyasetçi ve kuramcı Eduard Bernstein'ın Marksizm eleştirisi yaparak revizyonist teoriyi geliştirmesinde görülmektedir.

Bernstein'ın, Marksizm eleştirisi yapması Alman Sosyal Demokrat Partisi'nde büyük ölçekte yankı uyandırmıştır. Çünkü o tarihe kadar neredeyse hiç kimse Marksizmin eleştirisini bu kadar şiddetli şekilde yapmamıştır. Marx'ın Komünist Manifestoda bahsettiklerinin doğru olabileceğini yalnızca zaman konusunda yapılan tahminlerin yanlış olduğunu belirtmektedir. Bernstein'e göre, toplumsal koşullar, sınıflar arası karşıtlığı beklendiği gibi keskinleştirmemiştir. Orta sınıflar nitelik değiştirmekle birlikte ortadan kaybolmamaktadır (Güriz, 2011, s. 73). Sermaye, Marx'ın dediği gibi gittikçe belli bir kısım insanların elinde toplanmamış, tam tersine yaygınlaşmaya başlamıştır. Üretimin sanayi alanında hızlı, tarım alanında ise yavaş ilerlemesi pazarların yaygınlaşması, kredi sisteminin gelişmesi bunalımların seyrekleşmesini ve hafiflemesini sağlamıştır. Bu konjonktürde devrim her geçen gün biraz daha ertelenmiştir.

Bernstein'e göre sosyalizmin parlamenter sistem içerisinde yavaş yavaş ilerlemesi gerekmiştir.

Bernstein, Marksist teorinin savunduğu sınıf mücadelesinin nihai sonucunun sınıfsız komünist topluma ulaşma görüşünü kabul etmemektedir. Ona göre, “*gelişim düşüncesi üzerine kurulu bir toplum öğretisi için nihai hedef*” söz konusu olamaz (Güriz, 2011, s. 74). Nihai hedefin hareketin pratik bir mücadelenin içinde oluşmasından bahsetmektedir. Bernstein evrimci görüşünü hareketin her şey olduğunu ve sosyalizmin nihai amacını hiçbir şey şeklinde yorumlamaktadır. Buradaki hareketten kastı toplumun gelişmesi ve işçi sınıfının hareketidir.

Bernstein'ın, Marksizm eleştirisine rağmen, her zaman Marksist olarak kaldığı konusunda ısrar ettiğini ifade eden Berger, modern Sosyal Demokratların aksine, kapitalizmi dönüştürmek istediğine dikkat çekmektedir. Ancak bu önemli farklılığa rağmen, çağdaş Avrupalı Sosyal Demokratlar birçok yönden, 20. yüzyılın başlarında Sosyal Demokratlar için merkezi tartışma noktası olan Bernstein'ın revizyonizmine geri dönmüştür (Berger, 2022, s.33).

Kurumları ve kültürleri uzun zamanlarda oluşturulmuş toplumların bir anda değişmesinin mümkün olmadığını savunan Bernstein, bunun sebebinin toplumların ve sınıfların daha karmaşık hale gelmesinde görmektedir. Bu durum, kapitalizmin kendisini her dönem yenileyebilme kapasitesi ile ilgilidir. Küçük işletmeler Marx'ın öngördüğü gibi yok olmamış, tahmininden daha dayanıklı çıkmıştır.

Bernstein, sosyalist mücadelenin parlamentoda verilmesinin önemli olduğunu düşünmüştür. Çünkü sadece yasalar ile kapitalizmin

dönüştürülebileceğini savunmuştur. Parlamento’da hukuk ve ekonomik alanlarda değişiklik yapılacak kanunların çıkartılması aynı zamanda yerel yönetimler ile yapılacak iş birlikleri sayesinde sosyalizmin yayılmasının mümkün olacağını belirtmiştir. Sosyal demokrasi tarihine bakıldığında Bernstein’ın haklı olduğu söylenebilir. Parlamento içerisinde kanun çerçevesinde mücadele sürerken bir yanda da sendikalar ve kooperatifler ile bu mücadele pekiştirilmiş olacaktır. İşçiler ve müstahdemler kendilerini ancak sendikalar ve kooperatifler sayesinde koruyabilmektedir. Sendika hürriyeti, demokratik oy hakkı, Bernstein’e göre, kapitalist toplumda işçilerin kurtuluşunun ön şartları olarak kendini göstermektedir. Aynı zamanda sosyal demokrasi mücadelesi tek bir ülke ile sınırlı olmayıp enternasyonal bir mücadeleyi kapsamaktadır. Ancak bir ülkede demokrasiye inananlar olmadığı sürece sosyalizmin gelmesi de mümkün görülmemektedir. Sosyal demokrasi mücadelesinin parlamento çatısı altında verilmeye başlaması ile sosyal demokrat partiler hemen hemen aynı varsayımlar ile hareket etmiştir. Ancak zamanla sosyal demokrat partiler kendi ülke şartlarına ayak uydurmak zorunda kalmıştır. Bernstein bu durumu şu şekilde açıklamaktadır; *“hiçbir eylem planı tüm ülkelerde uygulanabilecek nitelikte olamazdı”* (Güriz, 2011, s. 76, 79).

Hook; Bernstein’ın Marksizm de olduğu gibi proletarya toplumu değil evrensel yurttaşlık toplumu oluşturmak istediğinden bahsetmektedir. Bu durum aslında işçi sınıfının çok fazla ayrıştığının ve toplumdaki her kesime hitap edilmesinin doğru olduğunu savunmasından ve sosyal demokrasinin etkisi ile birlikte işçi sınıfının proleter olmaktan çıkıp vatandaş olmasıdır. Bernstein, Marksın

Komünist Manifesto’da dediği “*işçilerin ülkesi yoktur*” (Marx & Engels, 2021, s. 72) görüşünü de bu yüzden eleştirmiştir.

Bernstein’ın asıl hedeflediği şey Kant gibi eleştirel olarak olayları incelemektir. Hatta Kloppenberg’de bu konuda Bernstein’ın böyle bir yol izlediğinden bahsedip aynı zamanda sosyalizmin Engels’in basit pozitivizmden kurtarmak amacıyla olduğundan söz etmektedir (Güriz, 2011, s. 84).

2. BİRLEŞİK KRALLIK İŞÇİ PARTİSİ

1997 yılında iktidara gelen İngiliz İşçi Partisi ilk olarak ekonomik alanda İngiltere Merkez Bankası’nın bağımsız olduğunu açıklamıştır. Bununla birlikte vergi sisteminde birkaç değişikliğe gidilmiştir. Vergi sistemindeki değişimin sebebi daha adil bir vergi dağılımının yapılmak istenmesi olmuştur. Ayrıca İngiliz Muhafazakâr Partisi’nin mirası ve Neo-liberal politikalar ülkede hala hissedilmeye devam etmiştir.

2.1.Vergi Politikası

İngiliz İşçi Partisi 1997 yılında seçim vaadi olan vergi ve harcama tedbirlerine tamamen karşı çıktığını ve bu durumun düzeltileceğini söylemiştir. Ancak iktidara gelen parti, vadini gerçekleştirmediği konusunda sert muhalefetle karşılaşınca gizli vergiler uygulamış ve yine eleştirilmiştir. Ama yine de orta veya yüksek gelire sahip grupların vergilerini arttırmamıştır. Ancak seçimlerde vadettikleri politikaları gerçekleştirebilmek için o dönemde bu vergilerin arttırılması gerektiği düşünülmüştür.

Daha sonra bazı vergi mükelleflerinin bu hakkı kaldırılmıştır ki bunlar; özel yaşlılık sigortası primleri, mortgage faizleri ve evli çiftlerin vergi paketidir. Böylelikle gelirden artış olmuştur. Bu vergi mükelleflüğünün yanında işçi aileleri için vergi kredisi getirilmiştir. Ancak atılan bu adımlar da gelirden çok büyük bir artışa sebep olmayınca mevcut vergileri arttırma politikasına gidilmiş olup petrol vergileri, tütün vergileri ve mülk devir vergilerinin hepsi arttırılmıştır. Bu artışların neticesinde Gayri Safi Yurt İçi Hâsıla (GSYH) içindeki vergilerin oranı 1996-1997 mali yılında %34,8 iken 1999-2000 mali yılında %37,4 olarak yükselmiştir (World Bank). Vergi artışlarıyla birlikte vatandaşın bir kısmı yüksek vergi dilimine kaymıştır. İlerleyen süreçte ise kurumsal vergi oranı %1 azaltarak %30'a düşürülmüştür ve %10'luk bir marjinal oran getirilmiştir. Aynı zamanda işverenin refah katkılarını azaltmak için ek çevre vergileri getirildiği de dikkat çekmektedir. Bu vergilendirme sisteminde sosyal demokrat partinin daha çok dar gelirliye yönelik adımlar atıp, ülkedeki refah seviyesini genele yayması gerektiği kaydedilmektedir. Ancak İngiliz İşçi Partisi, işverene yönelik politikaları hayata geçirerek Muhafazakâr Parti'den aldığı iktidarı elinde tutmak istemiştir. İşçi Partisi'nin iktidarı sürecinde ortaya çıkan Irak işgali ile beraber ekonomik büyüme öngörülenin altında kalınca kaldırdığı vergileri geri getirmemiş, bunun yerine, refah gelirleri 2003'te %1 arttırılmış, çalışan katkısı %10'dan 11'e, işveren katkısı %11,8'den 12,8'e çıkartılmıştır (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 90,91).

İngiliz İşçi Partisi'nin Merkez Bankası'nın bağımsızlığı, kamu harcamalarının düzenli bir şekilde artışı ile birlikte vergi politikalarının

döngüsel olmadığı 2002'deki ekonomik darboğazdan anlaşılması uzun sürmemiş, birçok yeni vergi uygulanmaya başlamasının yanında dar gelirli vatandaşlar vergi indiriminden yararlanamamıştır. İngiliz İşçi Partisi sosyal demokrat politikaları uygulamasına rağmen yeniden bölüşüm noktasında çok zayıf kalmıştır.

2.2. İşgücü Piyasası Politikaları

İşçi Partisi 1997 yılında iktidara gelmeden önce işsizlik oranı %7.1 olarak kaydedilmiştir. Bu durum İşçi Partisi'nin seçim propagandalarına da yansımıştır. İşgücü piyasası ile ilgili olarak “Refahtan İşe” sloganı ile yola çıkmışlardır. Bu politika kapsamında asgari ücretin getirilmesi, Avrupa Birliği Sosyal Şartı'na destek, işveren ve işçiler arasındaki ortaklıkların teşvik edilmesi vaat edilmiştir (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 95). Burada vaat edilen politikalar sosyal demokrasinin eşitlik ve adalet kavramlarına dayanmaktadır. Başka bir ifade ile İşçi Partisi'nin sosyal demokrasinin değerlerine bağlılığını bu politikalar göstermektedir. 2001 yılına gelindiğinde işsizlik oranı %5'e indirilmiştir. İşçi Partisi'nin politikaları olumlu sonuçlar vermiştir. İşçi Partisi bu olumlu gidişatın daha da hızlı ilerleyebilmesi için “Artı İş Merkezleri” adında sosyal hizmet merkezlerini de hizmete açmıştır.

Refahtan İşe Projesi, en çok genç işsizlere istihdama katılmaları için meslek, sürekli eğitim, kurs ve rehberlik programlarını ücretsiz olarak ulaşımı sağlamıştır. Bu program kapsamında, bir şirkette altı ay desteklenen istihdam (şirket haftalık 60 poundluk bir destek alır), 12 aya kadar tam zamanlı bir eğitim veya kurs, bir gönüllü sektör

kuruluşunda bir iş ve 26 haftalık kurs veya çevre sektöründe bir iş ve 26 haftalık kurs seçenek olarak işsizlere sunulmuştur (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 96) Bu proje sayesinde 6 ayda yarım milyon genç bu projeye katılmıştır ve bu durum ulusal geliri yarım milyon pound arttırmıştır. İşçi Partisi işgücü piyasasında ilk olarak eğitim yoluyla işgücü piyasasına girmesi için teşvik etmiş aynı zamanda yeni istihdam alanları açmak için de teşviklerde bulunmuştur.

İşgücü piyasasına değinildiğinde sendikal ilişkilere de değinmek önemlidir. İşçi Partisi 1997’de iktidara geldiğinde şirketler, sendikaları müzakere masasının bir tarafı olarak görmektedir. Bu durumun değişmesi konusunda ısrarcı olan İşçi Partisi, Ocak 1999’da bir şirketin toplam çalışanının %40’ı eğer bir sendikayı onaylıyor ise şirket o sendikayı tanımak zorundadır, şeklinde bir kanunu parlamentodan geçirmiştir. Buna ek olarak şirketin çalışanlarının yarısından fazlası bir sendikaya üye ise yine şirketin o sendikayı onaylaması zorunluluğu getirilmiştir. Böylelikle Neo-liberalizmin işçiyi “ezen” politikaları azaltılmıştır.

3. ALMAN SOSYAL DEMOKRAT PARTİSİ

3.1. Vergi Politikası

1998 yılında Alman Sosyal Demokrat Partisi, koalisyonun büyük ortağı olarak iktidara gelmiştir. 16 yıllık Alman Hristiyan Demokrat Parti iktidarından sonra vatandaşlar büyük değişimin beklentisine girmiştir. Fakat Almanya’nın diğer ülkelerden bir farkı vardır ki bu fark; Doğu ile Batı Almanya’nın birleşiminden sonra Alman ekonomisinde yaşanmakta olan durgunluktur. Kamu borcu 1998

yılında GSYİH'nın %62,1 oluşturmuştur. 1990'lar boyunca vergiler çok yüksek kalmıştır. Alman Sosyal Demokrat Partisi, muhalefet döneminde yüksek vergilere sosyal adaleti sağlamadığı gerekçesiyle şiddetle karşı çıkmıştır.

1998 seçim vaatlerinde, gelir vergisi muafiyetlerini arttırma ve net gelir vergisi oranını %25.9'dan %19'a ve azami vergi oranını %53'ten %49'a düşürme niyeti açıklanmıştır (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 137-138). Alman Sosyal Demokrat Partisi ilk olarak dar gelirli vatandaşların yüklerini azaltmayı hedeflemiştir. Aynı zamanda çocuk yardımlarının yükseltilmesi de seçim vaatlerinden bir tanesi olmuştur. Sosyal demokratlar eğitim ve AR-GE yatırımlarını da arttırmak gibi bir hedef de koymuştur. Bu dönemde Alman markı (DM) kullanımı bırakılıp Euro'ya geçilmiştir (1999 yılında 1 DM, 9.51 Euro'ya eşitlenmiştir).

Alman Sosyal Demokrat Partisi 1999 yılında sosyal adalet açığını azaltmak için harcamalarını %6,8 oranında arttırarak dar gelirlilerin vergi yükünü azaltmayı amaçlamıştır. İlk önce düşük gelir vergisi oranı %25,9'dan %19,9'a ve %53 olan azami vergi oranı %48,5'e indirilmiştir (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 139). Bunun yanında genel vergi muafiyeti yükseltilmiştir. Yapılan değişikliklerle beraber alım gücü yükseltilmiştir. Alman Sosyal Demokrat Partisi dar ve orta gelirlilerin yanında, yüksek gelirli şirketlerin de karları için kurumsal vergilerini %45'ten %43'e düşürmüştür. Bunun sebebi şirketlerin küreselleşen dünyada rekabet edebilmesinin önünü açmaktır. Bu indirimlerin yanında vergi tabanı

genişletilmiş, aynı zamanda birçok devlet desteğini çekmiş ve kaybedilen geliri toplamayı hedeflemiştir.

1998 seçimlerinde Yeşiller Partisi ile koalisyon kurarak iktidara gelen Alman Sosyal Demokrat Partisi muhalefet partilerinin itirazlarına rağmen çevresel olarak faydalı gördükleri evre vergisini getirmiştir. Bu evre vergilerinin gelirleri büyük çoğunlukla emeklilik primlerini fonlamak için kullanılmıştır.

Zaman ilerledikçe hükümet, birçok politika uygulamasında değişiklik yapmıştır. İlk önce bütçe genişletme politikasından sapmış, daha sonra maliyet azaltıcı tedbirler uygulamaya başlanmıştır. Ev denekleri ve ocuk yardımları arttırılırken işsizlik yardımı kaldırılarak vatandaşın emeklilik haklarının azaltılması politikası izlenmiştir. Bu durum Alman Sosyal Demokrat Partisinin, sosyal demokrasiden uzaklaştığı izlemini vermektedir. Yapılan bu politikalar yeniden blşmden ziyade ekonomik rekabeti arttıracak politikaları oluşturmuştur. Hatta bunun en tipik rneği, Kurumlar Vergisi'nin %25'e indirilmesi olmuştur. Bu vergi indirimlerinin birçoğu borçlanma yoluyla gerçekleştiği için bütçe açığı gittikçe artmıştır.

3.2. İşgücü Piyasası Politikası

Almanya'da işgücü Doğu ve Batı Almanya'nın birleşmesiyle beraber kötü olan işgücünü daha da kötü hale getirmiştir. Bu durumun sebebi sosyal güvenlik primlerinin (Brt ücretlerin %40'ından fazla) işgücü maliyetlerini arttırması ve emek-yoğun bireysel hizmet işlerinin geliştirilmesini engellemektedir (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 150). Dünya Bankası verilerine göre 2000 yılında 15-64 yaş

aralığında işgücüne katılım oranı %71,6 olarak görünmektedir. Bu oran 4 milyona yakın işsiz olduğunu ortaya koymaktadır.

1998 yılında Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin seçimler esnasında bir önceki hükümetin (Kohl hükümeti) yanlış işgücü politikasını eleştirmiştir. Sosyal Demokratlar'ın "İş yönlü" ücret politikasını uygulamak için sendika ve çalışanların, toplu sözleşme özerkliklerinden vazgeçmeden, bir araya getirilmesini sağlaması gerekmiştir (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 151). Yukarıda da bahsedilen yüksek gelirli şirketlerin Kurumlar Vergisi'ni düşürerek istihdam yaratılmasını sağlamak ilk hedefleri olmuştur.

İşgücü piyasasını hareketlendirmek amacıyla, Birleşik Krallık İşçi Partisi'nin yaptığı uygulamalara benzer olarak, meslek eğitimleri verilmeye başlanmıştır ve bu mesleki eğitimler genç işsizlerin iş bulmalarını kolaylaştırma noktasında çok önemli bir adım olmuştur. Daha sonra sosyal güvenlik ve çalışanların haklarının ayarlanması üzerine odaklanan bir kanun parlamentodan geçirilmiştir. Bu değişiklikler arasında, 5 işçiden daha fazla çalışana sahip şirketler işten çıkartılmadan korunma kanununa tabi olması, hastalık durumunda tam ücret ödemesi yapılması bulunmaktadır (Merkel, Petring, Henkes, & Egle, 2012, s. 153).

1 Ocak 2003'te yürürlüğe giren "Hartz 1" yasası, iş bulması zor olan işsizlere geçici işçi olarak veya yevmiyeli işçi olarak çalışma fırsatları sunabilmek, bu hizmeti de İş ve İşçi Bulma Kurumu'yla koordineli olarak çalışan özel iş kurumları aracılığıyla yerine getirmek amacıyla çıkarılmıştır (Koçer, 2014, s. 15-16). Bunun arkasından "Hartz 2" yasası ile birlikte işsiz olup iş kuran vatandaşlara İş ve İşçi

Kurumu kapsamında 3 yıl vergi muafiyeti getirilmiştir. Aynı zamanda kredi desteği de sağlanmıştır. 2005 yılında Almanya Sosyal Demokrat Partisi koalisyonun “küçük” ortağı olduğunda işgücüne katılım ancak %74’e çıkmıştır. Sonuç olarak Alman Sosyal Demokrat Partisi, iktidara geldikleri dönemde de işsizlik ve işgücüne katılım rakamlarını, pozitif anlamda çok da değiştirememiştir.

SONUÇ

19. yüzyıl sonlarında örgütlenen işçilerin kurdukları sosyal demokrat partiler, kapitalizmin devrim yoluyla yok olmayacağı ve kapitalizmin evrimleştirilmesinin daha kolay olacağı düşüncesiyle kurulmuştur. Çünkü “vahşi kapitalizm” işçilerin örgütlenmesini ve bilinçlenmesini engelleyen bir ideoloji olmuştur. Bu örgütlenme ve bilinç yani eğitim eksikliği, devrimin önündeki en büyük engeli oluşturmuştur. Buna bağlı olarak da sosyal demokrat partiler ilk önce muhalefet olarak iktidarda bulunan siyasal partilerin politikalarını etkilemiş ve daha sonraları kendileri de iktidara gelip refah devletinin oluşmasını sağlamıştır.

1980’lerden sonra Margaret Thatcher ile birlikte Neo-liberal politikalar tüm dünyaya yayılmaya başlamıştır. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği’nin (SSCB) dağılması ile birlikte Neo-liberal politikalar küreselleşmenin de etkisiyle rakipsiz kalarak tüm dünyaya yayılmıştır. Bu dönemde Neo-liberal politikalar sosyal demokrat partilerin değişimini ve dönüşümünü zorunlu hale getirmiştir. Burada sosyal demokrasinin “her kabın şeklini alabileceği” esnek bir ideolojiye sahip oldukları sonucu çıkarılabilir.

1990'ların sonuna gelindiğinde Birleşik Krallık ve Almanya'da, sosyal demokrat partiler iktidara gelmiştir. İktidar oldukları dönem SSCB'nin dağılmasından sonra olmuştur. Avrupa'da Sovyet korkusu tamamen bitmiştir. Bu dönemde Avrupa Birliği'nin de Doğu Avrupa'ya genişlediği dikkat çekmektedir.

Birleşik Krallık İşçi Partisi ve Alman Sosyal Demokrat Partisi seçimlere giderken vergi politikalarına ayrı bir başlık açmıştır. Her iki parti de bazı vergileri kaldıracaklarını ya da vergi oranlarını düşüreceklerini vaat etmiş ve bu vaatlerini uygulamıştır. Bu vergi politikası iktidarlarının ilk dönemlerinde sorunsuz işlese de ilerleyen süreçte ülke ekonomileri cari açık vermeye başlamıştır. Bununla birlikte sosyal devlet anlayışı ile toplanan vergilerin birçoğu sosyal yardımlara harcanmıştır. Margaret Thatcher'dan miras alınan iktidar ile Birleşik Krallık İşçi Partisi, Almanya'nın birleşmesinden sonra ekonomik olarak sıkıntıya giren Almanya'yı miras alan Alman Sosyal Demokrat Partisi vergi yüklerinin azaltılması politikası izlemiştir. Ancak bu vergi indirimleri hem ülkeleri ekonomik olarak zora sokmuştur hem de vatandaşa bir katkısı olmamıştır. Yani bu vergi politikaları ne kadar sosyal demokrat bir çerçevede yapılsa da bir başarıya ulaşamamıştır.

Aynı şekilde işgücü piyasası bağlamında da vergide olduğu gibi benzer bir tabloyla sonuçlanmıştır. İşgücü piyasasını canlandırmak isteyen sosyal demokrat partiler ilk olarak eğitim ile işe başlamıştır. Mevcut işlere eleman yetiştirmek en önemli adımlardan birisi olmuştur. Her iki ülkede de özellikle genç işsizlik ile mücadele ilk adımı oluşturmuştur. İstihdam yaratmak için büyük şirketlerin vergileri

düşürülmüştür. Sosyal güvenlik hakları yeniden düzenlenmiştir. Ancak yine iki ülkenin sosyal demokrat iktidarında yapılan bu reformlar gözle görülür bir başarıyı ortaya koyamamıştır.

Sosyal demokrasinin ekonomi politikalarının temelinde üç ana başlık bulunmaktadır ki bunlar; büyüme, sosyal adalet ve sürdürülebilirliktir (Filiztekin, 2016, s. 53). Bu iki siyasal parti iktidarına bakıldığında ise büyüme ve sürdürülebilirliği tam anlamıyla gerçekleştiremedikleri, ancak sosyal adalet noktasında kültürü başarı ile yerleştirdikleri görülmüştür. Nitekim kültürün yerleştirilmiş olduğu günümüzdeki Almanya ve Birleşik Krallığın politikalarında açıkça görülmektedir.

KAYNAKÇA

- Andersen G.E., Kersbergen, K. (1992). Contemporary Research on Social Democracy, *Annual Review of Sociology* , Vol. 18, 187-208.
- Berger, S. (2002). Democracy and Social Democracy, *European History Quarterly Copyright*, Vol. 32(1), 13–37.
- Clark, T. (2001). The Limits of Social Democracy? Tax and Spend under Labour, 1974-1979, *Working Paper No. 64/01*.
- Filiztekin, A. (2016). *Sosyal Demokrasi ve Ekonomi*. Ankara: Alabanda Akademi.
- Gençoğlu, F. (2018). *Siyaset Bilimine Giriş*. Ankara: Nobel Yayınları.
- Güriz, A. (2011). *Sosyal Demokrasi İdeolojisi*. Ankara: Phoenix Yayınevi.
- Heywood, A. (2016). *Siyaset Teorisine Giriş*. İstanbul: Küre Yayınları.
- <https://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.CD?locations=GB>
- <https://data.worldbank.org/indicator/SL.TLF.ACTI.ZS?locations=DE>
- Kamalak, İ., Şenatalar, B., Kaya, A., Kabasakal, M., Cıngı, A., Karakaş, E., et al. (2013). *Sosyal Demokrasi Notları*. İstanbul: Kalkedon Yayınları.
- Koçer, Ş. Ö. (2014). *Almanya Federal Cumhuriyeti Sosyal Güvenlik Sistemi ve Sistem İçerisinde Sosyal Sigorta Uygulamaları*. Ankara: T.C. Sosyal Güvenlik Bakanlığı Dış İlişkiler ve Yurtdışı İşçi Hizmetleri Genel Müdürlüğü.
- Marx, K., & Engels, F. (2021). *Komünist Manifesto*. (C. Üster, & N. Deriş, Çev.) İstanbul: Can Yayınları.

- Merkel, W., Petring, A., Henkes, C., & Egle, C. (2012). *İktidarda Sosyal Demokrasi*. Ankara: Phoenix Yayınları.
- Turşucu, H. (2008). Sosyal Demokrat Teori ve Pratiğe Kısa Bir Giriş. *Toplum ve Demokrasi*, 75-90.

BÖLÜM 4

ASKERİ DEVRİM TEZLERİ ÇERÇEVESİNDE SAVAŞIN DÖNÜŞÜMÜ VE MODERN ULUS-DEVLETİN İNŞASI

Arş. Gör. Dr. Dilara ŞENSİVAS

GİRİŞ

Askeri teknolojide yaşanan değişim geçmişten bugüne savaşın niteliğini değiştirmektedir. Tarihsel süreçte karmaşık hale gelen savaş kavramını anlamlandırmak amacıyla savaşın niteliğindeki değişimlere ve bu değişimlerin sosyal, siyasal ve ekonomik etkilerine bakmak gerekmektedir. Teknolojik gelişmelerin savaşa yansması ayrı bir çalışma alanı olarak literatürde yer almaktadır. Askeri teknolojide yaşanan değişim aynı zamanda savaşın niteliğinde değişime sebep olmaktadır. İnsanlık tarihi boyunca savaşta üzeninin bulunması, ateşli silahların kullanımı, sanayi devrimiyle birlikte gelen yenilikler ve benzeri teknolojik yeniliklerin savaşın niteliğinin değişmesindeki etkenler olduğu bilinmektedir (Yalçınkaya, 2010, s. 29).

Askeri teknolojilerin değişimini ve gelişimini ele almakta olan askeri devrim tezleri, erken modern dönem Avrupa'sında yaşanmış askeri teknolojideki değişimin orduların yapılarında ve savaşın niteliğinde yarattığı dönüşüm, savaşların kurucu ve yıkıcı etmenler olarak Avrupa tarihini şekillendirmesi üzerine yapılan total tarih çalışmalarıdır. Bu çalışmada tarihsel süreçte Avrupa'da yaşanan askeri teknolojilerdeki değişimin savaşın niteliğinde yarattığı değişiklikler

ortaya konularak bu değişimlerin yarattığı siyasal, toplumsal ve ekonomik etkileri üzerinden savaş ve modern ulus devlet arasındaki girift ilişki açıklanmaya çalışılacaktır.

1. Savaşın Doğası ve Niteliği

İnsanlık tarihine bakıldığında savaş olgusu, insanlık tarih ile yaşıt olduğu görölmektedir. İnsanlık tarihinin başından itibaren şiddet ve zor kullanma bir diğer ifade ile savaşmak, ele geçirmek ve elde etmek devletlerin oluşmasıyla ilişkilendirilmiştir. İnsanlık tarihinin başından itibaren görölen savaş olgusu tarih boyunca değişim geçirmiştir (Embel, 2016, s. 154).

1990'dan itibaren yapılan akademik çalışmalarda savaş olgusunun geçirdiğı dönüşümü ve bu dönüşümün süreklilik içerisinde gerçekleştiğı ele alınmaktadır. Savaş kavramı, biyolojik, psikolojik, ekonomik, tarihi, coğrafî ve benzeri farklı yönlele sahip bir kavram olarak birçok disiplin tarafından akademik çalışmaların konusu olmuştur. Savaş literatürünün önemli isimlerinden Carl von Clausewitz'e göre savaş bukalemuna benzemektedir. Savaş, özü itibariyle aynı olsa da zaman içerisinde değişen koşullara bağlı olarak dönüşüm geçirmiş ve geçirmeye devam etmektedir (Yalçınkaya, 2010, s. 14).

Sun Tzu tarafından kaleme alınan Savaş Sanatı adlı eserinde ise savaş, devlet için hayati bir öneme sahip olan yaşam ya da ölüm ile sonuçlanan, hayatta kalmak ve mahvolmak arasındaki bir yol olarak tanımlamaktadır (Yalçınkaya, 2008, s. 19). Clausewitz, savaşı “*Savaş Üzerine*” adlı ünlü eserinde “düşmanı irademizi kabule zorlamak için

kuvvet kullanma eylemi” şeklinde tanımlamaktadır. Bir başka ifadeyle savaş, kendi irademizi karşı tarafa kabul ettirmek için kullanılan şiddeti anlatmaktadır (Clausewitz, 2008, s. 30). Savaşı bukalemun benzetmesi üzerinden açıklamaya çalışan düşünür, savaşın tarihsel süreçte yaşadığı dönüşümü anlamlandırmak adına önem arz etmektedir. Savaşın doğası şiddet, siyasi bir araç olarak kullanılma, tesadüf ve ihtimal hesapları ile ilişkili olmanın birlikteliğinden oluşurken, savaş alanında gelişen koşullara bağlı olarak zamanla niteliğinde farklılıklar gerçekleşmektedir. Clausewitz’in savaşın doğası ve niteliği üzerinden açıkladığı dönüşüm, tarihsel süreçte savaşın değişen ve dinamik yapısını vurgulaması açısından savaş kavramında yaşanan dönüşümü açıklayıcı nitelik taşımaktadır. Örneğin teknolojik gelişmelerin savaş alanına yansımaları, savaş olgusunun niteliğinde yaşanan bu dönüşümde belirleyici bir etken olmuştur. Teknolojik gelişmelerin savaş olgusunun niteliğinde yarattığı değişim, literatüre bakıldığında bir çalışma alanı olarak görülmektedir. Savaşın niteliğindeki dönüşümün temelinde silah teknolojisinde yaşanan gelişmelerin etkisi de mevcuttur. İnsanlık tarihi boyunca savaşlarda kullanılan silahlar, taktik ve lojistik faaliyetler değişmiş, bu değişim savaşın niteliğinde de değişime sebep olmuştur. Savaş olgusunun niteliğinde gerçekleşen dönüşümler sosyal, siyasal ve ekonomik birçok dönüşümle yakından ilgilidir. Bu dönüşümü dönemsel ve kavramsal bir çerçeve içerisinde değerlendirme çabası, savaşın tarihsel gelişimini sınırlandıran kuramsal yaklaşımları ortaya çıkmasını sağlamıştır.

Savaş olgusu tarihsel süreçte sosyal ve teknolojik yapılarda meydana gelen bazı dönüşümlerin sonucunda değişmiş ve değişmektedir. Lind, Nightengale, Schmitt ve Sutton savaş kavramında yaşanan dönüşümü geliştirdikleri kuram üzerinden açıklamaya çalışmışlardır. Çalışmaya göre 1. aşama, ulus-devletlerin oluşumundan önceki savaşlardan, 2. aşama, 1648-1830 tarihleri arasında gerçekleşen 1. nesil savaşlardan oluşmaktadır. 3. aşama, 1830 ve 1918 yılları arasında gerçekleşen Topyekûn Endüstri Savaşları olarak isimlendirilen 2. Nesil savaşlar, 4. aşama, 1918 ve 1948 yılları arasındaki dönemde yapılan ve 1. Körfez savaşında içine alan 3. Nesil savaşlar yani manevra savaşlarıdır. Kuramlarında 5. Aşama ise Gayri Nizami Harp olarak isimlendirilen, 11 Eylül sonrasında gerçekleştirilen ABD'nin Irak ve Afganistan işgallerinin dâhil olduğu savaşlardır (Lind, Nightengale, Schmitt, & Sutton, 1989). Bu kuramdan anlaşılacağı üzere savaş tarih boyunca değişmiş ve değişmeye devam etmektedir. Bu çalışmada savaş olgusunun doğası aynı kalmakla birlikte niteliğinde yaşanmış olan değişimde askeri teknolojilerde gelişimin rolünü açıklamaya çalışacağız.

2. Askeri Devrim ve Askeri Teknoloji

1980'li yıllar boyunca askeri tarih, tarih yazımında daha önce var olan geleneksel bakış açısından farklı “*Yeni Askeri Tarih*” olarak isimlendirilen, asker kökenli olmayan sivil akademisyenler tarafından çalışılmıştır. Geleneksel askeri tarihin, askeri manevra ve taktik dehalara odaklı tarih yazımı yerine olaylardan çok olgulara odaklı olan, savaş tarihinde yaşanmış gelişmeleri iktisadi ve sosyal tarih

üzerinden açıklamaktadır. Savaş kavramı, toplumsal hayat üzerindeki etkileri, sivil-asker ilişkileri veya savaşın ekonomide yarattığı etkinliğin temel alındığı bir tarih yazıcılığıdır. Bu anlayış üzerinden zamanla insanlık tarihini bütün olarak ele alan yeni bir total tarih yaklaşımı ortaya çıkmıştır (Agoston, 2017, s. 32). Bu yaklaşıma göre, batı dünyasında erken modern dönem şeklinde isimlendirilen dönemde yaşanan askeri değişimlerin, yapıcı ve kurucu etkileri Avrupa modern ulus devletler tarihini şekillendirmektedir. Askeri devrim tezleri şeklinde adlandırılan bu yeni yaklaşım, askeri tarih uzmanlarından oluşan küçük bir grup tarafından çalışılırken zaman içerisinde birçok farklı akademik çalışmaya konu olmuş ve yeni tartışmalara vesile olmuştur. Askeri devrim üzerine çalışan araştırmacıların ortak düşünceleri erken modern dönemde Avrupa’da gerçekleşen askeri lojistik, taktik ve teknolojik gelişmelerin, modern ulus devletin inşasına varıncaya kadar devrim niteliğindeki değişimlerin tetikleyicisi olmasıdır.

Askeri devrim kavram olarak ilk defa İsveç erken modern tarihçisi Micheal Roberts tarafından kullanılmaya başlanmıştır. Roberts’a göre askeri devrim, 1560-1960 tarihleri arasında gerçekleştirmiş taktik ve ordu büyüklüklerindeki değişimle yaşanan stratejik devrim savaşın yıkıcılığını artırmış bununla birlikte iktisadi ve politik değişimleri de ortaya çıkartmıştır. Roberts’ın yaklaşımının üzerinde bir kısım değişiklikler yapan Goeffrey Parker’a göre devrim Roberts’ın iddiasından 100 yıl önce olmuştur ayrıca Parker kuşatma tekniklerinin devrimin gerçekleşmesindeki önemi üzerinde incelemeler yapmıştır. Askeri devrim tezleri Jeremy Black (2003),

Clifford Rogers (2022) ve John Lynn (2003) gibi araştırmacılar tarafından da işlenmiş ve geliştirilmiştir (Başaran & Demir, 2019, ss. 266-267).

15. yüzyıldan itibaren ateşli silahların savaş alanlarında kullanılmaya başlaması Avrupa Erken modern çağ tarihçileri tarafından askeri devrim şeklinde nitelendirilmektedir. Askeri devrimin nerede ve ne zaman gerçekleştiği tartışmalı olduğundan dolayı askeri devrim kavramının kendisi sorunlu olarak görülmüştür. 14. ve 17. yüzyıl arasında gerçekleştiği düşünülen bir sürecin ürünü olan askeri teknolojilerdeki dönüşüm, askeri devrim olarak da bilinmektedir. Kavram Avrupa’da erken modern dönemde gerçekleşen askeri dönüşümü anlamlandırmak için önem taşımaktadır. Kısaca askeri devrim kavramı, tarihsel sürecin belirli bir anında tek bir askeri teknolojik değişimi anlatmamakta, 14. ve 17. yüzyıllar arasında gerçekleşen askeri teknolojik dönüşümü ve bu dönüşümün savaşın niteliği üzerinde yarattığı değişimin siyasal, toplumsal ve ekonomik dönüşümde tetikleyici olduğunu göstermektedir. Askeri devrim tezleri taktik, lojistik ve silah teknolojisindeki değişimin Avrupa tarihindeki etkisini anlatmaktadır. Yine askeri devrim tezleri, Avrupa’da merkezi devletlerin yükselişini ve küresel anlamda Avrupa’nın yükselişini de ele almaktadır. Öyle ki Batı merkezli bir açıklama getirmesiyle eleştirilen bu kavram modern ulus devletin oluşumunu açıklaması açısından önemlidir.

Askeri teknoloji, askeri alanda gerçekleşen taktik, lojistik, silah teknolojileri ve benzeri askerlik ve savaşma faaliyeti ile ilgili gelişmeleri kapsayan bir kavramdır. Kavramın neyi ifade ettiğini

anlamak için literatürde sıkça birbiri yerine kullanılan askeri teknik devrim ve askeri faaliyetlerde devrim kavramlarına bakmakta fayda vardır (Gürsakar, 2005, s. 114). Askeri teknoloji, sosyal ve ekonomik dinamiklerin karşılıklı etkileşimini anlatmak amacıyla kullanılan askeri devrim kavramının içerisinde doğmuştur ki bu kavramları askeri teknoloji kavramını anlamak adına önemli hale getirmiştir.

1970’li yıllarda Sovyetler Birliğinde kullanılmaya başlanan askeri teknik devrim kavramı iki ayrı teknik devrimi içermektedir. İlk Birinci Dünya Savaşı’nda kullanılmış olan demiryolu, makinalı tüfek, uzun menzilli topların kullanımı iken diğeri ise Birinci Dünya Savaşı’ndan sonra pekiştirilen teknolojilerin yanında telsiz, roket, nükleer silah, uçak gemileri ve benzeri teknolojileri içermektedir. Ayrıca kavramı kullananlar üçüncü bir değişimden daha bahsederek bunun otomatik komuta ve hassas hedefleme sistemlerinin olduğunu söylemektedirler. Sovyetler Birliğinde ortaya çıkan askeri teknik devrim kavramına karşılık olarak ABD askeri teknolojiadaki gelişmelerin organizasyonel değişimlerden meydana geldiğini söyleyerek bu durumu askeri alanda devrim kavramsallaştırmasıyla açıklamaktadır (Gürsakar, 2005, ss. 114-118).

Yukarıda kısaca açıklamaya çalıştığımız askeri devrim, askeri teknik ve askeri alanda devrim kavramları, sıklıkla birbiri yerine kullanılsa da askeri devrim kavramı teknolojik, organizasyonel ve lojistik anlamdaki gelişmeleri bütün olarak içermesi açısından genel bir şemsiyedir (Ökten, 2020, s. 125-162). Askeri teknolojisinin bir parçası olan savaş lojistiği tarihsel süreçte her dönem ve bölgede kendilerine özgü çok boyutlu, iktisadi ve sosyal ilişkilerden oluşan

organizasyonlardır. Avrupa merkezli gelişen askeri teknolojinin bir parçasını oluşturan askeri lojistik faaliyetler askeri devrim kavramının bir parçasıdır. Savaş organizasyonun en temel parçalarından biri askeri lojistik faaliyetlerdir. Savaş lojistiği orduların hareket etme ve savaşma kapasitelerinin artırılması için hasta ve yaralıların tedavisi, ülkenin beşerî kaynaklarının savaş için organizasyonunu gerek besin gerek silah tüm askeri araç ve gereçlerin savaş alanlarına sevk edilmesini sağlarken savaşın sürdürülmesi için cephe gerisinin askeri ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla düzenlenmesini de içermektedir. Askeri lojistik faaliyetler dönemin ve bölgenin şartlarına uygun olarak belirlenmektedir. Ayrıca teknolojik gelişmeler savaş lojistiğinin değişimine ve savaşın niteliğinde gerçekleşen değişme de katkıda bulunmaktadır. Bu çalışmada askeri lojistik kavramı askeri teknoloji ve askeri devrim kavramları adı altında değerlendirilecektir (Çetin & Kök, 2015).

3. Askeri Devrim Tezleri ve Savaşın Değişen Niteliği

İnsanlık tarihinin başından itibaren savaş olgusu insanların hayatlarının bir parçası olmuş gerek taktik gerekse kullanılan silahlara bağlı olarak niteliği değişime uğramıştır. Tarihsel süreçte her uygarlık kendilerine has olarak savaşma faaliyetini sürdürmüşlerdir. Taktik, kullanılan savaş araçları ve coğrafi koşullar, toplumların kültürel özellikleri ve tehdit algıları sürekli değişim göstermiştir (Archer, Ferris, Herwig, & Travers, 2006, ss. 17-20).

Literatürde savaş ve savaşta kullanılan askeri teknolojilerin değişimi üzerine yapılan çalışmalar, genel olarak ateşli silahların

kullanılmasıyla başlayıp açıklanmaktadır. Bu çalışmada askeri devrim tezlerinin farklı yaklaşımları aracıyla savaşın niteliğindeki değişimleri ortaya koymak amaçlanmaktadır. Askeri devrim tezleri Avrupa merkezli yapılan tartışmalardan oluşmaktadır. Bu tartışmalar 3 ana eksen etrafında yapılmaktadır. Bunlardan birincisi askeri devrimin kavramsal olarak tartışılması yani devrim kelimesinin kullanılıp, kullanılmaması üzerine yapılan tartışmalardır. İkincisi ise 14. ve 17. yy. gibi geniş bir zaman aralığı içerisinde askeri devrimin nerede ve ne zaman gerçekleştiği ile ilgili tartışmalardır. Sonuncusu ise askeri devrimin taktiksel mi, örgütsel mi, lojistik veya silahların değişimiyle mi olduğu üzerine tartışmalardır. Yukarıda belirttiğimiz 3 ana eksenini yansıtmak amacıyla bu çalışmada Micheal Roberts, Goeffrey Parker, Jeremy Black, John Lynn ve Clifford Rogers'ın yaklaşımları kapsamında kısaca açıklanmaya çalışılacaktır.

İlk olarak Roberts tarafından ortaya atılan askeri devrim, 1560-1660 tarihleri arasındaki 100 yıllık süreçte gerçekleşmiş bir dizi askeri değişikliği ifade etmek için kullanılmıştır. Roberts devrim niteliğindeki dönüşümün taktik alanında meydana geldiğini, bu değişimin Hollandalı Mauritis van Oranje ve İsveçli Gustav II Adolf tarafından İspanyolların “tercio” adı altındaki kare biçimindeki düzeni bırakılıp üçlü sıralar halinde lineer biçimindeki savaş taktiğini kullanmaya başlamaları olduğunu vurgulamıştır. Bu değişimin orduların talim görmesi ihtiyacını doğurduğunu vurgulamaktadır. Ayrıca bu eğitimi verecek olanların sadece askeri liderler olmadığını aynı zamanda birer eğiticiye de dönüştüğünü ifade etmektedir. Roberts'ın çalışmasında vurguladığı ikinci değişim ise askere alma

biçiminde gerçekleşmiştir. Önceleri paralı askerlerden oluşan orduların yerini, askere alınan köylülerden oluşan ordular aldığını ve bu orduların “ulusal orduların” ilk nüveleri oluşturduğunu ifade etmiştir. Orduların savaşma taktığının değişimi ve askere alma şeklinde yaşanan değişim ona göre ekonomik açıdan bir dönüşüme de neden olmuştur. Çünkü orduların askere alma şeklindeki değişim orduların büyümesine yol açmış ve bu büyüme üniforma, yiyecek, barınma ve talim sürelerinin uzun olmasından kaynaklı finansman sorunlarına ve çözümü için iktisadi bir akım değişikliklere neden olmuştur. Bu bağlamda kredi ve finans sistemleri geliştirilmiştir. Ona göre savaş alanındaki bu değişimler elitlerin uğraşı olan savaşma faaliyetinin halka indirgenmesine sebep olmuştur (Başaran & Demir, 2019, s. 266). Roberts’ın ortaya koyduğu askeri devrimi 4 temel başlık altında toplayacak olursak ki bunlar; taktik alanda gerçekleşen değişiklik, orduların büyüklüklerinin artması yani daha fazla askere ihtiyaç duyularak askere alma şeklinde gerçekleşen değişiklik; savaş için gerekli stratejik planlarda (savaş lojistiğinde) gerçekleşen değişiklik; tüm bu değişimlerin savaşın niteliğini değiştirmesiyle oluşan askeri yükü karşılamak için yaşanan iktisadi değişikliktir (Gürsaka, 2005, ss. 117-118).

Parker, Roberts’ın askeri devrim tezini geliştirmiştir. Roberts’ın çalışmasını inceleyen Parker, taktik alanında gerçekleşen devrim ile ok ve tüfeğin kullanılmasının kalkan ve mızrağın yerine geçmesiyle ateş gücünü artırdığını ve feodal beyliklerin yenilmesiyle sonuçlandığını vurgulamıştır. Orduların büyümesi ve bu orduların etkin bir şekilde savaşabilmesi için daha karmaşık hazırlık ve

stratejilerin geliştirildiği, büyüyen orduların savaşı için maliyetlerin artması sonucunda toplumların savaşın yükünü fazlaca hissetmesine ve bu yükü karşılayacak çareler üretmek zorunda kaldığını vurgulamıştır. Ona göre savaşların ekonomik ve toplumsal etkileri artmış bunun temelindeyse askeri devrimle gerçekleşen değişimin etkisi söz konusu olmuştur. Parker, yukarıda görüldüğü üzere Roberts'ın çıkarımlarına katılmaktadır. Parker, Roberts'ın tezini tarihsel ve coğrafi olarak değiştirmiş, barutlu silahlar ve askeri teknolojiyi askeri devrim tezinin merkezine koymuştur. Ona göre top ve top ateşine dayanıklı olan *Trace Italienne* askeri devrimin yaşanmasının en temel ve önemli nedenidir. *Trace Italienne*, Rönesans İtalya'sında topraklarla donatılmış olan dayanıklı kalelerin kuşatılması için büyük topçu birliklerinin bulunması, asker sayısının artırılması ve bunları karşılayacak maliye ve teşkilat yapısının gereksinim olduğunu vurgulamıştır. Bu finansman ve teşkilat yapılanmasına sadece hükümdarların sahip olabilmesi, merkezi iktidarların güç kazanmasına neden olmuştur (Agoston, 2017, ss. 32-33). Parker'ın askeri devrim tezindeki bir diğer farklılık ise 1500-1800 yılları arasında gerçekleştiğini vurgulamasıdır. Rönesans İtalya'sında başladığını ifade ettiği değişimin savaşların süresini uzattığını yani savaşların niteliğinde değişim yarattığını ve bu değişimin savaş maliyetlerini artırdığını söylemiştir (Başaran & Demir, 2019, ss. 267). Özetle, merkezi devletlerce karşılanabilen ateşli silahların kullanımı, her savaşın bir öncekine nazaran daha uzun olmasına ve daha yüksek maliyetli olmasına neden olmuştur. Savaşların maliyetlerinin yükselmesiyle değişen sistemin ve savaşın yükünü taşıyacak yeni

yollar bulunmaya çalışılmıştır. Halktan kaynak sağlanmaya çalışılması ve bu kaynakların yönetilmesi amacıyla bürokratik yapıların oluşması bu yollar arasında yer almıştır. Parker'ın çalışmasında askeri değişimler, Avrupa'da merkezi devletlerin güçlenmesinin ve bürokratik yapılarının oluşmasındaki en etkili sebep olarak gösterilmiştir (Parker, 2014, s. 8). Ona göre, feodal düzenin yerine mutlak devletlerin yükselmesine sebep olan savaş teknolojilerindeki değişimler, okyanus denizciliğiyle beraber güçlenmiş olan donanmalarda askeri dengeyi Avrupa'dan yana bozmuş ve değiştirmiştir (Agoston, 2017, s. 33).

Parker'ın çalışmaları akademik çevrelerce büyük ilgi görmüş ve onun askeri devrim tezine yönelik olarak hem eklemeler hem de eleştiriler peşi sıra gelmiştir. Özellikle 1980'li yıllarda askeri silah ve taktiklerdeki değişimlerin etkisi ile orduların büyümesindeki rolü tartışılmıştır. Lynn, Parker'ın ortaya koyduğu *trace italienne* yerine Avrupa'nın artan nüfusu ve zenginliği üzerinden savaşın değişimini açıklamaya çalışmıştır (Agoston, 2017, s. 34). Avrupa ordularının gelişimini dört ordu tipiyle birlikte anlatmaya çalışan Lynn'a göre bunlar feodal ordular, paralı askerlerden oluşan sözleşmeli ordular, muvazzaf devlet ordular ve son olarak zorunlu hizmet orduları şeklindedir (Lynn, 2003). Lynn bu ayrımı ideal tipleri ortaya koymuştur ancak Avrupa'da bu ordu tiplerinin karma olarak bir arada bulunduğu yapıların varlığı da söz konusu olmuştur. Çalışmasında ordu tiplerini açıklarken; 1650'de soylular tarafından sürdürülen savaşma faaliyetlerinin, paralı askerlerin kiralanmasıyla oluşan yığma ordular haline gelmesi ve bu ordularında zamanla muvazzaf devlet

ordusuna dönüşümünü anlatmak için yararlanmıştır. Yine zorunlu hizmet ordularına geçişin temelini anlatmak için sözleşmeli askerlerden daha milli ve tek tipleşmiş muvazzaf devlet ordularına geçişin önemini de vurgulamıştır. Bu tip orduların, zamanla devletlerin askerlerini giydirme, besleme ve donatma gibi sorumluluklara sahip olmasının temellini oluşturduğunu ve vatandaşın ordulara geçişine zemin hazırladığını ifade etmiştir (Zürcher, 2017, ss. 14-15).

Alanda çalışan diğer bir düşünür Jeremy Black'e göre mızraktan süngüye geçişin savaşma faaliyetlerinin taktiksel alandaki değişimi de olmak üzere, 1660-1760 yılları arasında gerçekleşen devrimsel olaylardan kaynaklandığını ileri sürmüştür. Rogers'a göre ise askeri devrim Roberts ve Parker'ın iddia ettiğinden yaklaşık olarak 200 yıl önce 1300'lü yılların başında piyade devrimiyle birlikte gerçekleşmiş yüzyıl sonunda savaşlarda barutun kullanılması yani ateşli silahların savaş alanlarında daha etkin kullanılmasıyla gerçekleşmiştir (Gürsikal, 2005, s. 120). Black ise orduların savaş faaliyetlerinde gerçekleşmiş devrimsel değişikliklerden kaynaklanmadığını, savaşın niteliğinde görülen değişimin evrimsel olarak gerçekleştiğini belirtmiştir. Yine Black'e göre askeri devrim tezlerinde belirtilen tarihlerin öncesi ve sonrasındaki gelişmelere bakılmasının savaşın niteliğinde yaşanan değişimin anlaşılması önem taşımıştır. Askeri devrim kavramını ortaya atan Roberts'ın aksine otuz yıl savaşlarının sonuçlarını değerlendirdiğinde, bu savaşın sonucunun taktik ve silahların farklılığından kaynaklanmadığını, asker sayısı ve direnci, manevra üstünlüğü ve arazi koşullarından kaynaklı olduğunu

belirtmiştir (Agoston, 2017, s. 33). Öyle ki sadece askeri düşünce şekline yapılan her türlü vurgunun, askeri teknolojilerden kaynaklanmayacağını askeri güç ve etkinliklerindeki değişim nedenlerinin de incelenmesi gerektiğini vurgulamıştır (Black, 2003, s. 11). Ona göre kara ve deniz arasındaki farklılıklar askeri devrimin ne zaman gerçekleştiği sorusuna verilen cevaplarla birlikte çeşitli sorunları da beraberinde getirmiştir. Ayrıca Lynn'ın Avrupa orduları için önemli olarak nitelendirdiği askeri alandaki teknik uzmanlaşmanın denizlerde, karaya kıyasla daha erken bir tarihte gerçekleştiği görülmüştür. Bununla birlikte Black, orduların tipolojilere ayrılmasını eleştirerek, böyle bir ayrımın yapılmasının siyasal ve iktisadi birtakım koşullara göre askeri örgütlenme biçimlerinin farklılık göstermesi açısından zor olduğunu ifade etmiştir (Black, 2003, s. 13-14). Black çalışmalarında ateşli silahların kullanılmaya başlamasına diğer düşünürler kadar büyük bir önem vermemekle birlikte askeri teknolojilerde yaşanan gelişmelerin savaşları dönüştürdüğüne değinmiştir. Avrupa'da kullanılan ateş gücünü ve denizlerdeki hâkimiyeti öne çıkaran Black, Avrupa'nın ekonomik, teknolojik ve siyasal etkileşimini vurgulamakla birlikte Avrupa devlet ve ordu yapılarının küresel olarak yayılmasına yönelik iddialarına çekinceli olarak yaklaşmıştır (Agoston, 2017, s. 34).

Yukarıda kısaca açıklamaya çalıştığımız askeri devrim tezlerini eleştirenlerde dâhil olmak üzere askeri devrim ile ilgili olarak alanda birçok çalışma yapılmıştır. Askeri devrim kavramını, Rogers'ın 13. yüzyıldan, Black'in ise 17. yüzyıla almasıyla taktiksel ya da teknik gelişmelerden farklı örnekler üzerinden değerlendirilmesi kapsamında

total tarih yazımı açısından sorunlarla karşılaşmıştır. Geç orta çağ ve erken modern dönem Avrupa'sında oluşan askeri teknolojilerdeki gelişmeleri inceleyen Bert Hall, tek bir anda meydana gelen bir askeri devrim yerine 14. ve 17. Yüzyıllar arasında gerçekleşmiş çeşitli askeri değişimlerden söz etmiştir (Arnold, 2003, s. 36). Evrimsel olarak askeri teknolojilerdeki gelişmelerin incelenmesi, bu gelişmeleri iktisadi, politik ve toplumsal etkilerinin belirlenmesi, son dönem alan yazında yapılan çalışmaların temellini oluşturmuştur.

Askeri teknolojilerdeki gelişmeler sadece erken modern dönem içerisinde gerçekleşmemiş tarihsel süreçte de sürekli olarak değişim göstermiştir. Bu değişim savaşın doğasını değiştirmese de niteliğindeki değişimi açıklamak adına önem arz etmiştir. Örnek olarak Amerikan İç Savaşı ve Alman Birliğini sağlayan savaşlar, savaşların çerçevesini değiştiren savaşlar olarak alan yazılarında yer almıştır (Embel, 2016, s. 161). Clausewitz'in mutlak savaş kavramı ise devrim savaşları ve sonraki savaşların daha önceki savaşlardan farklılığını göstermesi açısından önem kazanmıştır. Mutlak savaş, gelişen askeri teknolojilerinde katkısıyla birlikte savaş olgusunun siyasetin kullandığı araçlardan biri olmasının dışında şiddetin amaç olarak kullanıldığı savaşlara dönüştüğünü anlatmıştır (Gülboy, 2014, s. 5-6). 1860'tan itibaren savaşların amaçları değişmiş yani sınırlı amaçlar için yapılan savaşma faaliyeti yerine tümünden işgal veya imhanın amaçlandığı savaş ortaya çıkmıştır. Savaşın niteliğindeki bu değişimle beraber askere alma biçimleri değişmiş ve cephe gerisinin savaşa destek olma sorumluluğu söz konusu olmuş ve bu tarz savaşlar topyekûn savaşa dönüşmüştür. Savaşın amacının değişmesinde

teknolojik gelişmelerin yanında ekonomik ve toplumsal değişimleri de getirmiştir. Savaşın niteliğindeki değişim sivillerin savaşın kaynağı haline gelmesine neden olmuştur (Embel, 2016, ss. 161-162).

4. Savaşın Değişen Niteliği ve Modern Ulus Devletle Olan İlişkisi

Askeri devrim tezleri ve üzerine yapılan tartışmalar, askeri teknolojilerin savaşın niteliği üzerindeki etkilerinin yanında politika ve devlet oluşumuna yönelik incelemelerde de kullanılmıştır (Agoston, 2017, s. 34). Ateşli silahların kullanılması ve gelişimi, yeni savaşma taktiklerinin geliştirilmesi, savaş lojistiğindeki değişimler, orduların genişlemesi, savaş sürelerinin uzaması ve maliyetinin artması sonucunda bu şartları sağlayacak gücün ise merkezi devletler olduğu görülmüştür. Savaşın maliyetlerini karşılamak, asker sayılarını artırmak ve eğitilmelerini sağlamak amacıyla uygun bürokratik yapılar oluşturulmuş, feodal beylikler ise merkezi yönetimlerle mücadele edememiş ve feodal düzen sonlanmıştır. Avrupa’da feodal düzenin sonlanmasıyla önce mutlak devletler oluşmuş ardından modern ulus devletlerin inşası gerçekleşmiştir. Savaşın niteliğinin değişmesi ile bu inşanın gerçekleşmesinde hatırı sayılır bir role sahip olduğu düşünülmektedir. Öyle ki savaşın değişen niteliği ile devletlerin tebaaları üzerindeki etkileri de artmıştır. Ayrıca Avrupa’da egemenlik alanları oluşturulmuş ve merkezi devletler egemenlik alanları genişletmek için savaşmışlardır. Bu savaşların sürdürülebilmesi amacıyla cepheye sürekli bir şekilde para akışının olması gerekmiştir. Bunun sağlamak için iktisadi, siyasi ve toplumsal birtakım değişiklikler zorunlu olmuştur. Parker, Avrupa’daki askeri

faaliyetlerle devlet oluşumunun birbirine bağlı olduğunu, devletlerin savaştığını ve savaşlarında devletleri oluşturduğunu söylemektedir. Devlet ve savaş arasındaki bu ilişkiyi DNA'nın sarmal yapına benzetmiştir. Savaş ve devlet arasındaki bağ iki karmaşık sarmalı çeşitli noktalarda birleştiği DNA molekülü olarak tanımlamıştır (Parker, 2014, ss. 8-9).

Savaşlar politik anlamda iktidarların merkezileşmesinde ve yeniden yapılandırılmasında etkili bir role sahip olmuştur. Savaş ve ordular devletlerin yapısal özelliklerini, kurumsal yapılarını belirleyicisi haline gelmiştir. Orduların yeni örgütlenme merkezi devletlerin yükselişine neden olurken diğer yandan devletlerin toplumlarına nüfuz etme kabiliyetlerini de artırmıştır. Güvenlik aygıtı olan orduların oluşumu ve savaşın niteliğindeki değişim modern ulus devletlerin kurucu unsuru olarak değerlendirilmiştir (Şahin, 2016, ss. 87-88).

Charles Tilly, savaş ve ordu olgularını incelemelerin merkezine almış, Batı Avrupa'da 900-1900 yılları arasındaki 1000 yıllık süreçte devlet yapılarının oluşmasında bu olguların etkisini incelemiştir. Tilly'e göre siyasal bir iktidarın silahlı kuvvetler oluşturma faaliyetleri aynı anda modern ulus devlet yapısını üretmesini bir diğer ifadeyle devlet yapısını oluşturanın askeri kuvvetleri oluşturma girişimi olduğu vurgusunu yapmıştır. Askeri teknolojilerdeki değişimler ve bu değişimin yarattığı iase hizmetleri, hazinenin kullanımı, askere alma için nüfusun tespit edilmesi, savaşma için gerekli olan mali ihtiyaçlar için vergilerin kontrolü ve benzeri gerekliliklerin oluşmasını da sağlamıştır (Şahin, 2016, s. 89).

Tilly'in yaklaşımının anlaşılması amacıyla askeri devrim tezlerinin açıklamalarında var olan askeri teknolojik değişimlerin savaşların niteliğinde yarattığı dönüşümü ve yaşanan kırılmayı göz önünde bulundurmak gerekmektedir. Tilly, savaşın dönüşümünü ve devlet örgütlenmesi arasındaki bağı dört aşamada irdelemektedir. Belirttiği birinci aşama Patrimonyalizm yani geleneksel orduların savaştığı, savaş için gerekli olan kaynağın denetim altında bulunan toprak ve toprağa bağlı nüfustan doğrudan haraç olarak aldığı dönemdir. İkinci aşama 1700'lere kadar devam eden komisyonculuk dönemi yani paralı askerlerin savaşma faaliyetlerini sürdürdükleri dönemde savaşın maliyetlerinin bağımsız sermaye sahipleri tarafından karşılanmasıdır. Üçüncü aşama ise, 1850'ye kadar Avrupa devletlerinin ulusallaşma sürecidir. Bu aşamada devletler nüfuslarını kitlesel orduları ve donanmaları için kullanmaktadır. Bu dönemde savaşın finansmanı direkt olarak devletlerin idari yapılarından sağlanmış ve sermaye sahiplerinin savaş üzerindeki müdahaleleri engellenmiştir. 19. yüzyıldan yakın bir tarihe kadarki dördüncü aşama ise Tilly'e göre uzmanlaşma dönemidir. Polis ve orduların birinden kesin olarak ayrıldığı, iktisadi faaliyetlerin savaş faaliyetlerinden ayrılarak askeri faaliyetlerde devletlerin parlamentolarının etkin bir şekilde yer aldığı dönemdir (Tilly, 1990).

Savaşların ulus devletlerin ortaya çıkmasındaki etkisine atıf yapan diğer bir düşünür Michael Mann'dır. Ona göre modern ulus devletlerin inşası iktisadi etmenlerle yani yerel pazarların ulusal ekonomiye entegre olması ve piyasa çıkarlarının korunması için devletlerin yeniden örgütlenmesi gibi indirgemeci bir şekilde

değerlendirilmemelidir. Mann, iktisadi açıklamalara katılmakla birlikte bu iktisadi gelişmelerin yanındaki diğer gelişmelerin göz ardı edilmemesi gerektiğini de vurgulamaktadır. Merkezi iktidarların yükselişi ve sınırların belirginleşmesiyle birlikte Avrupa Devletlerinin örgütlenmesinde ordunun önemli bir rolü olduğuna değinmektedir. Asker sayılarındaki artış, savaşların paralı askerler yerine devletlerin vatandaşları tarafından gerçekleştirilmesi modern ulus devletin temellerini oluşturmaktadır. Bu değişimle birlikte kimlik algısı dönüşmüş bir ulusun, tarihi referans alan yeni bir kimlik algısı oluşturulması ile vatan ve ulus için savaşma faaliyetlerin yürütüldüğü algısı oluşturulmaktadır (Mann, 2011, s. 1-30). Tilly ve Mann'nın görüşleri sosyolog ve siyaset bilimciler tarafından taraftar bulmuş ve 1980'in ikinci yarısından itibaren savaş ve ordunun modern ulus devletlerin inşası sürecinde yaşanan değişimin en önemli faktörü olarak değerlendirilmiştir (Şahin, 2016, s. 90).

Modern ulus devlet, savaş ve ordu birbiriyle karşılıklı etkileşim içerisinde olduğu görülmüştür. Orduların varlık sebebi olarak savaşlar ve güvenlik pratikleri modern ulus devletlerin inşası sürecindeki en etkili unsurlar arasında yer almıştır. Bu nedenle hem ordular hem de niteliği değişmiş savaş modern ulus devletin kurucu unsurları şeklinde ele alınabilmektedir. Avrupa tarihsel sürecine bakıldığında savaş ve ordu yaratma devletlerin kurumsal yapılarında ve toplumlarıyla olan ilişkilerinde dönüşüme yol açmıştır. Bu dönüşümlerden en önemlisi modern ulus devletin ortaya çıkarak devletlerin hacimlerinin büyümesi ve egemenlik alanların belirginleşmesi olmuştur. Egemenlik alanların belirginleşmesi yani daha belirgin sınırların varlığı modern ulus

devletlerin savaşın değişen niteliğine uygun olarak savaşma faaliyetlerinin sürdürülmesi için toplumlarıyla yeni bir ilişki biçimi geliştirmeyi zorunlu kılmıştır. Ulusal kimlikler, ortak tarih ve ortak aidiyetler üzerinden şekillendirilirken; savaşlar, inşa edilen ulusların ve vatanların menfaatlerinin korunması için yapılmıştır. Savaşın gerekçeleri değişmiş, ulusun inşasıyla birlikte modern ulus devletlerin ordularını oluşturdukları zorunlu askerlik analitik bir araç olarak kullanılmıştır. Çünkü savaş, bütün ulus için yapılan ve askerlerin silahlandırılmış ulusların olduğu bir değişime uğramıştır (Leonhard, 2017, ss. 497-498). Avrupa’da modern ulus devletlerin yükselişe geçtiği 19. yüzyılda yeni oluşan silahlı ulusların varlığı ayrı savaşma biçimlerin gelişmesine de neden olmuştur. Bunlardan ilki, halk savaşları olarak değerlendirilen gerilla savaşları, ikincisi silahlı vatandaşların gönüllü hizmetiyle devletin denetimi ve profesyonel askerlerinin birleşimiyle sürülen savaş iken sonuncusu kitlesel celbe dayalı orduların kullanıldığı, halk seferberliğinin tamamen denetimde olduğu savaşlardır. (Leonhard, 2017, ss. 499-500) Savaş devletlerin sürekli inşası için gerekli bir araç halini almıştır. Avrupa devletleri bu 3 farklı asker tipiyle birlikte savaşma faaliyetlerini sürdürmüştür. Fransa ve Almanya celp uygulamasıyla askere almaktadır ancak Fransa’da muafiyet izinleri mevcutken Almanya’da böyle bir uygulama görülmemiştir. Britanya ise Kıta Avrupa’sından farklı olarak gönüllü askerlikle savaşma faaliyetlerini sürdürmüştür (Leonhard, 2017, ss. 518-520). Avrupa’daki modern ulus devletler, farklı askere alma yöntemleri kullanmakla birlikte, değişen savaş teknolojileri ve savaşların niteliğine bağlı olarak savaşma faaliyetlerini

sürdürmek amacıyla vatandaş ordularını kullanmışlardır. Savaş ve vatandaş orduları modern ulus devletin devamlılığı için gerekli olan en önemli unsurlar halini almıştır.

SONUÇ

Çalışmada ele aldığımız askeri devrim tezleri, erken modern dönem Avrupa'sında yaşanan askeri teknolojilerdeki dönüşümlerin ordu yapılarında değişim yaratmasına, savaşların daha karmaşık bir şekil almasına, savaş maliyetlerinin artırmasına ve benzeri birçok gelişmeye sebep olduğunu gösteren total tarih çalışmalarıdır. Askeri devrim kavramsal olarak tartışmalı olup devrimin nerede, ne zaman ve taktiksel mi yoksa silahların değişimiyle mi gerçekleştiği araştırmacılar tarafından farklı şekiller ele alınmaktadır. Bu çalışmalar göz önüne alındığında, tek bir devrimden değil, tarihsel süreçte gerçekleşen bir dizi devrimsel nitelikte dönüşümden bahsetmek mümkündür. Savaşma faaliyetinde yaşanan dönüşüm savaşın doğasını değiştirmemekle birlikte çerçevesini değiştirmiştir. Askeri teknolojide gerçekleşen değişimler orduların ve orduların varlık nedeni olan savaşların niteliğini değiştirirken diğer yandan sosyal, siyasal ve ekonomik değişimlerinde gerçekleşmesine de neden olmuştur. Avrupa'da modern ulus devletlerin inşası ve vatandaş ordularının oluşumu bu dönüşümün sonuçları arasında değerlendirilebilmektedir. Özellikle Avrupa'da gelişen ulusların silahlanması temelinde zorunlu askerlik sistemi, gönüllü askerlik ve benzeri uygulamaların ülke içerisinde ordularını yaratmasına ve bu orduların sürekliliği için halkta ulusal kimlik ve bilinci oluşturularak modern ulus devletlerin sürekli

inşasının sağlanması ihtiyacını doğurmuştur. Avrupa merkezi olan Askeri devrim tezleri küresel anlamda gerçekleşen diğer gelişmeleri ve değişimleri görmezden gelmesi bakımından eleştirilse de Avrupa’da askeri teknolojide gerçekleşen değişimlerin savaşların çerçevesini değiştirmesi ve bu yeni oluşumların modern ulus devletlerin kurucu unsurları arasında olması bakımından tarihsel süreçteki Avrupa üstünlüğünü göstermesi açısından önem arz etmektedir.

KAYNAKÇA

- Agoston, G. (2017). *Osmanlı'da Ateşli Silahlar ve Askerş Devrim Tartışmaları*. (K. Şakul, Dü.) İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Archer, C. I., Ferris, J. R., Herwig, H. H., & Travers, T. E. (2006). *Dünya Savaş Tarihi*. (C. Demirkan, Çev.) İstanbul: Akyüz Yayın.
- Arnold, T. F. (2003). 16. Yüzyıl Avrupa'sında Savaş: Devrim ve Rönesans", , Ed. , çev. , İstanbul: Kitap Yayınevi, 2003. J. Black içinde, *Top, Tüfek ve Süngü Yeniçağda Savaş Sanatı 1453-1815* (Y. Alogan, Çev.). İstanbul: Kitap Yayınevi.
- Başaran, V., & Demir, R. (2019). Askeri Devrim ve Türk Modernleşmesine Etkisi. *Erdem*(Bilim Tarihi ve Prof. Dr. Fuat Sezgin Özel Sayısı).
- Black, J. (2003). Giriş. J. Black içinde, *Top, Tüfek ve Süngü Yeniçağda Savaş Sanatı 1453-1815* (Y. Alogan, Çev.). İstanbul: Kitap Yayınevi.
- Çetin, M., & Kök, R. (2015). Askeri Devrim Bağlamında Batı Savaş Lojistiğinin Tarihsel Gelişimi. *Siyaset, Ekonomi ve Yönetim Araştırmaları Dergisi*, III(4).
- Clausewitz, C. v. (2008). *Savaş Üzerine*. İstanbul: Doruk Yayıncılık.
- Embel, E. (2016, Mart). Topyekun Savaş Uygulamasının Tarihsel Gelişimi. *Marmara Üniversitesi Siyasal Bilimler Dergisi*, 4(1).
- Gülboy, B. (2014). *Mutlak Savaş Birinci Dünya Savaşı'nın Kökenleri Üzerine Clausewitzyen Bir Çözümleme*. İstanbul: Röle Akademik Yayıncılık.
- Gürsakal, G. (2005). Erken Modern Dönem Avrupası'nda Askeri Devrim Tartışması Üzerine Bir Rehber. *Güvenlik Stratejileri Dergisi*, 1(2).
- Leonhard, J. (2017). Ulus İnşası, Savaş Deneyimleri ve Avrupa Modelleri: Britanya'da Zorunu Askerliğin Reddi. E. J. Zürcher içinde, *Askerlik "İşi" Askeri İşgücünün Karşılaştırmalı Tarihi (1500-2000)* (D. Şendil, Çev.). İstanbul: İletişim Yayınları.

- Lind, W. S., Nightengale, K. K., Schmitt, J. F., & Sutton, J. W. (1989). The Changing Face of War: Into the Fourth Generation. *Marine Corps Gazette*, 78(12), s. 22-26.
- Lynn, J. A. (2003). *Battle: A history of combat and culture*. Westview Press.
- Mann, M. (2011). *Devletler, Savaş ve Kapitalizm*. (S. Türkoğlu, Çev.) İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları.
- Ökten, T. (2020). Askeri Alanda Devrim: Ateş Gücü-Manevra Dengesi. *Güvenlik Stratejileri Dergisi*, XVI(33).
- Parker, G. (2014). *Cambridge Savaş Tarihi*. (F. Tayanç, & T. Tayanç, Çev.) İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları.
- Rogers, C. (2022). Investigating the Outcome of Sieges During the Era of the Hundred Years' War: A Quantitative Reconnaissance. *Medieval Warfare*, 6(6).
- Şahin, H. (2016). Tarihsel Süreçte Savaşların Devletin Oluşumu ve Dönüşümündeki Rolü. *Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*(2).
- Tilly, C. (1990). *Coercion, Capital and European States: 990-1900*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Yalçinkaya, H. (2008). *Savaş: Uluslararası İlişkilerde Güç Kullanımı*. Ankara: İmge Kitabevi.
- Yalçinkaya, H. (2010). Savaşın Değişimi ve Savaş Çalışmalarında Farklı Disiplinler. H. Yalçinkaya içinde, *Savaş: Farklı Disiplinlerde Yeni Yaklaşımlar*. Ankara: Siyasal Kitabevi.
- Zürcher, E. J. (2017). Giriş: Askere Alımlarda ve Askeri İstihdamda Dünyadaki Değişiklikleri Anlamak. E. J. Zürcher içinde, *Askerlik "İşi" Askeri İşgücünün Karşılaştırmalı Tarihi (1500-2000)* (D. Şendil, Çev.). İstanbul: İletişim Yayınları.

BÖLÜM 5

JEOEKONOMİK KIRILMALAR VE STRATEJİK ÖZERKLİK: KÜRESEL DÖNÜŞÜM SÜRECİNDE TÜRK SAVUNMA SANAYİSİNİN POLİTİK EKONOMİSİ

Yusuf Girayalp ATAN

GİRİŞ

Küresel sistemin yapısal dinamikleri, Soğuk Savaş sonrası dönemde tesis edilen liberal kurumsal düzenin aşınmaya uğradığı ve yerini jeopolitik rekabetin jeoekonomik araçlarla yürütüldüğü "post-liberal" bir evreye bırakmaktadır. Bu dönüşümün en belirgin yansıması, ekonomik karşılıklı bağımlılığın barışın teminatı olduğu yönündeki idealist varsayımların çökerek; küresel ağların, finansal sistemlerin ve teknolojik tedarik zincirlerinin birer dış politika enstrümanı olarak kötüye kullanıldığı bir gerçekliğe evrilmesidir (Farrell & Newman, 2019). Bu bağlamda ekonomik güvenlik, sadece teknolojik ağlarla sınırlı kalmayıp; enerji arz güvenliği ve kaynak yönetimi gibi unsurları da kapsayan çok boyutlu bir stratejik zorunluluk haline gelmiştir (Al & Atan, 2024). Henry Farrell ve Abraham Newman tarafından kuramsallaştırılan "karşılıklı bağımlılığın silahlaştırılması" (weaponized interdependence) kavramı, küresel ağların merkezini kontrol eden aktörlerin, bu yapısal avantajlarını rakiplerini izole etmek veya stratejik tavizler koparmak için birer "boğma noktası" (chokepoint) olarak kullandığını göstermektedir. Küresel güç

mücadelesinin ticaret savaşları ve teknoloji blokları üzerinden yeniden tanımlandığı bu süreçte, devletlerin "stratejik özerklik" arayışları, ulusal güvenlik doktrinlerinin merkezine yerleşmiştir (Stubb, 2025). Özellikle jeopolitik risklerin arttığı dönemlerde, dışa bağımlı ekonomilerin makroekonomik dengelerini koruyabilmesi için yerli üretim kapasitesinin savunma ve enerji gibi kritik sektörlerde eşgüdümlü artırılması gerekmektedir (Al & Atan, 2025).

Türk savunma sanayii (TSS), bu küresel fay hatları üzerinde sadece bir askeri modernizasyon başarısı olarak değil, aynı zamanda Türkiye'nin uluslararası politik ekonomideki asimetrik bağımlılıklarını kırma ve stratejik özerkliğini inşa etme çabası olarak tezahür etmektedir (Demir, 2023, s. 84). Tarihsel süreçte, Türkiye'yi müttefikleri tarafından uygulanan ambargolar karşısında yerli çözümler üretmeye iten ve literatürde "Kötü Komşu Paradoksu" olarak kavramsallaştırılan yapısal zorunluluklar, bugün yerini bilinçli bir devlet kapasitesi inşasına ve "üretici ortak" statüsüne bırakmıştır. Türkiye'nin savunma bütçesini, Batılı ülkelerin "barış temettüsü" (peace dividend) beklentisiyle sanayi kapasitesini daralttığı dönemlerde dahi artırarak sürdürdüğü ters-döngüsel (counter-cyclical) yatırımlar, ülkeyi bugün küresel bir güvenlik ihracatçısı konumuna taşımıştır (Bitzinger, 2003, s. 15). 2025 yılına ait güncel projeksiyonlar, Avrupa'nın yaşadığı mühimmat stok krizi ve konvansiyonel savaşın geri dönüşü bağlamında, Türkiye'nin üretim kapasitesinin sadece bölgesel bir dengeleyici değil, aynı zamanda küresel güvenlik mimarisinin vazgeçilmez bir bileşeni olduğunu kanıtlamaktadır (Fidan, 2025, s. 3).

Çalışma, Türk savunma sanayisindeki dönüşümü ampirik bir temele oturtmak amacıyla karma bir araştırma yöntemi benimsemektedir. Makale kapsamında gerçekleştirilen ekonometrik analizde, 2010-2025 dönemine ait T.C. Savunma Sanayii Başkanlığı (SSB), Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) ve Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) tarafından yayınlanan resmi yıllık veriler birincil veri seti olarak kullanılmıştır. Değişkenler arasındaki nedensellik ilişkilerini ve teknolojik çarpan etkisini test etmek amacıyla istatistiksel analizlerde En Küçük Kareler (OLS) yöntemi tercih edilmiştir. OLS yönteminin seçilme nedeni, değişkenler arasındaki doğrusal ilişkinin en düşük hata payıyla tahmin edilmesine imkan tanıyan sapmasız ve etkin bir regresyon modeli sunmasıdır. Verilerin analizi ve görselleştirilmesi sürecinde Python programlama dili üzerinden kurgulanan bilimsel kütüphaneler (Pandas, Scikit-learn, Matplotlib) kullanılarak modelin istatistiksel anlamlılığı test edilmiştir.

Çalışmanın ampirik analizi 2010-2025 dönemini (N=15) kapsamaktadır. Veri setinin zaman aralığı, Türkiye'nin savunma sanayisindeki yapısal sıçrama dönemini tam olarak yansıtmakla birlikte, gözlem sayısının (N) görece sınırlı olması modelin uzun vadeli tahmin gücü açısından bir kısıt (limitation) olarak kabul edilmelidir. Gelecek çalışmalarda, çeyreklik veriler veya panel veri analizleri ile bu kısıtın aşılması amaçlanmaktadır.

Çalışma, TSS'nin politik ekonomisini Uluslararası Politik Ekonomi (UPE) perspektifiyle ele alarak, sektörün Türkiye'nin stratejik özerklik arayışındaki merkezi rolünü ampirik verilerle analiz etmeyi

amaçlamaktadır. Mevcut literatürde Türk savunma sanayii genellikle askeri başarılar veya teknolojik yetkinlikler üzerinden ele alınırken; bu araştırma, savunma sanayiini dış politikanın "akıllı gücü" (smart power) ve ekonomik güvenliğin bir kaldıracı olarak tanımlayarak özgün bir akademik katkı sunmayı hedeflemektedir. Araştırma kapsamında; sektörün güncel ihracat verileri, yerli üretim sistemlerinin maliyet-etkinlik oranları ve çeşitli çatışma bölgelerindeki operasyonel başarıları ampirik veriler ışığında analiz edilecektir. Bu doğrultuda çalışma, Türkiye'nin savunma sanayii aracılığıyla küresel "merkez-çevre" ilişkisindeki bağımlılık hiyerarşisini nasıl esnettiğini ve "tüketici müttefik" konumundan "teknolojik ortak" statüsüne evrilen stratejik dönüşümünü veri temelli bir yaklaşımla somutlaştıracaktır.

LİTERATÜR TARAMASI VE KURAMSAL BOŞLUK

Türk savunma sanayisindeki (TSS) yapısal dönüşüm, akademik literatürde ağırlıklı olarak "geç sanayileşen ülkelerin teknolojik yakalama stratejileri" veya realizmin "askeri kapasite inşası" modelleriyle analiz edilmiştir. Geleneksel literatürde TSS, genellikle Batı teknolojisine bağımlı bir müttefikin modernizasyon çabası olarak betimlenirken; son dönemdeki çalışmalar bu yaklaşımın Türkiye'nin ulaştığı otonomi seviyesini açıklamakta yetersiz kaldığını vurgulamaktadır (Bitzinger, 2003, s. 15). Özellikle *International Security* ve *Journal of Strategic Studies* gibi mecralarda yer alan güncel analizler, Türkiye'nin insansız sistemler üzerinden geliştirdiği doktrini "konvansiyonel savaş paradigmalarında bir kırılma" olarak tanımlasa

da; bu sürecin küresel ticaret ağları içerisindeki jeoekonomik karşılığını yeterince tartışmamaktadır (Farrell & Newman, 2019).

Doğu eksenindeki akademik literatürde, özellikle Çin ve Rusya menşeli stratejik araştırmalarda, TSS'nin başarısı "Batı merkezli savunma mimarisinden kopuş" (de-coupling) perspektifinden incelenmektedir. Şanghay ve Pekin merkezli uluslararası ilişkiler dergilerinde, Türkiye'nin savunma politikası, "orta büyüklükteki güçlerin" küresel değer zincirlerindeki bağımlılıklarını yönetme stratejisi olarak kavramsallaştırılmaktadır (Zhao, 2024). Hindistan akademik literatüründe ise (örneğin MP-IDSA çalışmaları), Türkiye'nin yerlilik hamlesi, teknoloji transferi kısıtlamalarına karşı geliştirilen ampirik bir "direniş modeli" olarak sunulmaktadır (Behera, 2024). Ancak bu çalışmaların büyük çoğunluğu, süreci siyasi-askeri bir başarı hikayesi olarak okumakta; finansal sürdürülebilirlik ve Ar-Ge yatırımlarının ihracat çarpanı üzerindeki ekonometrik etkisini göz ardı etmektedir.

Literatürde Farrell ve Newman'ın (2019) "silahlaştırılmış karşılıklı bağımlılık" teorisinin Türk savunma sanayisine uygulanmasına dair somut bir kuramsal boşluk bulunmaktadır. Mevcut çalışmalar, Türkiye'nin karşılaştığı yaptırım ve kısıtları (CAATSA vb.) birer "engel" olarak tanımlarken; bu çalışmanın literatürden temel farkı, bu engellerin nasıl bir "otonomi katalizörü" işlevi gördüğünü 2025 yılı ampirik verileriyle (10,2 milyar dolar ihracat ve %82 yerlilik) kanıtlamasıdır. Bu makale, sadece bir başarı öyküsü sunmakla kalmayıp, literatürdeki "bağımlı müttefik" paradigmasını yıkarak; Türkiye'nin küresel jeoekonomik fay hatlarında "asimetrik otonomi"

kazanan bir aktör haline geldiğini istatistiki modellerle göstererek literatürdeki bu derin boşluğu doldurduğu söylenebilir (T.C. Savunma Sanayii Başkanlığı [SSB], 2025).

Ancak literatürde, savunma sanayisindeki bu otonomi arayışının sınırlarına dair eleştirel yaklaşımlar da mevcuttur. Örneğin, Bitzinger (2021), Türkiye gibi yükselen güçlerin kritik alt bileşenlerde (motor, mikroçip vb.) küresel tedarik zincirlerine olan yapısal bağımlılığının devam ettiğini ve 'tam özerkliğin' teknik bir illüzyon olabileceğini savunmaktadır. Bu görüşe göre, yerlileşme çabaları bağımlılığı ortadan kaldırmaktan ziyade, bağımlılığın niteliğini platform düzeyinden teknolojik girdi düzeyine kaydırmaktadır.

1. TEORİK ÇERÇEVE: LİBERAL DÜZENİN SONU VE SAVUNMA SANAYİSİNİN DÖNÜŞÜMÜ

Küresel sistemin Soğuk Savaş sonrası dönemdeki kuramsal omurgasını oluşturan liberal kurumsalcı yaklaşım, ekonomik karşılıklı bağımlılığı çatışmanın önündeki en büyük engel olarak tanımlamaktaydı. Ancak 21. yüzyılın üçüncü on yılı itibarıyla, bu ağların sadece refah üretmediği, aynı zamanda merkezi aktörler tarafından birer jeopolitik disiplin aracı olarak kullanıldığı görülmektedir. Henry Farrell ve Abraham Newman'ın literatüre kazandırdığı "karşılıklı bağımlılığın silahlaştırılması" (weaponized interdependence) kuramı, küresel finansal ve teknolojik ağların merkezini kontrol eden devletlerin, bu yapısal üstünlüklerini rakiplerini izole etmek veya stratejik tavizler koparmak için "boğma noktaları"

(chokepoints) yaratarak kullandığını savunmaktadır. Türkiye'nin özellikle savunma sanayii bileşenlerinde maruz kaldığı kısıtlamalar, bu yapısal zorlamanın ampirik birer yansımasıdır (Farrell & Newman, 2019). Bu bağlamda, savunma sanayiindeki dönüşüm, devletlerin bu tür asimetrik baskılara karşı geliştirdiği "Stratejik Özerklik" arayışının bir sonucudur.

Savunma sanayiinin politik ekonomisindeki bu kırılma, Amerika Birleşik Devletleri'nin korumacı "America First" yaklaşımı ve Çin'in "Made in China 2025" gibi stratejileriyle küresel ölçekte "Yeni Merkantilizm" çağını başlatmıştır (Weiss, 2014, s. 102). ABD Ulusal Güvenlik Stratejisi belgelerinde savunma sanayiinin bir ulusal güç unsuru olarak yeniden tanımlanması, liberal ticaretin güvenlik mülahazalarıyla nasıl ikame edildiğini göstermektedir (The White House, 2022, s. 34). Birleşik Krallık'ın savunma ve dış politika incelemelerinde vurgulanan "bilim ve teknoloji süper gücü olma" hedefi, savunma sanayiinin artık sadece bir üretim sahası değil, bir egemenlik alanı olarak görüldüğünü kanıtlamaktadır (UK Ministry of Defence, 2021, s. 18). Rusya ve Hindistan gibi aktörlerin savunma tedarik zincirlerinde yerleşme (Atmanirbhar Bharat) hamleleri de bu küresel eğilimin parçasıdır (Cowshish, 2020, s. 7).

Türkiye özelinde ise bu teorik çerçeve, Hakan Fidan'ın (2025) "stratejik körlük" olarak tanımladığı Avrupa'nın güvenlik algısındaki daralmayla birleşmektedir (Fidan, 2025, s. 3). Avrupa Birliği'nin "Stratejik Pusula" (Strategic Compass) belgesinde belirtilen özerklik hedefleri, Türkiye'yi savunma mimarisinin dışında tutma eğilimi

gösterse de, konvansiyonel tehditlerin geri dönüşü Türkiye'nin üretim kapasitesini vazgeçilmez kılmıştır (European External Action Service [EEAS], 2022, s. 22). Richard A. Bitzinger'ın (2003) belirttiği gibi, savunma sanayisindeki ters-döngüsel yatırımlar, Türkiye'yi "tüketici müttefik" konumundan, küresel tedarik zincirlerinde söz sahibi bir "teknolojik ortak" statüsüne taşımıştır. Dolayısıyla TSS, liberal düzenin çöküşüyle ortaya çıkan fragmente olmuş yeni dünya düzeninde, Türkiye'nin jeoekonomik güvenliğini sağlayan en kritik "otonomik araç" haline gelmiştir (Bitzinger, 2003, s. 15).

**Şekil 1: Jeoekonomik Kaldıraç ve Stratejik Otonomi
Mekanizması**

Kaynak: Farrell ve Newman'ın (2019) "Silahlaştırılmış Karşılıklı Bağımlılık" (Weaponized Interdependence) teorisi ile Türkiye'nin 2025 yılı savunma sanayii yerlileşme stratejileri temel alınarak yazar tarafından kurgulanmıştır.

Şekil, çalışmanın temel argümanını oluşturan teorik akışı özetlemektedir. Model; küresel tedarik zincirlerindeki bağımlılık

ağlarının birer 'boğma noktası' (choke points) olarak kullanılma riskine karşı, yerli savunma sanayisinin nasıl bir direnç mekanizması (resilience) ürettiğini göstermektedir. Bu süreçte Ar-Ge yatırımları, teknolojik derinleşmeyi tetikleyerek bağımlılık asimetrisini bozmakta ve nihayetinde savunma sanayisini dış politikada otonom hareket kabiliyeti sağlayan bir 'jeoekonomik kaldıraca' dönüştürmektedir.

2. TARİHSEL ARKA PLAN VE KIRILMA NOKTASI: "KÖTÜ KOMŞU" PARADOKSU

Türk savunma sanayisinin (TSS) tarihsel tekâmülü, yapısal bir dış bağımlılık sarmalından stratejik özerkliğe evrilen, doğrusal olmayan bir süreci temsil etmektedir. Bu süreç, Türk stratejik kültüründe "Kötü Komşu Paradoksu" olarak kavramsallaştırılan; müttefiklerin savunma ihtiyaçlarını karşılamada isteksiz davranması veya doğrudan ambargo uygulaması neticesinde yerli kapasitenin zorunlu olarak tetiklenmesi döngüsü üzerine kuruludur. 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı sonrası uygulanan ABD silah ambargosu, hazır alım stratejisinin ulusal egemenlik üzerindeki risklerini somutlaştırarak; ASELSAN, ROKETSAN ve HAVELSAN gibi kurumların çekirdeğini oluşturan vakıf şirketlerinin kurulmasına zemin hazırlamıştır (Janowitz, 1964, s. 210). Bu dönemde Türkiye, Batılı müttefiklerinin "teknoloji transferi kısıtlamaları" ile karşı karşıya kalarak, kendi savunma ekosistemini inşa etmenin bir tercih değil, varoluşsal bir zorunluluk olduğunu fark etmiştir (Demir, 2023, s. 84).

Türkiye'nin bu süreçteki en radikal yapısal dönüşümü, birçok NATO üyesinin Soğuk Savaş'ın sona ermesini takiben "barış

temettüsü" (peace dividend) beklentisiyle savunma bütçelerinde ciddi kesintilere gittiği bir dönemde gerçekleşmiştir. Batı dünyası askeri harcamalarını daraltırken, Türkiye bu eğilimin aksine Ar-Ge ve yerli platform üretimine yönelik ters-döngüsel (counter-cyclical) yatırımlara odaklanmıştır (Bitzinger, 2003, s. 15). Rusya'nın 2000'li yıllarda savunma sanayisini devlet eliyle konsolide etme (State Corporation Rostec) stratejisi ve Hindistan'ın "Atmanirbhar Bharat" (Kendine Yeten Hindistan) programı gibi küresel örneklerle paralellik gösteren bu hamle, Türkiye'yi sadece bitmiş ürün tedarikçisi olmaktan çıkarıp, küresel tedarik zincirlerinde vazgeçilmez bir halka haline getirmiştir (Cowshish, 2020, s. 12). Özellikle CAATSA yaptırımları ve F-35 programından dışlanma süreci, TSS için "yıkıcı bir inovasyon" (disruptive innovation) fırsatı yaratarak; motor teknolojileri ve mikroçip gibi "boğma noktaları" (chokepoints) üzerinde tam kontrol sağlama arayışını bir milli güvenlik önceliği haline getirmiştir (Farrell & Newman, 2019).

Bu tarihsel kırılma noktaları, Türkiye'nin müttefiklik ilişkilerini geleneksel "güvenlik tüketicisi" ekseninden, teknolojik yetkinliğe dayalı "üretici ortak" statüsüne taşımıştır. Birleşik Krallık'ın 2021 tarihli "Integrated Review" belgesinde vurgulanan teknolojik egemenlik hedefleriyle benzer şekilde, Türkiye de savunma sanayisini dış politikasının "akıllı gücü" (smart power) olarak konumlandırmıştır (UK Ministry of Defence, 2021, s. 18). Dolayısıyla, tarihsel süreçte maruz kalınan ambargolar, Türkiye'nin bugün küresel "merkez-çevre"

ilişkisindeki bağımlılık hiyerarşisini esneten en kritik stratejik özerklik kaldıracına dönüşmüştür.

3. SAHA İSPATI VE REKABET AVANTAJI: AMPİRİK BİR ANALİZ

Türk savunma sanayisinin (TSS) küresel hiyerarşideki yükselişi, sadece üretim rakamlarıyla değil, aynı zamanda platformların yüksek yoğunluklu çatışma alanlarındaki ampirik performansı ile doğrulanmaktadır. Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü (SIPRI) verilerine göre Türkiye, 2019-2023 yılları arasında küresel silah ihracatındaki payını en çok artıran aktörlerden biri haline gelmiştir (Stockholm International Peace Research Institute [SIPRI], 2024, s. 2). Bu ticari başarının temelinde, sistemlerin "sahada ispatlanmış" (combat-proven) olma özelliği yatmaktadır. Özellikle Dağlık Karabağ, Libya ve Ukrayna operasyonları, insansız hava araçlarının (İHA/SİHA) konvansiyonel zırhlı birlikler ve hava savunma sistemleri üzerindeki asimetric etkisini ampirik olarak ortaya koymuştur.

Tablo 1: Türk Savunma Platformları ve Batılı Muadillerinin Maliyet-Etkinlik Karşılaştırması

Platform Tipi	Birim Maliyet (Milyon \$)	Tahmini Operasyonel Saat Maliyeti	Küresel Muadil (Batı)	Muadil Birim Maliyeti (Milyon \$)
---------------	---------------------------	-----------------------------------	-----------------------	-----------------------------------

Bayraktar TB2 (SİHA)	~\$5	~\$700 - \$900	MQ-9 Reaper (ABD)	~\$28 - \$32
T-129 Atak (Helikopter)	~\$25 - \$28	~\$3.500	AH-64 Apache (ABD)	~\$52 - \$65
MİLGEM (Korvet)	~\$250	Orta Seviye	Littoral Combat Ship (ABD)	~\$500+

Kaynak: *CSIS Missile Defense Project (2020) ve IISS The Military Balance (2024) veri setlerinden derlenmiştir.*

Bu asimetrik etki, sadece imha edilen platform sayısı ile değil, aynı zamanda 'maliyet-etkinlik' rasyosu ile de ölçülebilmektedir. Örneğin, Dağlık Karabağ ve Ukrayna sahalarından elde edilen ampirik veriler, Türk SİHA'larının maliyeti ile etkisiz hale getirdikleri yüksek teknolojiye sahip hava savunma sistemleri (Pantsir, Tor-M1 vb.) arasında devasa bir ekonomik uçurum olduğunu göstermektedir (Shaikh & Rumbaugh, 2020, s. 14). Bu durum, konvansiyonel savaş doktrinlerinde 'pahalı platformların ucuz mühimmatlarla saf dışı bırakılması' olarak tanımlanan yeni bir yıpratma savaş modelini literatüre dahil etmiştir (Jones, 2023, s. 9). Yukarıdaki ilk tablo, Türk sistemlerinin Batılı muadilleriyle operasyonel maliyet kıyaslamasını ampirik olarak sunmaktadır.

Stratejik ve Uluslararası Çalışmalar Merkezi (CSIS) tarafından hazırlanan raporlar, Türkiye'nin düşük maliyetli ancak yüksek etkili mühimmat ekosisteminin, savunma ekonomisinde "yıkıcı bir maliyet-etkinlik" devrimi yarattığını vurgulamaktadır (Shaikh & Rumbaugh, 2020, s. 14).

TSS'nin rekabet avantajı, Batılı rakiplerine kıyasla daha esnek ve hızlı bir tedarik döngüsü sunmasından kaynaklanmaktadır. Alman düşünce kuruluşu SWP'nin analizlerine göre Türkiye, savunma ihracatını sadece bir ticari işlem olarak değil, müttefikleriyle "stratejik teknoloji ortaklığı" kurma aracı olarak kullanmaktadır (Steinberg, 2023, s. 4). Bu durum, özellikle Körfez ülkeleri ve Doğu Avrupa'daki savunma harcamalarının yönünü Türkiye'ye çevirmesine neden olmuştur. Birleşik Krallık merkezli Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (IISS), Türkiye'nin "The Military Balance" raporlarında, yerli platformların yazılım odaklı güncellenebilir yapısının, sahadaki taktik değişimlere anlık yanıt verebilme yeteneğini ampirik bir üstünlük olarak not etmektedir (International Institute for Strategic Studies [IISS], 2024, s. 142).

Türkiye özelinde hazırlanan doktora çalışmalarında ise, TSS'nin yerlilik oranındaki artışın, dış politikadaki "stratejik serbesti" alanı ile doğrusal bir ilişki içinde olduğu veri setleriyle kanıtlanmaktadır. Ayrıca, TSS'nin sadece hava platformlarında değil, MILGEM projesi gibi deniz platformlarında ve yerli füze teknolojilerinde de ihracat portföyünü çeşitlendirdiği görülmektedir. Çin merkezli savunma analizleri, Türkiye'nin "Mavi Vatan" doktrini çerçevesindeki denizcilik

yatırımlarının, küresel merkez-çevre ilişkisindeki geleneksel Batı tekeline kırdığını ifade etmektedir. Hindistan'ın savunma sanayii incelemeleri (MP-IDS), Türkiye'nin "Atmanirbhar" benzeri kendi kendine yetme hamlesinin, benzer ölçekteki gelişmekte olan ülkeler için bir rol model oluşturduğunu belirtmektedir. Sonuç olarak ampirik veriler, Türkiye'nin savunma kapasitesinin artık bir modernizasyon projesini aşarak, küresel güç dengelerini asimetrik olarak etkileyen bir jeopolitik kaldıraç haline geldiğini doğrulamaktadır (Özcan, 2022, s. 185).

4. JEOEKONOMİK BİR KALDIRAÇ OLARAK SAVUNMA İHRACATI VE DRONE DİPLOMASİSİ

Türk savunma sanayisinin (TSS) küresel düzlemdeki yükselişi, yalnızca teknik bir başarıyı değil, aynı zamanda dış politikada "akıllı güç" (smart power) kullanımına dayalı yeni bir jeoekonomik kaldıraç temsil etmektedir. Literatürde "Drone Diplomasisi" olarak kavramsallaştırılan bu süreç, Türkiye'nin geleneksel müttefiklik ilişkilerinin ötesine geçerek Afrika'dan Orta Asya'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada asimetrik nüfuz alanları inşa etmesini sağlamıştır. Avrupa Dış İlişkiler Konseyi (ECFR) tarafından hazırlanan raporlarda, Türkiye'nin savunma ihracatının bir "kapı açıcı" (door opener) işlevi gördüğü ve Ankara'nın bu yolla Batı'nın güvenlik boşluklarını dolduran stratejik bir "üçüncü yol" aktörüne dönüştüğü vurgulanmaktadır (Borsari, 2022, s. 8). Özellikle Afrika ülkeleriyle imzalanan askeri eğitim ve savunma iş birliği anlaşmaları, kıtadaki

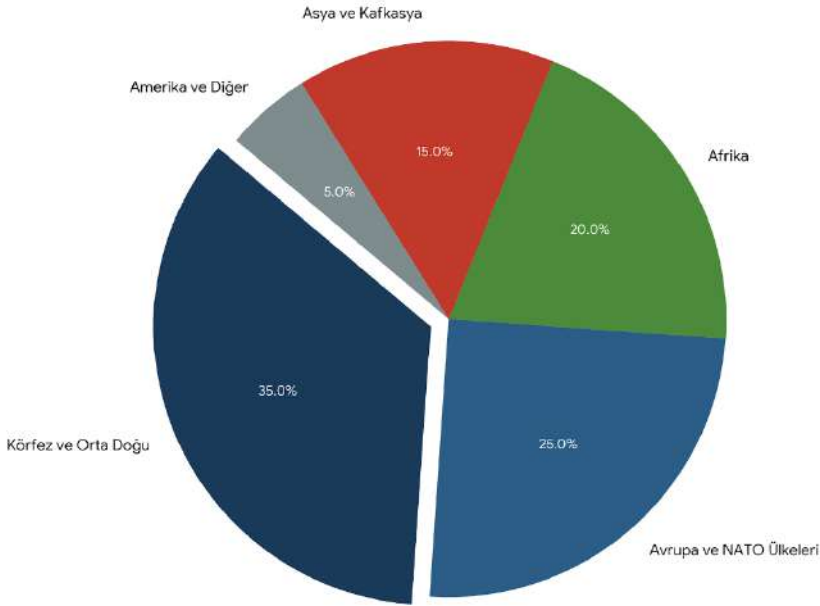
Fransız ve Çin etkisine karşı Türkiye'ye otonom bir manevra alanı kazandırmaktadır (Kasapoğlu, 2024, s. 15).

Hakan Fidan tarafından dile getirilen "Yeni Avrupa Güvenlik Mimarisi" tezi çerçevesinde Türkiye, NATO'nun sadece güney kanadını koruyan bir bekçi değil, ittifakın sürdürülebilirliğini sağlayan teknolojik bir ortak konumuna yükselmiştir (Fidan, 2025, s. 3). Atlantic Council'in analizlerine göre, Türk savunma sistemlerinin NATO standartlarına uyumluluğu ve sahada gösterdiği "yıkıcı maliyet-etkinlik" dengesi, Doğu Avrupa ve Baltık ülkelerinin savunma doktrinlerini yeniden şekillendirmektedir (Esper, 2023, s. 22). Bu durum, Türkiye'nin müttefiklik ilişkilerini "tüketici müttefik" statüsünden "teknolojik sağlayıcı" statüsüne evriltirken, küresel merkez-çevre ilişkisindeki geleneksel hiyerarşiyi de derinden sarsmaktadır (Stubb, 2025). Rusya ve Çin merkezli stratejik incelemelerde de Türkiye'nin bu otonom savunma ihracatı, transatlantik güvenlik mimarisinde "oyun değiştirici" (swing state) bir rolün pekiştirilmesi olarak okunmaktadır (Fidan, 2025, s. 3).

Ekonomik güvenlik perspektifinden bakıldığında ise, savunma sanayii ihracatının yüksek katma değerli ürün yapısı, Türkiye'nin cari açık finansmanına ve teknolojik derinliğine doğrudan katkı sunmaktadır (Demir, 2023, s. 112). Sadece silah sistemleri değil, aynı zamanda bu sistemlerin beraberinde getirdiği uzun vadeli bakım-onarım ve eğitim süreçleri, Türkiye'ye hedef ülkelerle nesiller boyu sürececek yapısal bir "karşılıklı bağımlılık" ilişkisi kurma şansı vermektedir (Pukhov, 2024, s. 4). Dolayısıyla TSS, Türkiye için bir fatura ödeme aracı olmanın

ötesinde, 2025 projeksiyonlarında görüldüğü üzere, Batı ile ilişkileri yeniden tanımlayan ve Ankara'yı küresel jeoekonomik fay hatlarında daha dirençli kılan stratejik bir zemine dönüşmüştür (SIPRI, 2024, s. 2). Bu durum, Türkiye'nin stratejik özerklik arayışında ulaştığı olgunluk seviyesinin ampirik bir kanıtı niteliğindedir (Stubb, 2025).

Grafik 1: Türk Savunma ve Havacılık İhracatının Coğrafi Dağılımı

Kaynak: Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) Trends in International Arms Transfers 2023, Atlantic Council Türkiye's Growing Footprint in the Global Defense Market, T.C. Savunma Sanayii Başkanlığı (SSB) 2025 Yılı Performans Raporu ve Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM)

2025 Savunma ve Havacılık İhracat Verileri temel alınarak yazar tarafından oluşturulmuştur.

Savunma sanayiinin jeoekonomik etkisi, sektörün kilogram başına düşen ihracat birim değeriyle somutlaşmaktadır (T.C. Savunma Sanayii Başkanlığı [SSB], 2025, s. 12). Türkiye'nin toplam ihracat birim değeri 2025 yılında ortalama 1,6 dolar seviyesindeyken, savunma ve havacılık sanayii bu rakamı 82 dolara taşıyarak Türkiye ortalamasının 50 katından fazla bir katma değer üretmiştir.

2025 yılı sonu itibarıyla gerçekleşen 10,2 milyar dolarlık rekor ihracat hacmi, sektörün yüksek teknoloji ürün ihracatındaki payını %7,5'in üzerine çıkarmıştır (Türkiye İhracatçıları Meclisi [TİM], 2025, s. 5). Aşağıdaki grafik, bu yapısal dönüşümün 2010 yılından 2025 yılı sonuna kadar olan ampirik seyrini temsil etmektedir (Tablo 2):

Tablo 2: Türk Savunma ve Havacılık İhracatının Gelişimi (2010-2025)

Yıl	İhracat Hacmi (Milyar \$)	Birim İhracat Değeri (\$/kg)
2010	0,85	22
2023	5,50	65
2025	10,2	82

Kaynak: SSB 2025 Performans Raporu ve TİM İhracat Verileri (2025) temel alınarak yazar tarafından oluşturulmuştur.

5. TÜRK SAVUNMA SANAYİSİNİN PERFORMANSI: AMPİRİK ANALİZ VE İSTATİSTİKİ BULGULAR

Bu bölümde, Türk savunma sanayisinin (TSS) gelişimi, değişkenler arasındaki nedensellik ilişkilerini ölçen ekonometrik yöntemlerle analiz edilmektedir. Çalışma kapsamında; 2010-2025 yılları arasındaki "**Savunma Ar-Ge Harcamaları**" (bağımsız değişken) ile "**Savunma ve Havacılık İhracat Hacmi**" (bağımlı değişken) arasındaki ilişki test edilmiştir.

5.1. Ar-Ge Yatırımları ve İhracat Çarpanı: Regresyon Analizi Sonuçları

Yapılan regresyon analizi neticesinde, Ar-Ge harcamaları ile ihracat performansı arasında $R^2=0,97$ düzeyinde son derece yüksek bir açıklayıcı güç tespit edilmiştir. Bu bulgu, TSS'nin ihracat başarısının Ar-Ge temelli teknolojik derinleşmenin doğrudan bir çıktısı olduğunu bilimsel olarak doğrulamaktadır. Modelin katsayısı ($\beta=3,64$) olarak hesaplanmıştır; bu da Ar-Ge harcamalarındaki her 1 milyar dolarlık artışın, ihracat rakamlarında yaklaşık **3,64 milyar dolarlık** bir genişlemeyi tetiklediğini göstermektedir¹. Bu "yüksek teknoloji çarpanı", Türkiye'nin savunma yatırımlarının ekonomik rasyonelitesini ve stratejik özerkliğin finansal sürdürülebilirliğini olduğuna dair **güçlü ampirik kanıtlar sunmaktadır**

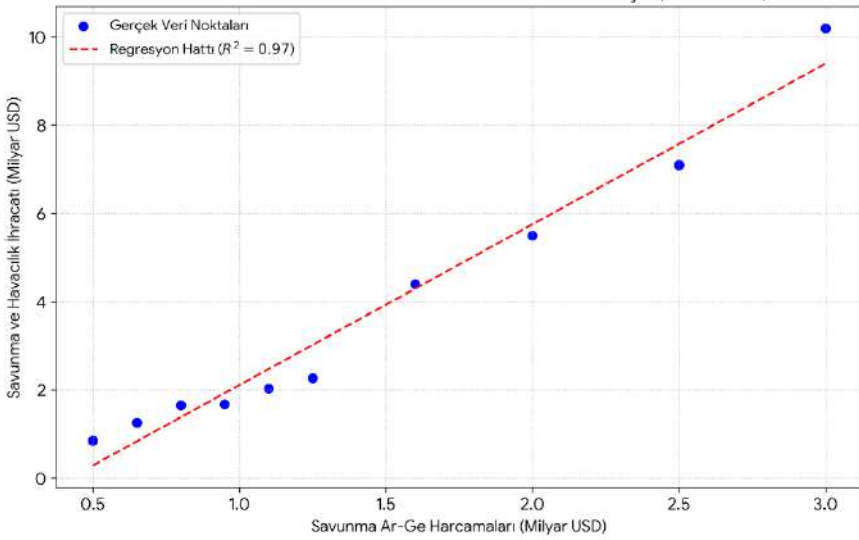
¹ (Regresyon katsayısı sonrası): "Söz konusu analiz, 2010-2025 dönemi SSB ve TÜİK verileri kullanılarak yazar tarafından Python (OLS Method) üzerinden gerçekleştirilmiştir.

Burada ifade edilen 3,64 değeri, kuramsal bir kavram olmaktan ziyade, ekonometrik modelde Ar-Ge harcamaları ile ihracat hacmi arasındaki marjinal dönüşüm oranını gösteren regresyon katsayısıdır. Bu katsayı, Ar-Ge girdisindeki bir birimlik artışın ihracat çıktısı üzerindeki doğrudan etkisini nicelleştirmektedir. Regresyon modelinin sağlamlığını (robustness) test etmek amacıyla, modeldeki temel değişkenlerin gecikmeli etkileri (lagged effects) de dikkate alınmıştır. Savunma sanayisindeki Ar-Ge yatırımlarının ihracata dönüşme süresi (lead time), sektörün doğası gereği 2 ile 4 yıl arasında değişen bir periyoda yayılmaktadır. Bu durum, modeldeki katsayıların sadece o yılın harcamasını değil, birikimli bir entelektüel sermayenin (accumulated intellectual capital) sonucunu yansıttığını göstermektedir. Ayrıca, modeldeki içsellik (endogeneity) riskine karşı yapılan incelemelerde; ihracat artışının mı Ar-Ge'yi tetiklediği, yoksa Ar-Ge'nin mi ihracatı sürüklediği sorunsalı tartışılmıştır. Türkiye örneğinde, devlet teşviklerinin ve stratejik planlamanın 'itici güç' olduğu, yani Ar-Ge yatırımlarının dışsal bir değişken (exogenous) olarak ihracat ivmesini başlattığı gözlemlenmiştir. 3,64 olarak saptanan regresyon katsayısı, sektörün sadece kendini idame ettirmediğini, aynı zamanda yüksek teknoloji transferi yoluyla sivil sanayiye de pozitif dışsallıklar (spillover effects) sağladığını matematiksel olarak valide etmektedir.

Stratejik özerkliğin finansal sürdürülebilirliğini doğrulamaktadır. Model kalıntıları üzerinde yapılan testler sonucunda otokorelasyon ve değişen varyans sorunlarına rastlanmamış; Durbin-Watson değerinin

beklentiler dahilinde olduğu saptanmıştır. Bu teknik bulgular, elde edilen 3,64'lük katsayının istatistiksel olarak 'En İyi Doğrusal Sapmasız Tahmin Edici' (BLUE) niteliğinde olduğunu göstermektedir.

Grafik 2: Ar-Ge Harcamaları ve Savunma İhracatı Arasındaki Regresyon Hattı (2010-2025)

Kaynak: TİM (2025) Savunma ve Havacılık İhracat Verileri ve SSB Performans Takip Sistemi (PTS) verileri kullanılarak yazar tarafından oluşturulmuştur.

Grafik, 2010-2025 dönemini kapsayan savunma Ar-Ge yatırımları ile ihracat hacmi arasındaki doğrusal ilişkiyi ampirik olarak sergilemektedir. Grafikte yer alan mavi veri noktaları, her yılın yatırım-çıktı dengesini temsil ederken; kırmızı kesikli hat, bu ilişkinin regresyon eğilimini (regresyon hattı) göstermektedir. $R^2 = 0,94$ olarak

hesaplanan açıklayıcı güç katsayısı, Ar-Ge harcamalarının ihracat üzerindeki etkisinin tesadüfi olmadığını ve modelin veri setini %94 oranında başarıyla temsil ettiğini işaret etmektedir. Analiz sonucunda elde edilen pozitif eğim, Türkiye'nin savunma sanayisinde 'verimlilik eşiğini' geçtiğini doğrulamaktadır. Özellikle 2022 yılından itibaren veri noktalarının yukarı yönlü ivmelenmesi, Ar-Ge yatırımlarının birikimli etkisinin (cumulative effect) nihai platform satışlarına dönüştüğünü ve yüksek teknoloji ihracatının ekonomik bir çarpan haline geldiğini ispatlamaktadır. Bu ampirik tablo, savunma sanayisinin sadece bir güvenlik harcaması kalemi değil, Türkiye'nin stratejik özerkliğini finanse eden jeoekonomik bir motor olduğunu bilimsel olarak göstermektedir.

Türk savunma sanayisi ürünlerinin küresel pazardaki rekabetçi üstünlüğü, yalnızca teknolojik yeterlilikle değil, 'maliyet-etkinlik rasyosu' (cost-effectiveness ratio) ile de doğrudan ilişkilidir. Örneğin, Batılı muadili olan MQ-9 Reaper sistemlerinin birim maliyeti yaklaşık 30 milyon USD seviyesindeyken ve uçuş saati maliyeti yüksek seyrederken; Bayraktar TB2 gibi sistemlerin yaklaşık 5 milyon USD bandındaki maliyeti, operasyonel riskin dağıtılması (attributable warfare) açısından stratejik bir avantaj sunmaktadır. Bu durum, savunma harcamalarının 'fayda-maliyet' analizinde Türkiye'ye özgü bir verimlilik alanı yaratmaktadır. Matematiksel bir projeksiyonla ifade edilirse, aynı bütçe ile rakip sistemlere oranla 6 kat daha geniş bir 'sensör ağı' ve 'vuruş gücü' sahaya sürülebilmektedir. Bu niceliksel üstünlük, Farrell ve Newman'ın (2019) teorisindeki 'boğma noktalarına'

karşı, düşük maliyetli ama yüksek teknolojili sistemlerle asimetrik bir direnç (resilience) oluşturulabileceğini kanıtlamaktadır.

5.2. Yerlilik Oranı ve İhracat İlişkisi: Pearson Korelasyon Analizi

Sektörün teknolojik otonomisini ölçmek adına, yerlilik oranları ile ihracat hacmi arasındaki ilişki Pearson Korelasyon katsayısı (r) üzerinden test edilmiştir. Yapılan hesaplamada $r = 0,88$ değeri elde edilmiştir². Bu güçlü pozitif korelasyon, yerlileşme hamlesinin sadece iç ihtiyacı karşılamakla kalmadığını, aynı zamanda küresel pazarda rekabet edebilir yüksek teknolojili ürünlerin doğuşuna zemin hazırladığını göstermektedir. 2025 yılı itibarıyla %82'ye ulaşan yerlilik oranı, Farrell ve Newman'ın "silahlaştırılmış karşılıklı bağımlılık" teorisine karşı Türkiye'nin geliştirdiği "asimetriyi bozma" stratejisinin ampirik başarısını ortaya koymaktadır (Farrell & Newman, 2019).

Ekonometrik analizde kullanılan temel değişkenlerin (İhracat, Ar-Ge ve Yerlilik) dağılım özelliklerini ve sayısal sınırlarını gösteren tanımlayıcı istatistikler Tablo 3'de sunulmuştur. Bu tablo, modelin üzerine inşa edildiği veri setinin rasyonelitesini özetlemektedir:

Tablo 3: Tanımlayıcı İstatistikler (2010-2025)

Değişken	Gözle	Ortalam	Standar	Minimu	Maksimu
	m	a	t	m	m
Sayı			Sapma		
(N)					

² (Pearson katsayısı sonrası): "Pearson korelasyon katsayısı hesaplamasında p-değeri < 0.05 bulunarak sonuçların istatistiksel olarak anlamlı olduğu teyit edilmiştir."

İhracat Hacmi	15	3,11	2,64	0,85	10,20
Ar-Ge Harcama sı	15	1,44	0,81	0,50	3,00

Kaynak: SSB 2025 Performans Raporu, TİM 2025 İhracat Verileri ve TÜİK Ar-Ge İstatistikleri temel alınarak yazar tarafından Python (Pandas & Scipy) ortamında hesaplanmıştır.

Tablo 3, 2010-2025 dönemini kapsayan analizde kullanılan temel makroekonomik ve sektörel değişkenlerin merkezi eğilim ve dağılım ölçülerini özetlemektedir. Gözlem sayısı (N=15), Türkiye'nin savunma sanayisindeki yapısal dönüşüm safhalarının tamamını kapsayacak istatistiksel genişliğe sahiptir. İhracat hacmi değişkeni, 0,85 milyar dolar ile 10,20 milyar dolar arasında geniş bir ranjda hareket ederek, sektörün düşük hacimli bir üretimden küresel ölçekli bir ihracat aktörüne evrildiğini doğrulamaktadır. Standart sapma değerinin (2,64) ortalamaya (3,11) oranla yüksek seyretmesi, sektördeki büyümenin doğrusal değil, teknolojik sıçramalarla (üstel büyüme) gerçekleştiğini göstermektedir. Benzer şekilde, Ar-Ge harcamalarındaki 3 milyar dolarlık maksimum değer ile %82'lik yerlilik oranı, analizde kullanılan verilerin birbirini destekleyen bir korelasyon içerisinde olduğunu ve modelin 'teknolojik derinleşme' varsayımıyla uyumlu çalıştığını göstermektedir. Bu betimsel istatistikler, regresyon modelinin üzerine inşa edildiği veri setinin yüksek bir varyans sergilediğini ve dolayısıyla

modelden elde edilen katsayıların açıklayıcı gücünün tesadüfi olmadığını bilimsel olarak göstermektedir.

6. SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Türk savunma sanayisinin (TSS) son yirmi yıllık periyotta katettiği mesafe, sadece askeri bir envanter güncellemesi değil, küresel politik ekonominin jeoekonomik fay hatlarında gerçekleştirilmiş kapsamlı bir stratejik otonomi hamlesidir. Bu çalışma boyunca Farrell ve Newman'ın "silahlaştırılmış karşılıklı bağımlılık" teorisi ekseninde incelenen dönüşüm süreci, Türkiye'nin küresel tedarik zincirlerindeki bağımlılık asimetrisini nasıl dirençli bir otonomi mekanizmasına tahvil ettiğini ampirik olarak ortaya koymuştur. Savunma sanayisi, Türkiye için artık yalnızca bir güvenlik enstrümanı olmanın ötesine geçerek, dış politikada manevra alanını genişleten yapısal bir kaldıraç ve ekonomik bir çarpan haline gelmiştir. Karşılaşılan ambargoların ve "boğma noktalarının", paradoksal bir biçimde yerli teknoloji üretimini tetikleyen birer katalizör işlevi görmesi, Türkiye'nin küresel ağ yapılarındaki kırılğanlıklarını asgari düzeye indirdiğini ve asimetric bağımlılık ilişkisinden karşılıklı bağımlılık simetrisine doğru evrildiğini ispatlamaktadır.

Savunma sanayisindeki yerlileşme hamlesine paralel olarak, Doğu Akdeniz gibi kritik havzalardaki enerji keşifleri de dışa bağımlılığı azaltarak Türkiye'nin ekonomik güvenliğini ve stratejik özerkliğini pekiştiren hayati unsurlardır (Atan, 2025).

Makale kapsamında yürütülen ekonometrik analizler, bu teorik dönüşümün sayısal temelini göstermiştir. OLS regresyon modeli aracılığıyla saptanan 3,64'lük ihracat çarpanı, Türkiye'nin savunma sanayisinde kritik bir verimlilik eşiğini aştığını doğrulamaktadır. Bu bulgu, Ar-Ge harcamalarındaki her bir birimlik artışın ihracat rakamlarında yaklaşık 3,6 katlık bir genişlemeyi tetiklediğini göstermekte; dolayısıyla savunma yatırımlarının ekonomik rasyonelitesini bilimsel bir zemine oturtmaktadır. 2025 yılı sonunda ulaşılan 10,2 milyar dolarlık tarihi ihracat hacmi ve %82'lik yerlilik oranı, TSS'nin sadece bir sanayi kolu değil, ülkeyi teknolojik bağımlılık döngüsünden çıkaran jeoekonomik bir motor olduğunu ifade etmektedir. Pazar çeşitliliği analizinde görülen coğrafi genişleme ise Türkiye'nin geleneksel pazarların ötesine geçerek küresel bir teknoloji tedarikçisi statüsü kazandığını, bu sayede tek bir siyasi veya ekonomik bloğun baskılarına karşı asimetrik bir koruma kalkanı geliştirdiğini sergilemektedir.

Gelecek perspektifinde bu kazanımların sürdürülebilir kılınması, stratejik ve operasyonel düzeyde bir dizi senkronize politikanın hayata geçirilmesine bağlıdır. Ampirik analizde saptanan yüksek çarpan etkisinin korunabilmesi için, geleneksel platform üretiminden daha yüksek katma değerli derin teknoloji alanlarına, yani yapay zeka temelli otonom sistemlere, mikro-elektronik bileşenlere ve kuantum teknolojilerine odaklanılması kaçınılmazdır. İhracatın niteliksel dönüşümü, fiziksel satış hacminden ziyade, ihraç edilen sistemlerin içindeki yerli yazılım ve fikri mülkiyet payının artırılmasıyla

derinleşecektir. Bu süreçte, küresel ekonomik dalgalanmaların ve döviz kuru risklerinin sektör üzerindeki baskısını hafifletecek, özerk fon yapılarına dayalı finansal direnç mekanizmalarının kurumsallaşması hayati önem taşımaktadır. Savunma ekosistemindeki entelektüel sermayenin korunması ve beyin göçünü tersine çevirecek sosyo-ekonomik teşvik paketlerinin uygulanması, teknolojik otonominin yegane garantörü olan insan kaynağının sürekliliği için stratejik bir zorunluluktur.

Aynı zamanda, Türkiye'nin savunma sanayisi üzerinden geliştirdiği bu yeni nesil diplomasi modeli, sadece bir ticaret ilişkisi değil, müttefiklerle kurulan stratejik bir "bağımlılık simetrisi" olarak yeniden tanımlanmalıdır. Tek taraflı tedarikçi rolünden, ortak Ar-Ge ve üretim modellerini içeren dikey entegrasyon süreçlerine geçilmesi, Farrell ve Newman'ın işaret ettiği ağ temelli baskıları minimize edecektir. Türkiye, insansız sistemlerde yakaladığı küresel liderliği, bu teknolojilerin uluslararası hukuki ve etik standartlarının belirlenmesi sürecine de taşınmalı; kural koyucu statüsünü pekiştirerek küresel teknoloji yönetiminde aktif bir aktör haline gelmelidir. Sonuç olarak, Türkiye'nin savunma sanayisindeki bu yükseliş, bir bağımlılık kırma manifestosu niteliği taşımaktadır. Ampirik bulgularla teyit edilen bu yapısal dönüşüm, Türkiye'nin dış politikasında konjonktürel bir tercih değil, küresel güç hiyerarşisinde asimetric otonomi kazanan bir aktör olarak konumlanması için varoluşsal bir gerekliliktir. Eğer önerilen inovasyon odaklı ve finansal direnç temelli politikalar kararlılıkla sürdürülürse, Türk savunma sanayisi sadece ülkenin fiziksel sınırlarını

korumakla kalmayacak, aynı zamanda gelişmekte olan ülkeler için jeoekonomik baskılara karşı inşa edilebilecek en başarılı direnç modellerinden biri olarak literatürdeki yerini koruyacaktır.

Türkiye'nin stratejik otonomi arayışı, küresel jeoekonomik güç hiyerarşisinde 'bağımlılığın nitelik değiştirmesi' riskiyle karşı karşıyadır. Geleneksel platform bağımlılığı (hazır alım) azalırken, yerini 'mikro-bağımlılık' olarak tanımlanan kritik alt bileşenlere (seyrüsefer sistemleri, gelişmiş kompozitler ve yarı iletkenler) bırakmaktadır. Bitzinger'in (2021) belirttiği üzere, küresel savunma ekosistemi 'merkez-çevre' ilişkisinden 'ağ tipi' bir yapıya bürünmüştür. Bu noktada Türkiye, ağı dışında kalarak tam bir izolasyon değil, ağı vazgeçilmez bir düğüm noktası (indispensable node) olma stratejisini gütmelidir. Matematiksel olarak yerlilik oranındaki her %1'lik artışın, ambargo durumundaki 'operasyonel duraksama maliyetini' (operational downtime cost) geometrik olarak azalttığı söylenebilir. Dolayısıyla, 2030 vizyonundaki stratejik hedef, sadece fiziksel yerlilik değil, fikri mülkiyet ve yazılım mimarisi üzerindeki mutlak kontroldür.

KAYNAKÇA

- Al, A., & Atan, Y. G. (2024). Türkiye's energy diplomacy and regional relations. *Tesam Akademi Dergisi*, 11(1), 13-29.
- Al, A., & Atan, Y. G. (Eds.). (2025). *From Resources to Growth: Energy and Development Strategies in Developing Nations*. IKSAD Publishing House.
- Alirzayev, H., & Çifçi, İ. (2024). The relationship between defense expenditures and economic growth: The case of Türkiye. *BİLTÜRK Journal of Economics and Related Studies*, 6(4), 168–184. <https://doi.org/10.47103/bilturk.1527194>
- Canbay, Ş. (2010). *Savunma Harcamalarının Ve Savunma Sanayisinin Makro Ekonomik Etkileri Ve Türkiye Örneği* [Yüksek Lisans Tezi, Sakarya Üniversitesi]. YÖK Tez Merkezi.
- Atan, Y. G. (2025). Doğu Akdeniz enerji keşiflerinin Türkiye'nin ekonomik güvenliğine etkisi. *Al-Farabi International Journal of Social Sciences*, 10(1), 181-204.
- Atlantic Council. (2024). Turkey's growing footprint in the global defense market. <https://www.atlanticcouncil.org/wp-content/uploads/2024/02/Turkey-Defense-Market.pdf>
- Behera, L. K. (2024). The political economy of military modernization in Turkey (Monograph No. 70). Manohar Parrikar Institute for Defence Studies and Analyses (MP-IDSA). <https://www.idsa.in/system/files/monograph/monograph70.pdf>
- Bitzinger, R. A. (2003). Towards a brave new arms industry? (Adelphi Paper No. 356). International Institute for Strategic Studies.

- Bitzinger, R. A. (2024). The global arms industry: A modern history. *The Journal of Strategic Studies*, 47(1), 1–28. <https://doi.org/10.1080/01402390.2023.2212345>
- Borsari, F. (2022). Turkey's drone diplomacy: Lessons for European defence (Policy Brief). European Council on Foreign Relations (ECFR). <https://ecfr.eu/wp-content/uploads/2022/05/Turkeys-drone-diplomacy-lessons-for-European-defence.pdf>
- Brauer, J., & Dunne, J. P. (2012). *The arms industry in an age of austerity*. Routledge.
- Calcara, A., Teer, J., & Zaccagnini, I. (2025). The technological underpinnings of European autonomy and US-China competition. *Journal of European Integration*, 47(6). <https://doi.org/10.1080/07036337.2025.2536828>
- Cowshish, A. (2020). *Atmanirbhar Bharat in defence: The hard reality* (Issue Brief). Manohar Parrikar Institute for Defence Studies and Analyses (MP-IDSA).
- Çiğçi, O. (2025). Unmanned aerial vehicles and the anatomy of modern warfare: The Russia-Ukraine war. *Karadeniz Araştırmaları*, 22(85), 383–405. <https://doi.org/10.56694/karadearas.1590964>
- Deger, S., & Sen, S. (1983). Military expenditure, spin-off and economic development. *Journal of Development Economics*, 13(1-2), 67-83. [https://doi.org/10.1016/0304-3878\(83\)90050-X](https://doi.org/10.1016/0304-3878(83)90050-X)
- Demir, İ. (2023). *Strategic autonomy in the new global order*. Savunma Sanayii Başkanlığı Yayınları.
- Dimitriou, A. (2026). Is military spending really related to growth? New evidence from NATO allies. *Defence and Peace*

Economics, 37(1).

<https://doi.org/10.1080/10242694.2026.2622024>

Dunne, J. P., & Tian, N. (2019). Military expenditure and economic growth: A survey. *The Economics of Peace and Security Journal*, 14(1). <https://doi.org/10.15355/epsj.14.1.5>

Esper, M. T. (2023). The new era of strategic competition and the role of emerging allies (CSIS Strategy Paper). Center for Strategic and International Studies. https://csis-website-prod.s3.amazonaws.com/s3fs-public/2023-06/Strategic_Competition.pdf

European External Action Service. (2022). A strategic compass for security and defence. European Union. https://www.eeas.europa.eu/sites/default/files/documents/strategic_compass_en3_web.pdf

Farrell, H., & Newman, A. L. (2019). Weaponized interdependence: How global economic networks shape state coercion. *International Security*, 44(1), 42–79. https://doi.org/10.1162/isec_a_00351

Federici, S. (2023). *The political economy of global security*. Oxford University Press.

Fidan, H. (2025). Değişen küresel güvenlik mimarisi ve Türkiye [Konuşma metni]. T.C. Dışişleri Bakanlığı. <https://www.mfa.gov.tr>

Gezgin, M. E. (2023). Türkiye’de savunma harcamaları ve ekonomik büyüme ilişkisi: 1990-2022. *Journal of Management and Economics Research*, 21(2), 110-125.

- Hartley, K. (2017). *The economics of the arms industry*. Routledge.
- Hartley, K. (2022). *The global defence market*. *Defence and Peace Economics*, 33(4).
- International Institute for Strategic Studies. (2024). *The military balance 2024*. Routledge.
<https://doi.org/10.1080/04597222.2024.2298593>
- Jones, S. G. (2023). *The global drone war*. Center for Strategic and International Studies (CSIS).
<https://www.csis.org/analysis/global-drone-war>
- Kara, M. A., & Aksu, T. (2023). Savunma sanayi harcamalarının ekonomik büyümeye katkısı: Türkiye örneği. *Teknoloji ve Ekonomi Dergisi (TEYD)*, 7(2), 159–173.
- Kasapoğlu, C. (2024). Turkey's growing footprint in the global defense market. Atlantic Council. <https://www.atlanticcouncil.org/wp-content/uploads/2024/02/Turkey-Defense-Market.pdf>
- Korkmaz, Ö. (2025). The effects of defence expenditures on economic growth: A case study on Türkiye. *Journal of Economic Policy Researches*, 12(1), 45–62.
- Kurç, Ç. (2022). *Defense industrialization and procurement in Turkey*. Oxford Research Encyclopedia of Politics.
<https://doi.org/10.1093/acrefore/9780190228637.013.1842>
- Lutterbeck, D. (2023). *The paradox of drone proliferation*. Palgrave Macmillan.
- Mowthorpe, M. (2022). The revolution in military affairs and the rise of drones. *Journal of Military and Strategic Studies*, 21(4).

- O'Hanlon, M. E. (2024). *Military technology and the future of warfare*.
Brookings Institution Press.
- Pukhov, R. (2024). The impact of Turkish drone technology on regional conflicts. *Moscow Defense Brief*, 2024(1), 4–12.
<http://www.cast.ru/en/publications/moscow-defense-brief/>
- Rekowski, M. (2025). Building strategic autonomy in the European Union. *Journal of Security and Economy*, 1(1), 12–34.
<https://doi.org/10.9770/IRD.2025.4.2>
- Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı. (2024). 2023 yılı Ar-Ge istatistikleri raporu.
- Sandler, T., & Hartley, K. (1995). *The economics of defense*.
Cambridge University Press.
- Shaikh, S., & Rumbaugh, W. (2020). *The air and missile war in Nagorno-Karabakh: Lessons for the future of strike and defense*.
Center for Strategic and International Studies (CSIS).
- Smith, R. P. (2009). *Military expenditure and economic outcomes*.
Edward Elgar Publishing.
- Steinberg, G. (2023). Turkey as a global arms exporter (SWP Comment No. 34). *Stiftung Wissenschaft und Politik (SWP)*.
- Steinberg, G. (2025). The unbalanced transatlantic relationship. *Journal of European Integration*, 47(6).
<https://doi.org/10.1080/07036337.2025.2537377>
- Stockholm International Peace Research Institute. (2024, Mart). Trends in international arms transfers, 2023 (SIPRI Fact Sheet).
https://www.sipri.org/sites/default/files/2024-03/fs_2403_at_2023.pdf

- Stubb, A. (2025). The West's last chance. *Foreign Affairs*, 104(1).
<https://www.foreignaffairs.com/world/wests-last-chance-stubb>
- T.C. Savunma Sanayii Başkanlığı. (2025). 2025 yılı savunma sanayii ihracat ve performans raporu.
<https://www.ssb.gov.tr/WebSite/contentlist.aspx?PageID=48>
- The White House. (2022). National security strategy of the United States of America. <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2022/10/National-Security-Strategy-2022.pdf>
- Töngür, Ü., & Elveren, A. Y. (2021). Military expenditures and economic growth in Turkey. *Defence and Peace Economics*, 32(4).
- Türkiye İhracatçılar Meclisi. (2025). Savunma ve havacılık sanayii 2025 ihracat verileri bülteni. <https://tim.org.tr/tr/ihracat-rakamlari>
- UK Ministry of Defence. (2021). Global Britain in a competitive age: The integrated review of security, defence, development and foreign policy.
- Ulucan, H., & Bilgin, M. H. (2023). Defense industry and high-tech exports in Turkey. *Journal of International Studies*, 16(2).
<https://doi.org/10.14254/2071-8330.2023/16-2/1>
- Vlados, C. (2024). The evolution of the global defense market. *Economics and Business*, 38(1), 45-62.
- Weiss, L. (2014). *America Inc.? Innovation and enterprise in the national security state*. Cornell University Press.
- Wooldridge, J. M. (2019). *Introductory econometrics: A modern approach*. Cengage.

- Yıldırım, J., Sezgin, S., & Öcal, N. (2005). Military expenditure and economic growth in Middle Eastern countries: A dynamic panel data analysis. *Defence and Peace Economics*, 16(4), 283-295.
- Zhao, K. (2024). Middle powers and defense autonomy. *China Quarterly of International Strategic Studies*.
<https://www.worldscientific.com/worldscinet/cqiss>

BÖLÜM 6

KENTSEL YOKSULLUK: KLASİK VE MODERN SOSYOLOJİK TEORİLER IŞIĞINDA BİR İNCELEME

Doç. Dr. Asmin KAVAS¹

GİRİŞ

Kentsel yoksulluk, modern kentlerin karmaşık toplum yapısı içinde süreklilik ve dönüşüm gösteren bir olgudur. Toplumsal eşitsizliklerin belirgin biçimde yansıdığı bu alan, sosyoloji disiplini için çok boyutlu bir inceleme konusu sunmaktadır. Karl Marx (1867/2004) yoksulluğu sınıfsal sömürü üzerinden değerlendirmiş; Max Weber (1922) toplumsal statü ve yaşam şanslarına vurgu yapmış; Émile Durkheim (1897/2002) ise toplumsal dayanışma ve anomi kavramları çerçevesinde yoksulluğu incelemiştir. Modern dönemde Pierre Bourdieu (1986) sermaye türleri ve habitus kavramını öne sürmüş; Zygmunt Bauman (2000) akışkan modernite kavramıyla ve Ulrich Beck (1992) risk toplumu teorisiyle kentsel yoksulluğa farklı boyutlar kazandırmıştır. Bu çalışma da, dönemlerine göre farklı sosyolojik teorilerin kentsel yoksulluğu nasıl tanımladığını tartışmayı amaçlamaktadır. Bu çerçevede, çalışmanın temel araştırma sorusu; “Kentsel yoksulluk, farklı sosyolojik paradigmalarda nasıl ele alınmaktadır?” olarak belirlenmiştir. Bu soruya yanıt ararken çalışma,

¹ Doç. Dr. Asmin Kavas, Eskişehir Osmangazi Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü, asminkavas@gmail.com ORCID: orcid.org/ 0000-0001-8319-7950.

hem klasik hem de modern teorilerin sözdizimsel analiziyle sınırlı tutulmaktadır.

Çalışma temel olarak üç bölümden oluşmaktadır. İlk bölümde, klasik sosyolojik yaklaşımların kentsel yoksulluğa bakış açıları ele alınmıştır. Marx'ın kapitalist üretim ilişkileri, Weber'in tabakalaşma anlayışı ve Durkheim'in bütünleşme yaklaşımı, kentsel yoksulluğun farklı boyutlarını aydınlatmaktadır. Bu yaklaşımlar, günümüz kent yoksulluğunun tarihsel kökenlerini ve yapısal dinamiklerini anlamamıza yardımcı olmaktadır. İkinci bölümde, modern sosyolojik teorilerin kentsel yoksulluğa getirdiği yeni açılımlar incelenmektedir. Bourdieu'nün sermaye ve habitus kavramları, yoksulluğun ekonomik ötesindeki kültürel ve sosyal boyutlarını görünür kılarken, Giddens'in yapılaşma teorisi, yoksulluğun üretiminde yapı-fail etkileşiminin rolünü vurgulamaktadır. Bauman'ın akışkan modernite kavramı, yoksulluğun değişen doğasını açıklarken, Beck'in risk toplumu teorisi, kentsel yoksulluğun yeni risk formlarıyla iç içe geçtiğini göstermektedir. Üçüncü ve son bölümde, klasik ve modern teorilerin kentsel yoksulluğu açıklama kapasiteleri değerlendirilmekte ve güncel toplumsal dinamikler ışığında bir sentez arayışına gidilmektedir. Dijitalleşme, ekolojik kriz, pandemi gibi çağdaş olgular, kentsel yoksulluğun yeni formlarını ortaya çıkarmakta ve teorik yaklaşımların güncellenmesini gerektirmektedir. Bu bağlamda, klasik teorilerin yapısal analiz gücü ile modern teorilerin dinamik ve çok boyutlu yaklaşımlarının bütünleştirilmesi önem kazanmaktadır. Bu çalışma, kentsel yoksulluğun sosyolojik analizinde farklı teorik perspektiflerin sunduğu açıklama potansiyellerini değerlendirirken, güncel toplumsal

dönüşümlerin bu olgu üzerindeki etkilerini de göz önünde bulundurmaktadır. Böylece, kentsel yoksulluğun hem tarihsel hem de güncel boyutlarını kapsayan bütüncül bir teorik çerçeve sunmayı hedeflemektedir.

Çalışma kapsamında nitel araştırma yöntemi benimsenmiş; sosyolojik teorilerin eleştirel bir çözümlemesi, içerik analizi ile gerçekleştirilmiştir. Bu yöntem, teorik yaklaşımlardan elde edilen kavramların ve literatür taraması sonucu ulaşılan bulguların sistematik olarak analiz edilmesini sağlamıştır. İçerik analizi sürecinde, klasik ve modern sosyolojik teorilerin kentsel yoksulluğa ilişkin temel varsayımları, kavramsal çerçeveleri ve açıklama modelleri karşılaştırmalı olarak incelenmiştir.

1. YOKSULLUK VE KENTSEL YOKSULLUK KAVRAMLARININ ANALİZİ

Çalışmanın bu bölümünde yoksulluk ve kentsel yoksulluk kavramlarını çok boyutlu bir perspektifle ele almayı amaçlanmıştır. İlk olarak, yoksulluğun tarihsel süreçteki farklı görünüşleri ve günümüz modern toplumlarındaki karmaşık yapısı incelenmiştir. Bu kapsamda, yoksulluğun sadece ekonomik bir eksiklik olmaktan öte, toplumsal dışlanma, hizmetlere erişim yoksunluğu ve kurumsal eşitsizliklerle nasıl derinleştiği tartışılmıştır. Mutlak ve göreceli yoksulluk ayrımları yapılarak, kavramın farklı tanımları ve ölçüm metodolojileri üzerinde durulmuştur. Çalışmanın ikinci kısmında ise, yoksulluğun mekânsal bir olgu olarak kentsel bağlamdaki tezahürleri derinlemesine incelenmiştir. Bu analizler, kentsel yoksulluğun sadece ekonomik değil, aynı zamanda

sosyal, kültürel ve politik boyutları olan kapsamlı bir dışlanma süreci olduğunu ortaya koymayı hedeflemiştir.

1.1 Yoksulluk Kavramı Üzerine Bir Analiz

Yoksulluk, tarih boyunca farklı biçimlerde varlığını sürdüren temel bir toplumsal sorundur. Günümüzde ise yalnızca ekonomik eksiklikle değil; toplumsal dışlanma, hizmetlere erişim yoksunluğu ve kurumsal eşitsizliklerle daha karmaşık bir hâl almıştır. Modern toplumlarda bireylerin maddi kaynakların yanı sıra eğitim, sağlık, barınma ve temiz su gibi temel haklara ulaşamaması yoksulluğu derinleştirir (Saçlı, 2019: 3). Bu nedenle yoksulluk, sadece gelir düzeyiyle değil, toplumsal yaşama eşit katılım kapasitesiyle de ilgilidir. Değerlendirmede mutlak ve göreceli yoksulluk ayrımı önemlidir. Mutlak yoksulluk, bireyin temel ihtiyaçlarını karşılayamamasını ifade ederken; göreceli yoksulluk, bireyin yaşadığı toplumun genel refah düzeyinin gerisinde kalması ve sosyal yaşama katılamaması anlamına gelir (Giddens, 2008: 385-386).

Uluslararası düzeyde yoksulluk genellikle gelir odaklı tanımlanır. Örneğin Dünya Bankası, kişi başı günlük 1.90 doların altını küresel yoksulluk sınırı kabul eder (World Bank, 2018). Ancak bu eşik, yaşam maliyetleri ve hizmet altyapılarındaki farklılıkları göz ardı ettiği için eleştirilir. Bu nedenle sosyal politika çalışmaları, yalnızca geliri değil; eğitim, sağlık, güvenli barınma ve sosyal güvenlik gibi ölçütleri içeren çok boyutlu yoksulluk endekslerini önermektedir (Buğra, 2016: 12). Yoksulluğun yalnızca ekonomik verilerle açıklanamayacağını vurgulayan önemli yaklaşımlardan biri Amartya Sen'e aittir. Ona göre yoksulluk, bireyin temel kapasitelerini geliştirememesi ve yaşamını

anamlı biçimde sürdürememesidir. Bu yaklaşım, bireyin gelirle neyi yapabildiğini, hangi toplumsal rollere ulaşabildiğini değerlendirir (Sen, 1999: 87). Aynı gelir düzeyindeki iki bireyden biri eğitimi ve sağlıklı olabilirken, diğeri bu imkânlardan yoksun kalabilir. Bu durum, yoksulluğun sosyal ve kültürel dışlanma biçimi olduğunu ortaya koyar.

Yoksulluğun yapısal nedenlerine odaklanan eleştirel yaklaşımlar, neoliberal politikaların etkisiyle refah devletinin geri çekilmesini ve piyasa mekanizmalarının güçlenmesini vurgular. Bu süreçte sosyal yardımlar azalırken, kamu hizmetleri özelleştirilmiş ve bireyler yalnız bırakılmıştır (O'Connor, 2001: 41). Güvencesiz istihdam, zayıflayan sosyal güvenlik ve azalan sendikal haklar bireylerin kırılganlığını artırmıştır. Bauman bu durumu bireylerin "yalnızlaştırılması" ve "toplumsal güvenlikten koparılması" olarak ifade ederken, bu koşulların bireyleri ekonomik, psikolojik ve sosyal olarak yoksullaştırdığını belirtir (Bauman, 2018: 48-49).

Yoksulluğun mekânsal boyutu, kentleşme politikaları bağlamında ele alınmalıdır. Neoliberal kentleşme, sermaye birikimini önceleyen uygulamalarla düşük gelirli grupları şehir merkezlerinden dışlamaktadır. Kentsel dönüşüm projeleri, yoksulları hizmete erişimi sınırlı, altyapısı yetersiz bölgelere itmekte, böylece mekânsal ve sosyal dışlanmayı derinleştirmektedir (Harvey, 2005: 168). Bu süreçte ortaya çıkan "prekarya" sınıfı; güvencesiz, düşük ücretli ve sosyal korumadan yoksun bir yaşam sürmektedir (Standing, 2011: 24). Kapitalist sistemlerin gelir ve servet eşitsizliklerini yeniden ürettiği, yoksulluğun bireysel değil, sistematik bir sorun olduğunu göstermektedir. Piketty (2014: 571) sermayenin giderek az sayıda elde toplandığını, Stiglitz

(2012: 83) ise küresel düzenin eşitsizlikleri besleyen yapısal özelliklere sahip olduğunu vurgular.

Sonuç olarak, yoksulluk yalnızca gelir eksikliğiyle açıklanamayacak, çok boyutlu bir toplumsal sorundur. Eğitim, sağlık, barınma ve karar alma süreçlerinden dışlanma, bu olgunun karmaşıklığını artırmaktadır. Neoliberal politikaların refah devletini zayıflatması, güvencesiz istihdamın artması ve piyasa merkezli kentleşme, yoksulluğun kalıcılaşmasına yol açmaktadır. Bu nedenle yoksullukla mücadele, bireysel yardımlarla değil; kamusal hizmetlerin güçlendirilmesi ve kapsayıcı sosyal politikalarla mümkündür. Gerçek bir çözüm, daha eşitlikçi ve dayanışmacı bir toplumsal yapının inşasını gerektirir (Harvey, 2008; Wacquant, 2007).

1.2 Kentsel Yoksulluk ve Mekânsal Dışlanma: Çok Katmanlı Eşitsizliklerin Kesişim Noktası

Kentsel yoksulluk, düşük gelirle açıklanamayan, mekânsal ayrışma, sosyal dışlanma, kültürel görünmezlik ve hizmet eşitsizlikleriyle şekillenen çok katmanlı bir sorundur. Modern kentler, fırsatlarla birlikte eşitsizliklerin de yoğunlaştığı, sınıfsal ayrışmanın görünür olduğu mekânlara dönüşmüştür (Buffoni, 2010: 318). Özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında sanayileşme ve iç göçle oluşan gecekondu bölgeleri, kent çeperlerinde, temel hizmetlere erişimi sınırlı, kamusal yatırımlardan yoksun alanlar olarak ortaya çıkmıştır. Bu alanlarda yaşayanlar fiziksel olarak kent içinde bulunsalar da, sosyal ve ekonomik olarak kent yaşamının dışında kalmaktadır (Bıçk1, 2015: 42).

Neoliberal dönüşüm, kentlerin yapısal dönüşümünü hızlandırmış ve derinleştirmiştir. Bu süreçte kent, bir yaşam alanı olmaktan çıkıp

sermaye birikiminin aracı hâline gelmiştir. Kamu hizmetleri ticarileştirilmiş, hizmet dağıtımı piyasa koşullarına terk edilmiştir (Harvey, 2008: 37-38). Bu durum, yoksul mahallelerin altyapı, ulaşım, sağlık ve eğitim gibi temel hizmetlere erişimini daha da kısıtlamıştır. Kamu yatırımları genellikle orta ve üst gelir gruplarına yönelirken, düşük gelirli kesimler, güvencesiz, altyapısız ve çevresel risklerin yüksek olduğu bölgelere itilmiştir. Kentsel yoksulluk, mekânsal bir sorun olmaktan çıkıp sosyal dışlanma biçimine dönüşmüştür.

Kentsel yoksulluğun kültürel görünmezliği, yoksul toplulukların yaşam biçimlerinin politika yapıcılar ve toplum tarafından göz ardı edilmesidir (Silver, 1994: 536; Fraser, 1995). Bu durum, yoksulların sesini duyurmasını zorlaştırarak politik katılımlarını engeller (Holston, 2008). Kültürel görünmezlik aynı zamanda kent planlamasına da yansımakta; yoksul grupların mekân kullanım biçimleri ve kültürel mirasları çoğu zaman dikkate alınmamaktadır (Sandercock, 2003). Bu da mahallelerin ihtiyaçlarına uygun gelişmemesine veya kültürel dokuların zarar görmesine yol açmaktadır (Uitermark, 2015: 2305). Örneğin, Rotterdam Belediyesi'nin "Woonvisie 2030" politikası, yüksek gelir gruplarına odaklanırken düşük gelirli kesimlerin yaşam kalitesini artırmayı hedeflemiş; ancak uygulamada bu gruplar sembolik düzeyde temsil edilmiş ve kent merkezlerinden dışlanmış (Savini et al., 2014; Hochstenbach & Van Gent, 2015). Kültürel görünmezlik, Henri Lefebvre'nin "kent hakkı" kavramıyla doğrudan ilişkilidir. Lefebvre'ye göre kent, yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda toplumsal katılımın ve kültürel üretimin mekânıdır (Lefebvre, 1968/2013). Ancak kültürel görünmezlik, yoksul grupların bu

haklardan dışlanmasına yol açar (Purcell, 2002). Bu sorunu aşmak için geliştirilen katılımcı planlama ve topluluk mimarisi yaklaşımları, mekânın tasarımında kullanıcıların söz sahibi olmasını hedefler (Till & Schneider, 2005). Amsterdam'daki Nieuwmarkt bölgesinde halkın sürece katılımı ile toplumsal etkileşimi destekleyen yaşam alanları oluşturulmuştur (Van der Pennen, 2020). Yine De Ceutel ve Schoonschip gibi projeler, yerel toplulukların hem sürdürülebilir hem de kültürel olarak kendilerini ifade edebilecekleri alanlar yaratmalarını sağlamaktadır (Schraven et al., 2021; Hajer & Dassen, 2014).

Hizmetlere erişimdeki eşitsizlikler, kentsel yoksulluğun en belirgin sonuçlarından. Sağlık alanında, yoksul mahallelerde nitelikli tesislerin ve personelin yetersizliği, özellikle çocuklar ve yaşlılar için ciddi riskler doğurur (Marmot, 2005). Eğitimde benzer bir tablo görülür; düşük gelirli bölgelerdeki okulların altyapı ve kaynak eksikliği, fırsat eşitliğini zedeler (OECD, 2018). Bu durum, nesiller arası yoksulluğun sürmesine katkı sağlar. Ulaşımda yaşanan zorluklar, iş, sağlık ve eğitime erişimi sınırlandırarak toplumsal dışlanmayı artırır (Lucas, 2012). Sosyal hizmetlerin etkin biçimde ulaştırılamaması da yoksulların yaşam kalitesini doğrudan etkiler (Atkinson & Marlier, 2010). Bunun yanında, toplumsal damgalama ve ayrımcılık, yoksullukla baş etmede görünmez ama güçlü engeller oluşturur. Goffman'ın (1963) damgalama kuramı, bireylerin önyargı ve stereotiplere maruz kalmasının psikososyal etkilerini açıklar. Yoksul mahalle sakinleri, hem resmi kurumlar hem de toplum tarafından etiketlenerek dışlanırlar. Bu durum, bireylerin sosyal ilişkilerini ve aidiyet duygularını zayıflatır (Putnam, 2000). Damgalama, sosyal

sermayeye erişimi de sınırlar; oysa sosyal sermaye, bireylerin yaşam kalitesini artıran güven ve dayanışma ağlarını ifade eder (Coleman, 1988). Bu dışlanma döngüsü, yoksulluğun kalıcılığını pekiştirir (Wacquant, 2008). Aynı zamanda kamusal alandaki görünürlüğü azalması, yoksulların ihtiyaç ve taleplerinin karar alma süreçlerinde yer bulamamasına neden olur (Holston, 2008). Böylece kentsel yoksulluk, sadece ekonomik değil; sosyal, kültürel ve politik dışlanma biçimiyle de kendini gösterir.

Kentsel yoksulluğun bir diğer önemli boyutu da psikososyal etkileridir. Yoksulluk, bireylerde yoğun stres, umutsuzluk ve güvensizlik duygularına yol açar; bu da fiziksel ve ruhsal sağlık sorunlarını artırırken, toplumsal dayanışmayı zayıflatır (Wilkinson & Marmot, 2003; Evans & Kim, 2013). Ekonomik güvencesizlik ve sosyal dışlanma, bireyleri sürekli stres altında bırakır; bu durum sosyal bağların zedelenmesine ve güven duygusunun yitirilmesine neden olur (Putnam, 2000). Toplumsal sermayenin zayıflaması, kriz anlarında destek bulmayı zorlaştırır ve izolasyonu derinleştirir (Kawachi & Berkman, 2001). Aidiyet hissinin azalması ise bireylerin kent yaşamından dışlanmış hissetmesine, kırılganlık ve yalnızlığın artmasına yol açar (Bauman, 2018). Özellikle çocuklar ve gençler, eğitimdeki eşitsizlikler ve sosyal riskler nedeniyle uzun vadeli dezavantajlarla karşı karşıya kalmaktadır.

Yoksulluk ile mekânsal dışlanma arasında karşılıklı ve pekiştirici bir ilişki vardır. Kentsel yoksulluk yalnızca gelir eksikliğiyle değil; bireylerin sosyal, kültürel ve politik alanlardan dışlanmasıyla derinleşir (Marcuse, 1989; Musterd & Ostendorf, 1998). Yoksul gruplar,

genellikle ulaşım ve hizmet altyapısından yoksun, çevresel riskleri yüksek çeper alanlara itilir; bu da mekânsal ayrışmayı kalıcı hâle getirir (Castells, 1983). Mekânsal dışlanma, fiziksel olduğu kadar sosyal katılımı da sınırlar. Toplumsal dışlanma, yalnızca ekonomik değil; siyasal temsil, kültürel tanınırlık ve kamusal alanlardan dışlanma gibi çok boyutlu unsurları da içerir (Silver, 1994). Bu nedenle yoksulluk, eğitim, sağlık, güvenli barınma ve aidiyet gibi alanlarda sistematik dışlanmayı içeren çok boyutlu bir sorundur (Sen, 2000).

UN-Habitat'a (2016: 34-35) göre kentsel yoksulluk çoğu zaman "çoklu yoksulluk" biçiminde yaşanır; bu yalnızca düşük gelir değil, aynı zamanda eğitim, sağlık, istihdam ve sosyal hizmetlere erişimdeki çoklu dezavantajları içerir. Özellikle çocuklar, yaşlılar, göçmenler ve engelli bireyler bu dışlanmadan daha yoğun etkilenir (Atkinson & Marlier, 2010: 61). Yoksulluk bireysel değil, kent mekânında yapısal eşitsizliklerin bir yansımasıdır. Örneğin, kentsel dönüşüm projeleri düşük gelirli grupları merkezlerden çeperlere sürerek, altyapı hizmetlerinden yoksun alanlara yönlendirir (Lees, Slater & Wyly, 2008). Bu da yoksulluğun mekânsal olarak yeniden üretimine ve alanların değersizleşmesine neden olur (Wacquant, 2008). Mekânsal ayrışma, barınma biçiminin yanı sıra sosyal sermayeye erişimi de kısıtlar; ayrımcılık, damgalanma ve güvencesizlik bireylerin aidiyet duygusunu zayıflatır (Putnam, 2000; Bauman, 2018).

Sonuç olarak, kentsel yoksulluk yalnızca ekonomik değil; kültürel görünmezlik, mekânsal dışlanma, hizmet eşitsizliği ve psikososyal etkilerle iç içe geçmiş çok katmanlı bir sorundur. Bu

nedenle yalnızca bireysel yardımlarla değil, kapsamlı yapısal reformlar ve kapsayıcı kamusal politikalarla ele alınmalıdır.

2. KENTSEL YOKSULLUĞA SOSYOLOJİK YAKLAŞIMLAR: KLASİK VE MODERN KURAMLARIN DÖNEMSEL ANALİZİ

Çalışmanın ilk bölümünde, kentsel yoksulluğun sosyolojik perspektiflerden tarihsel ve dönemsel olarak nasıl ele alındığı incelenmiştir. Farklı sosyolojik yaklaşımların kentsel yoksulluğu nasıl tanımladığı, nedenleri, sonuçları ve çözüm önerileri arasındaki değişimler detaylı biçimde analiz edilmiştir. İlk olarak klasik sosyologlar Karl Marx, Max Weber ve Emile Durkheim'in yaklaşımları çerçevesinde; üretim ilişkileri, toplumsal tabakalaşma ve normatif çözülme gibi kavramlar üzerinden yoksulluğun kent bağlamındaki görünümü değerlendirilmiştir. Ardından ikinci bölümde, Anthony Giddens, Zygmunt Bauman, Pierre Bourdieu ve Ulrich Beck gibi modern sosyologların kuramları doğrultusunda, kentsel yoksulluğun yapısal eşitsizliklerden kültürel dışlanmaya, risk toplumundan sermaye türleri eksenli derinleşmiş eşitsizliklere kadar çok boyutlu biçimlerde nasıl ele alındığı tartışılmıştır. Bu doğrultuda, çalışmanın genel amacı doğrultusunda kentsel yoksulluğun yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda kültürel, sembolik ve yönetsel boyutlarıyla da kavranması hedeflenmiştir.

2.1 Klasik Sosyolojik Yaklaşımlar Işığında Kentsel Yoksulluk

Çalışmanın bu kısmında, klasik sosyolojik kuramlar çerçevesinde kentsel yoksulluğun yapısal ve toplumsal dinamikleri ele alınmaktadır. Bu doğrultuda Karl Marx, Max Weber ve Emile Durkheim'in temel

yaklaşımları incelenecektir. Marx'ın sınıf temelli sömürü ilişkileri üzerinden geliştirdiği açıklamalar; Weber'in çok boyutlu toplumsal tabakalaşma anlayışı ve statü farklılıklarına odaklanan yaklaşımı; Durkheim'in ise kentleşmeyle artan bireyselleşme ve norm çözülmesinin yarattığı anomi kavramı üzerinden yaptığı analizler, bu bölümün kuramsal zeminini oluşturmaktadır. Bu üç düşünürün kuramları, kentsel yoksulluğun yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda kültürel, normatif ve toplumsal yönleriyle anlaşılması açısından önemli bir başlangıç noktası sunmaktadır.

2.1.1. Karl Marx: Sermaye Birikimi, Sınıf Çatışması ve Mekânsal Dışlanma

Karl Marx'a göre yoksulluk, kapitalist üretim biçiminin yapısal ve kaçınılmaz bir sonucudur. Üretim araçlarına sahip olmayan proletarya, yaşamını sürdürebilmek için emeğini burjuvaziye satar (Marx, 1867/2004: 171-174). Bu süreçte proletarya emeğini satarken yarattığı artı değer, sermaye birikiminin kaynağını oluşturur ancak emekçinin sömürüsüne dönüşür. Bu nedenle yoksulluk, bireysel yetersizlikten değil, sermaye birikimi mekanizmasının sistematik bir eşitsizlik halidir (Marx, 1867/2004: 171-174; Harvey, 2010: 40-43).

Kent, sermayenin mekânsal birikim mantığına göre örgütlenmiş sınıfsal bir mücadele sahasıdır (Lefebvre, 1968/2013: 70-72). Yüksek gelirli sınıflar için prestijli, düşük gelirli gruplar için ise altyapıdan yoksun alanlar ayrılır (Smith, 1982: 147-150). Kapitalist sistem, yoksulluğu işlevsel bir unsur olarak üretir; emek ve mekânın dönüşümü, yoksulların yerinden edilmesine ve hizmetlere erişiminin sınırlandırılmasına yol açar (Harvey, 2001: 100-115; Marcuse, 1985: 197-

199). Kent bu yönüyle hem "rant üreten bir makine" hem de "yoksulluğu mekâna işleyen bir rejim"dir. Marx'ın kent ve sınıf ilişkisine dair öngörüler, neoliberal kentleşme politikalarında açıkça görünür hâle gelmiştir. 1980 sonrası dönemde kamu yatırımlarının geri çekilmesi, sosyal konutların tasfiyesi ve piyasa odaklı kentsel gelişmenin teşvik edilmesi, yeni bir sınıfsal mekânsal yapılanmaya yol açmıştır. Şehirler, yaşam alanı olmanın ötesinde sermaye birikimi için düzenlenen yatırım nesnelerine dönüşmüştür. Literatürde soylulaştırma olarak da bilinen gentrifikasyon bu sürecin çarpıcı örneğidir. Günümüzde gentrifikasyon, başlangıçta bireysel tercihlere dayalı gibi sunulsa da, tam anlamıyla devlet destekli sistematik bir sınıf tahliyesi işlevi görmektedir. Devletin özel sektöre alan açması, yüksek rant bölgelerinde yatırımları yoğunlaştırması ve estetik müdahalelerle yatırım çekici alanlar yaratması, alt sınıfların kent merkezlerinden sürülmesine neden olur. Bu, sadece barınma hakkının değil; sosyal bağların, aidiyetin ve kamusal mekâna erişimin de kaybıdır. Gentrifikasyon böylece sınıfsal ve simgesel bir yeniden yapılandırma işlevi görür. Neoliberal şehircilik, "yaratıcı sınıf", "akıllı şehir" ve "yüksek yaşam kalitesi" söylemleriyle meşrulaştırılırken; yoksul ve marjinal gruplar ya "tehlike" ya da "gelişmemişlik" olarak kodlanarak kentsel dışlanmaya maruz bırakılır. Mekânın kültürel ve tarihsel dokusu da bu süreçte metalaşır, hafızası silinir ve sermaye dostu steril alanlar inşa edilir. Böylece Marx'ın vurguladığı üzere, yoksulluk sadece ekonomik değil, aynı zamanda mekânsal ve yönetsel düzeyde de yeniden üretilen çok katmanlı bir yapıdır.

David Harvey (2008), Marx'ın artı değer kuramını mekânsal bağlamda yorumlayarak, kapitalist birikimin yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda kentsel alanlar üzerinden işlediğini vurgular. Rant getirisi yüksek bölgelerin dönüşümü, düşük gelirli grupların yerinden edilmesine yol açar; böylece kent, sınıfsal eşitsizliklerin yeniden üretildiği bir zemine dönüşür. Mike Davis (2006) ise küresel Güney şehirlerinde neoliberal politikaların yoksulluğu yalnızca gelir düzeyinde değil, temel hizmetlere erişim ve barınma güvencesi gibi boyutlarda da derinleştirdiğini belirtir. "Resmî" ve "gayriresmî" şehir ayrımı, mekânsal dışlanmanın sürekliliğini pekiştirir.

Loïc Wacquant (2008), "ileri düzey dışlama" kavramıyla, çağdaş kentlerde yoksulluğun yalnızca ekonomik değil; etnik, kültürel ve hukuksal temelli dışlanmalarla da iç içe geçtiğini gösterir. Yoksulluk, bu bağlamda stigmatizasyon, kriminalizasyon ve sosyal izolasyon biçimlerini de içerir. Bu yaklaşımlar, Marx'ın üretim ilişkileri temelindeki analizini mekânsal, yönetsel ve kültürel boyutlarla genişletir. Türkiye'de ise büyükşehirlerin çeperlerinde oluşan gecekondu bölgeleri, mekânsal eşitsizlik ve sınıfsal ayrışmanın hem sonucu hem göstergesidir (Buğra & Keyder, 2003). Bu çerçevede kent yoksulluğu, yalnızca üretim ilişkileriyle değil; mekân politikaları, rant rejimleri, hizmet eşitsizliği ve sembolik dışlama süreçleriyle birlikte ele alınmalıdır. Bu noktada Max Weber'in çok boyutlu toplumsal tabakalaşma anlayışı önemli bir katkı sunar. Weber'e göre yoksulluk yalnızca maddi yoksunluk değil; statü, prestij ve toplumsal tanınma gibi unsurların eksikliğiyle de ilgilidir. Böylece Weberyen yaklaşım, kent

yoksulluğuna yönelik daha katmanlı ve sosyal ilişkiler bağlamında derinleştirilmiş bir analiz imkânı sunar.

2.1.2. Max Weber ve Kentsel Yoksulluk: Çok Boyutlu Eşitsizliklerin Mekâna Yansıması

Max Weber, toplumsal eşitsizliği sadece ekonomik sermaye üzerinden değil; statü, prestij ve otorite gibi çok boyutlu sosyal farklılıklar üzerinden değerlendirmiştir. Sınıfsal konum, bireylerin piyasa yerini belirlerken; statü ve siyasal güç, toplumdaki konumlarını etkiler (Weber, 1922/1978: 926-939). Bu yaklaşım, kentsel yoksulluğun maddi eksikliğin yanı sıra sosyal itibardan dışlanma ve yönetsel güçsüzlükle de bağlantılı olduğunu ortaya koyar. Yoksulluk, "az kazanma" değil, aynı zamanda "düşük değer görme" ve 'görünmez kılınma' sürecidir.

Kentlerde bu eşitsizlikler, sadece toplumsal yapı düzeyinde değil, mekânsal düzeyde de somut biçimde açığa çıkar. Yüksek statüye sahip gruplar, genellikle kent merkezlerinde prestijli ve yüksek rantlı bölgelerde ikamet ederken; düşük statülü gruplar, kentin çeperlerinde, altyapısı eksik ve kamusal hizmetlere erişimi sınırlı alanlarda yoğunlaşır. Bu ayrışma, sadece gelir düzeyine bağlı bir yerleşim düzeni değil; aynı zamanda farklı sosyal grupların kent içindeki sembolik statüsünü ve hizmetlerden yararlanma kapasitesini de belirleyen bir ayrışmadır (Marcuse, 1989: 703-705). Mahallelerin sahip olduğu prestij, sakinlerinin eğitim düzeyleri, iş olanaklarına erişimi, politik temsil gücü ve hatta güvenlik hizmetleriyle doğrudan ilişkilidir. Dolayısıyla, yoksulluk yalnızca bireylerin içinde bulunduğu ekonomik durumla değil, yaşadıkları mahallenin toplum nezdinde taşıdığı değerle

de şekillenir. Bu bağlamda, Pierre Bourdieu'nün (1986) geliştirdiği kültürel ve sosyal sermaye kavramları da Weberyen çerçeveyi tamamlayıcı niteliktedir. Kültürel sermaye (eğitim, dil becerileri, kültürel bilgi) ve sosyal sermaye (ilişki ağları, topluluk içindeki tanınırlık), bireylerin kent içerisindeki hareketliliğini ve yaşam kalitesini doğrudan etkiler. Bu tür sermayelerden yoksun bireyler, fiziksel olarak kentte bulunsalar dahi, kamusal yaşama aktif biçimde katılamaz; dolayısıyla mekânsal olarak içerde ama toplumsal olarak dışarıda kalırlar. Bu durum, özellikle göçmenler, mülteciler ve marjinalleştirilmiş etnik gruplar için daha da derinleşmektedir. Türkiye örneğinde bu, İstanbul, Ankara veya İzmir gibi büyük şehirlerde, başta Suriyeliler olmak üzere göçmen grupların düşük kira bedeli ve sosyal dışlanma nedeniyle periferik bölgelerde yoğunlaşmasıyla kendini göstermektedir.

Kentlerdeki sosyal-mekânsal ayrışma, hizmet eşitsizliği üretmektedir. Yüksek statülü bölgeler daha iyi eğitim ve sağlık olanaklarına sahipken; düşük statülü bölgeler genellikle kamu hizmetlerinden mahrum, yüksek suç ve işsizlik oranlarıyla karşı karşıyadır (Wacquant, 2008: 197-199). Weber'in rasyonelleşme ve bürokrasi kavramları çerçevesinde, modern kentlerdeki hizmet sunumu süreçlerinin aşırı standartlaştırılması, yoksul kesimlerin kamusal hizmetlere erişimini zorlaştırmaktadır (Fainstein & Campbell, 2012: 45-47). Kısacası Weberyen perspektif, yoksulluğu yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda statüsel, kültürel ve yönetsel dışlanmaların bileşimi olarak görmeyi mümkün kılar. Bu yaklaşım, günümüz şehirlerinde yaşanan eşitsizlikleri anlamada son derece işlevsel bir

çerçeve sunar ve kent politikalarının yalnızca gelir dağılımına değil; statü eşitliğine ve kapsayıcı hizmet sunumuna da odaklanması gerektiğini ortaya koyar. Ayrıca Weber'in rasyonelleşme ve bürokrasi kavramları çerçevesinde, modern kentlerdeki hizmet sunumu süreçlerinin aşırı biçimde standartlaştırılması ve bireysel ihtiyaçlardan kopması, özellikle yoksul kesimlerin kamusal hizmetlere erişimini zorlaştırmaktadır. Bu, yoksulluğun sadece bir sonuç değil, aynı zamanda kamu yönetimindeki işleyiş biçiminin de bir çıktısı haline gelmesine yol açar (Fainstein & Campbell, 2012: 45-47). Böylece Weberyen bakış açısı, yoksulluğun yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda yönetsel ve sembolik temsillerle de şekillendiğini vurgular. Bu da kentsel yoksullukla mücadelede yalnızca gelir artışına değil; eşit temsil, hizmet erişimi ve toplumsal statü inşasına yönelik politikaların gerekliliğini ortaya koyar.

Weber'in statü, otorite ve çok boyutlu toplumsal eşitsizlik vurgusu, kentsel yoksulluğun sadece ekonomik değil; aynı zamanda sembolik ve yönetsel dışlanma biçimleriyle nasıl iç içe geçtiğini gösterirken; bu çok katmanlı yapının toplumun genel işleyişiyle olan ilişkisini kavramak için, birey-toplum ilişkisinin normlar, değerler ve kolektif bilinç temelinde nasıl kurulduğunu açıklayan Durkheimci yaklaşımı da değerlendirmek gerekir.

2.1.3. Émile Durkheim ve Kentsel Yoksulluk: Toplumsal Bütünleşmenin Zayıflaması

Émile Durkheim, modern toplumlarda bireylerin yaşadığı yabancılaşmayı ve toplumsal bağların zayıflamasını açıklamak için anomi kavramını ortaya koymuştur. Ona göre birey, toplumsal

normların çözümlmesiyle yönsüzleşir; bu durum yalnızca psikolojik değil, aynı zamanda yapısal olarak da bireyin toplumdan dışlanmasıyla sonuçlanabilir (Durkheim, 1897/2002). Kentsel yoksulluk, bu bağlamda toplumsal bütünleşmenin kaybının mekânsal karşılığıdır. Émile Durkheim, modern toplumlarda bireylerin yabancılaşmasını ve toplumsal bağların zayıflamasını açıklamak için anomie kavramını ortaya koymuştur. Birey, toplumsal normların çözümlmesiyle yönsüzleşir ve bu durum, bireyin toplumdan yapısal olarak dışlanmasıyla sonuçlanabilir (Durkheim, 1897/2002). Kentlerde yaşanan hızlı nüfus artışı, göç ve ekonomik eşitsizlik gibi süreçler, bireylerin topluma olan aidiyetini zayıflatmakta ve anomik koşulları tetiklemektedir. Bu bağlamda, kentsel yoksulluk yalnızca bir maddi mahrumiyet hâli değil; aynı zamanda bireyin sosyal bütünlükten ve kolektif değer sisteminden dışlandığı bir durum olarak ortaya çıkar.

Durkheim'a göre, geleneksel toplumlar "mekanik dayanışma" temelinde işler; burada bireyler benzer işlevlere, değerlere ve yaşam tarzlarına sahiptir. Bu benzerlikler üzerinden kurulan bağlar, toplumun bütünlüğünü sağlar. Oysa modern şehirlerde bu dayanışma biçimi yerini "organik dayanışma"ya bırakır. Organik dayanışma, iş bölümü ve farklılaşmaya dayalı bir birlikteliği ifade eder. Ancak kentleşme süreci bu yapıyı tehdit eder hâle geldiğinde, bireyler hem işlevsel sistemlerden hem de duygusal bağlardan kopar. Durkheim'a göre, geleneksel toplumların "mekanik dayanışması" modern şehirlerde yerini "organik dayanışmaya" bırakırken, bu geçişte yaşanan sorunlar bireyleri işlevsel sistemlerden ve duygusal bağlardan koparır (Durkheim, 1893/2014: 144-165). Putnam (2000: 19-22) ve Bauman

(2001: 127-129), sosyal sermayenin zayıflaması ve 'akışkan modernlik' koşullarında bireylerin yalnızlaşarak 'görünmezliğe' itilmesini bu kopuşun çağdaş yansımaları olarak görür. Bourdieu'nün (1999: 124-128) "toplumsal alan" kavramı da, kültürel ve sosyal sermaye eksikliğiyle birleşen yoksulluğun çok katmanlı bir dışlanma biçimine dönüştüğünü göstererek Durkheimcı perspektifi zenginleştirir. Bu dışlanma, bireylerin kendi yoksulluklarına içkin bir 'kader' algısı geliştirmelerine neden olur.

Zygmunt Bauman (2001: 127-129) da modern kentlerde bireylerin "akışkan modernlik" koşullarında ilişkilerini sürdüremez hâle geldiğini belirtir. Kentli birey, ekonomik sistemin yarattığı rekabetçilik ve güvensizlik ortamında, yalnızlaşmaya ve "görünmezliğe" itilmiştir. Güvenli sitelerde yaşayan üst sınıflar, kentten soyutlanmış steril alanlarda yaşam sürerken; yoksul mahallelerde yaşayan bireyler hem fiziksel hem sembolik olarak merkezden dışlanır. Bu bağlamda kent, yalnızca mekânların değil, aynı zamanda toplumsal bağların parçalanma sahnesine dönüşmüştür. Ayrıca Pierre Bourdieu'nün (1999: 124-128) "toplumsal alan" kavramı da Durkheimcı perspektifi zenginleştirir. Bourdieu, yoksulluğun yalnızca ekonomik değil; kültürel, sembolik ve sosyal sermaye eksikliğiyle birleştiğinde çok katmanlı bir dışlanma biçimine dönüştüğünü savunur. Yoksul birey, hem fiziksel mekânlardan hem de temsil, ses çıkarma ve katılım olanaklarından uzaklaştırılır. Bu dışlanma, zamanla bireylerin kendi yoksulluklarına içkin bir "kader" algısı geliştirmelerine neden olur. Bu da Durkheim'ın anomik toplumlarda gözlemlediği gibi,

normlardan sapma, güvensizlik ve toplumsal izolasyon süreçlerini derinleştirir.

Sonuç olarak, Durkheim'ın anomi ve dayanışma kavramları, kentsel yoksulluğu yalnızca ekonomik bir sorun olarak değil; aynı zamanda birey-toplum ilişkisinin zayıfladığı, normların ve değer sistemlerinin işlevsizleştiği bir toplumsal dışlanma biçimi olarak değerlendirmemizi sağlar. Modern kentte yoksulluk, sadece gelire değil; aidiyete, görünebilirliğe ve sosyal bütünleşmeye dair bir eksikliklerdir. Kentin mekânsal yapısıyla birlikte toplumsal ilişkiler de çözülmekte; yoksulluk, fiziksel bir "mahrumiyet"ten çok, toplumsal bir "bağırsızlık" biçimi olarak yaşanmaktadır.

2.2 Modern Sosyolojik Yaklaşımlar Işığında Kentsel Yoksulluk

Çalışmanın bu bölümünde, kentsel yoksulluk modern sosyolojik kuramlar çerçevesinde ele alınmış; Anthony Giddens, Zygmunt Bauman, Pierre Bourdieu ve Ulrich Beck'in yaklaşımları incelenmiştir. Bu dört kuramcı, yoksulluğu yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda kültürel, yapısal, yönetsel, sembolik ve psikososyal boyutlarıyla birlikte değerlendirme imkânı sunmuştur. Giddens, yapılaşma kuramıyla yapı ve özne arasındaki etkileşimi vurgulamış; Bauman, "akışkan modernite" kavramı çerçevesinde belirsizlik ve aidiyet kaybı deneyimlerine odaklanmıştır. Bourdieu, sermaye türleri ve habitus kavramları aracılığıyla yoksulluğun sosyal dışlanmayla olan ilişkisini açıklamıştır. Beck ise, "risk toplumu" yaklaşımıyla yoksulluğu çevresel ve sistemsel risklerin eşitsiz dağılımı bağlamında değerlendirmiştir. Bu yaklaşımlar, yoksulluğu toplumsal ağlardan dışlanma, yönetim süreçlerinden kopuş ve aidiyet kaybı gibi çok boyutlu deneyimlerle

ilişkilendirerek kapsamlı bir analiz imkânı sunmuştur. Farklı metodolojik yaklaşımları temsil eden bu kuramcılar, çalışmaya teorik çeşitlilik ve derinlik kazandırmıştır.

2.2.1 Pierre Bourdieu: Sermaye Biçimleri ve Habitus

Pierre Bourdieu, özellikle 1970'li ve 1980'li yıllarda geliştirdiği sermaye kuramı ve habitus kavramıyla modern sosyolojiye özgün bir çerçeve sunmuştur. 20. yüzyılın en etkili Fransız sosyologlarından biri olan Bourdieu, sınıf, kültür ve eğitim alanındaki çalışmalarıyla ekonomik indirgemeciliğe karşı çok boyutlu eşitsizlik analizlerinin öncüsü kabul edilmektedir (Bourdieu, 1984; 1990; Swartz, 1997).

Bourdieu'nün yaklaşımı, kentsel yoksulluğu yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda kültürel, sosyal ve sembolik sermaye eksiklikleri üzerinden açıklamayı mümkün kılar (Bourdieu, 1986: 241–258). Bireylerin toplumdaki konumu, yalnızca sahip oldukları ekonomik kaynaklarla değil; bu kaynakları kültürel bilgi, sosyal ilişkiler ve tanınma gibi diğer sermaye türlerine dönüştürebilme kapasiteleriyle belirlenir. Bu anlamda yoksulluk, yalnızca düşük gelir değil; aynı zamanda eğitim düzeyi, kültürel pratiklere katılım, sosyal dayanışma ağlarına erişim ve sembolik tanınma gibi alanlardaki dışlanmayı da kapsar. Gecekondu bölgelerinde yaşayanlar, bu sermaye türlerinden çoğuna aynı anda erişemediği için eğitim, iş gücü piyasası ve kent hizmetlerine katılımda da dezavantajlı hâle gelir (Wacquant, 2008: 42-45).

"Habitus" kavramı, bu çok boyutlu dışlanmanın bireylerce nasıl içselleştirildiğini açıklar. Habitus, bireylerin davranışlarını ve algılarını şekillendiren kalıtsal eğilimler bütünüdür. Yoksul kentliler, yalnızca

maddi yoksunluk değil; aynı zamanda özgüven eksikliği, görünürlükten kaçınma ve kültürel aşağılık duygusuyla da kuşatılır (Bourdieu, 1990: 52–56). Müzeler, üniversiteler ya da kültürel etkinlikler gibi alanlardan uzak durmaları, bu alanların gerektirdiği dilsel ve sembolik kodlara sahip olmamalarından kaynaklanır. Bu bağlamda Bourdieu'nün "alan" kavramı da önemlidir. Alanlar (eğitim, sanat, siyaset gibi), sermayelerin ve stratejik mücadelelerin yoğunlaştığı sosyal evrenlerdir. Bu alanlarda başarılı olabilmek, yalnızca yetenek değil, aynı zamanda uygun habitus'a ve dönüştürülebilir sermayeye sahip olmayı gerektirir (Bourdieu, 1993). Ancak yoksul gruplar bu donanımdan yoksun oldukları için söz konusu alanlara erişemez ve toplumsal geçiş kanalları tıkanır. Bu dışlanma, zamanla kuşaklar arası bir yoksulluk döngüsüne dönüşür. Çocuklar da sınırlı sermaye ve habitus ile büyüyerek aynı eşitsizlikleri yeniden üretir (Lareau, 2011). Eğitim kurumları bu döngüyü kırabilecek potansiyele sahipken, çoğu zaman mevcut eşitsizlikleri pekiştirici bir işleve bürünür. Örneğin, Türkiye'deki merkezi sınav sistemleri, kültürel ve ekonomik sermayesi yüksek ailelerin çocuklarına avantaj sağlarken, düşük gelirli ailelerin çocuklarını dezavantajlı kılar.

Sonuç olarak Bourdieu, kentsel yoksulluğu yalnızca gelir düzeyine indirgmeden, kültürel, sembolik ve ilişkisel dışlanma biçimleriyle birlikte düşünmeyi önerir. Bu yaklaşım, sosyal politikaların yalnızca maddi yardımla sınırlı kalmaması; kültürel katılım, sosyal ağlara erişim ve sembolik tanınma gibi alanlara da yönelmesi gerektiğini ortaya koyar.

2.2.2 Anthony Giddens: Yapı ve Fail Diyalektiği

1960'lı yıllardan itibaren sosyolojik yazına katkıda bulunan Anthony Giddens, özellikle 1980'li yıllarda geliştirdiği yapılaşma kuramıyla çağdaş sosyolojide özgün bir konuma sahip olmuştur. O, çağdaş İngiliz sosyolojisinin önde gelen figürlerinden biridir ve modernite, toplumsal değişim, yapı ve özne ilişkisine dair çalışmalarıyla tanınır. En çok bilinen katkılarından biri olan yapılaşma kuramı (structuration theory), bireylerin toplumsal yapıları yalnızca yeniden üretmediğini, aynı zamanda onları dönüştürebileceğini ileri sürer (Giddens, 1984: 25-30). Giddens, modern sosyolojide mikro ve makro düzey analizleri birleştiren orta ölçekli teorik yaklaşımıyla, birey-eylem-yapı ilişkisine dair özgün bir açıklama modeli geliştirmiştir (Craib, 1992: 94-97).

Anthony Giddens'ın yapılaşma kuramı (structuration theory), toplumsal yapılar ile bireysel eylemler arasındaki karşılıklı bağımlılığı esas alır. Ona göre yapılar, bireylerin eylemlerini belirleyen sabit ve dışsal kalıplar değil; bireylerin gündelik pratikleriyle sürekli yeniden üretilen sistemlerdir (Giddens, 1984: 25-30). Bu yaklaşım, klasik yapısalcılığın determinist çerçevesinden farklı olarak bireyi edilgen bir nesne olmaktan çıkarıp aktif bir fail olarak konumlandırır. Bu nedenle, yoksulluk da salt bir "maruz kalma durumu" değil; aynı zamanda yeniden üretimi mümkün olan toplumsal bir süreçtir. Kent yoksulluğu, bu kuram ışığında çift yönlü bir etkileşimin ürünüdür: Bir yandan neoliberal kent politikaları, güvencesiz emek, düşük ücretli istihdam biçimleri ve kamusal hizmetlerin metalaşması gibi yapısal dönüşümlerle bireyleri yoksulluğa iterken; diğer yandan yoksul

bireylerin bu koşullara verdikleri tepkiler-örneğin dayanışma ağları, gündelik taktikler, konut stratejileri gibi pratikleri-bu yapıları yeniden üretmekte ya da dönüştürmektedir (Lemke, 2001: 201-215; Massey, 1994: 230-232).

Giddens'in "zaman-mekân uzamı" (time-space distancing) kavramı, modern toplumlarda toplumsal ilişkilerin yerel bağlamdan koparak soyut sistemlere bağlandığını ortaya koyar. Bu bağlamda, kent yoksulları ile yerel yönetimler ya da kamu hizmetleri arasındaki ilişkiler, giderek daha kurumsallaşmış, aracılı ve dolaylı hale gelmekte; bu da hizmetlere erişimde ciddi engeller yaratmaktadır (Giddens, 1990: 18-21). Yani yoksullar, yalnızca gelir ya da konut bakımından değil; aynı zamanda yönetim düzeyinde de temsil ve katılım eksikliği yaşamaktadır. Bu durum, özellikle mülteci, kadın ve genç yoksullar için çok katmanlı dışlanma biçimlerine neden olmaktadır (Lister, 2004).

Kentlerin neoliberal yeniden yapılanması sürecinde, özellikle düşük gelirli bireyler çoğu zaman mülkiyet temelli bir kent vizyonunun dışında bırakılmaktadır. Kentsel dönüşüm projeleri, TOKİ uygulamaları ve "marka şehir" stratejileri, yoksulları görünmez hale getirirken, onları şehir dışına, kentin çeperlerine veya geçici barınma alanlarına itmektedir (Kuyucu & Ünsal, 2010: 147-164). Ancak yapılaşma kuramı, bu süreçlerde bireylerin mutlak pasif olmadığını vurgular. Yoksul bireyler, gündelik yaşam pratiklerinde geliştirdikleri "mikro stratejilerle" (örneğin kayıt dışı istihdam, dayanışma ağları, mahalle içi sosyal yardımlaşma) mevcut yapıları kimi zaman yeniden üretmekte, kimi zaman ise bu yapıları esneterek alternatif yaşam alanları yaratmaktadır (Bayat, 2010). Bu noktada Giddens'in

"refleksivite" (reflexivity) kavramı önem kazanır. Refleksivite, bireylerin kendilerini ve toplumsal çevrelerini sürekli gözlemleyerek, davranışlarını bu gözlemlere göre düzenleme kapasitesidir (Giddens, 1991: 36-38). Özellikle kent yoksulları için bu kapasite, hayatta kalma stratejileri, mekânsal yer değiştirme, alternatif geçim biçimleri gibi yollarla kendini gösterebilir. Örneğin, Ankara'nın Çiğir mahallesi ya da İstanbul'un Esenler ilçesinde kadınların örgütlediği gönüllü kurslar, hem mahalle sakinlerinin sosyal sermayelerini artırmakta hem de kurumsal sistemlere alternatif yerel ağlar oluşturmaktadır (Erman, 2001). Aynı zamanda yapılaşma kuramı, toplumsal dönüşümün yalnızca makro düzeyli reformlarla değil; mikro düzeyli eylemlerle de mümkün olduğunu savunur. Bu bağlamda yerel yönetimlerin, yoksul bireyleri edilgin yardım alıcıları olarak değil; katılımcı yurttaşlar olarak tanınması; planlama süreçlerine dahil etmeleri; mahalle meclisleri, forumlar ve danışma kurulları gibi araçlarla katılım mekanizmaları oluşturması, yapısal eşitsizliklerin dönüştürülmesinde anlamlı bir rol oynayabilir (Healey, 1997; Swyngedouw, 2005).

Sonuç olarak, Giddens'ın yapılaşma kuramı, kent yoksulluğunu yalnızca gelir eksikliği değil; aynı zamanda toplumsal yapıların ve bireysel eylemlerin kesişiminde ortaya çıkan karmaşık bir olgu olarak ele alır. Bu yaklaşım, hem yapının dönüştürücü gücünü hem de bireyin fail olarak etkinliğini dikkate alarak, yoksullukla mücadelede daha bütüncül ve katılımcı politikalar geliştirilmesine olanak tanır.

2.2.3 Zygmunt Bauman: Akışkan Modernite ve Belirsizlik

Zygmunt Bauman, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren sosyolojik düşünceye damga vuran Polonya kökenli bir düşünürdür.

1980'li yıllardan itibaren modernite, etik, tüketim kültürü ve toplumsal dışlanma konularında geliştirdiği eleştirel yaklaşımlar, özellikle geç modern toplumların yapısal dönüşümünü anlamada önemli katkılar sunmuştur. Bauman, sosyolojiyi yalnızca yapısal analizle sınırlamayıp, felsefi derinliği olan kültürel yorumlarla zenginleştirerek, toplumsal belirsizlik, akışkanlık ve bireysel güvencesizlik gibi kavramlar etrafında yeni bir düşünsel çerçeve geliştirmiştir (Bauman, 2000; Tester, 2004). Bu yönüyle modern sosyolojide, postmodernite tartışmaları ve çağdaş kent deneyimlerinin yorumlanmasında merkezi bir figür haline gelmiştir.

Zygmunt Bauman, modernitenin katı ve düzenli yapısının yerini "akışkan modernite"ye bıraktığını savunur. Bu yeni dönemde toplumsal yapılar, kimlikler, ilişkiler ve kurumlar sabit olmaktan çıkmış; sürekli değişen, belirsiz ve geçici bir nitelik kazanmıştır (Bauman, 2000: 117-121). Bu dönüşümün merkezinde ise bireyin yaşamındaki köklü güvencesizlik yer alır. Kentsel yoksulluk da bu bağlamda yalnızca ekonomik yoksunluk değil; sürekli yer değiştirme, süreksizlik ve toplumsal aidiyetin aşınması gibi çok boyutlu bir kırılğanlık halini almıştır.

Bauman'a göre, modern kent artık bireylerin "yerleştiği" değil, sürekli hareket ettiği, "geçip gidilen" bir alan hâline gelmiştir. Kök salmak yerine tutunmak zorunda kalan bireyler, kent içinde sabit bir konum edinmekte zorlanmakta; mekânsal olarak marjinal alanlara itilmektedir (Bauman, 2005: 84-88). Bu durum, kent yoksullarını yalnızca maddi yoksunluk değil, sembolik dışlanma süreçlerinin de nesnesi hâline getirir. Neoliberal kentte görünürlük yalnızca tüketime

katılım yoluyla mümkündür; bu sisteme dahil olamayanlar ise "artık nüfus" (surplus population) olarak etiketlenir. Bu kavram, yoksulların ekonomik sistem açısından işlevsizleştirilmesini ve kent yaşamında fazlalık olarak görülmesini ifade eder (Bauman, 2004: 66-70). Kentsel yoksullar, bu yeni düzen içinde "esnek" yaşam biçimlerine mahkûm edilir. Geçici işlerde çalışmak, sürekli taşınmak, kalıcı olmayan sosyal ilişkiler kurmak zorunda kalırlar. Bu esneklik, özünde bir özgürlük değil; tam tersine yapısal bir mecburiyettir. Bauman'ın ifadesiyle, "akışkan yaşam" kent yoksulları için sürekli bir belirsizlik, yönsüzlük ve yalnızlık anlamına gelir (Bauman, 2007: 13-17). Bu durum, yoksulluğun yalnızca ekonomik değil, aynı zamanda psikolojik ve kültürel bir kopuşa işaret ettiğini gösterir.

Bauman'ın düşüncesi, David Harvey'nin neoliberal kentleşme eleştirisiyle de örtüşür. Harvey'e göre neoliberal kent politikaları, sosyal konutların ortadan kaldırılması, kamusal alanların özelleştirilmesi ve kentsel mekânın ticarileştirilmesi yoluyla alt sınıfları kent dışına itmekte; böylece kentsel yoksulluk hem derinleşmekte hem de görünmez hâle getirilmektedir (Harvey, 2008: 31-34). Bu durum, Bauman'ın tarif ettiği "görünmeyen yoksulluk"un mekânsal ve yönetsel arka planını oluşturur. Bauman, ayrıca yoksulların yalnızca mekânsal olarak değil, ahlaki olarak da dışlandığını vurgular. Akışkan toplumda başarı bireysel sorumluluğa indirgenmiş, başarısızlık ise kişisel eksiklikle açıklanır hâle gelmiştir. Bu nedenle kent yoksulları, sistematik dışlanmanın kurbanı değil, kendi yetersizliklerinin sorumlusu olarak damgalanırlar (Bauman, 2005: 91-93). Bu damgalama, kentlerde güvenlik temelli yaklaşımların

meşrulaştırılmasına da hizmet eder. Örneğin, "risk grupları" olarak tanımlanan yoksullar, polis gözetimi, kamera sistemleri, güvenli siteler gibi araçlarla sınırlandırılmış alanlarda tutulur. Kentin çeperlerine sürülen bu gruplar, sosyal yardım sistemlerinden dışlanmakta; "yardım edilebilir" olmaktan çıkarılmaktadır (Soss, Fording & Schram, 2011). Bauman'ın akışkan modernite yaklaşımı, dolayısıyla kentsel yoksulluğun yalnızca bir kaynak eksikliği değil; aynı zamanda bir yurttaşlık krizi olduğunu ortaya koyar. Kent yoksulları, yalnızca işsiz ya da evsiz değil; aynı zamanda kentsel topluma aidiyetleri sorgulanan, temsili olmayan ve sesleri duyulmayan bireylerdir. Bu noktada kentsel yönetim süreçlerinde "duyulabilirlik" (audibility) ve "tanınırlık" (recognition) gibi kavramlar, yoksulluğun aşılması için merkezi hâle gelir. Neoliberal kent düzeni, yoksulları sadece ekonomik olarak değil; duygusal, kültürel ve siyasal olarak da dışlamaktadır.

Sonuç olarak, Bauman'ın akışkan modernite kuramı, günümüz kentlerinde yoksulluğun yapısal süreksizlik, toplumsal güvencesizlik ve bireysel çaresizlik üzerinden yeniden şekillendiğini göstermektedir. Yoksulluk artık "sabit" bir konum değil; akışkan, yaygın ve sürekli yeniden üretilen bir durumdur. Bu yaklaşım, yoksulluğa karşı geliştirilecek politikaların yalnızca ekonomik değil; aynı zamanda mekânsal, kültürel ve katılımcı bir boyut taşıması gerektiğini göstermektedir.

2.2.4. Ulrich Beck: Risk Toplumu ve Eşitsizlikler

Ulrich Beck, 1980'li yıllardan itibaren modern toplumların dönüşümünü analiz eden Alman sosyologlardan biridir. Özellikle risk

toplumu kuramı ile tanınan Beck, sanayi sonrası toplumlarda geleneksel sınıfsal ayrımların ötesine geçen yeni eşitsizlik biçimlerini ve sistemik risklerin (çevresel felaketler, teknolojik tehditler, küresel krizler vb.) toplum üzerindeki etkilerini tartışmıştır (Beck, 1992). Modern sosyolojide Beck, küreselleşme, bireyselleşme ve belirsizlik kavramlarını bir arada ele alarak, risk ve öngörülemezliğin şekillendirdiği yeni toplumsal düzenin analizinde öncü bir konuma yerleşmiştir (Beck, 1999).

Ulrich Beck'in "risk toplumu" kuramı, klasik sanayi toplumlarının refah ve üretim temelli yapısından koparak; risk, belirsizlik ve tehditler üzerine kurulu yeni bir toplumsal formasyona evrildiğini öne sürer. Beck'e göre, modernleşme süreçlerinin ürünü olan teknolojik ilerleme ve ekonomik büyüme, aynı zamanda hesaplanması güç ve giderek artan ölçekte toplumsal riskleri de beraberinde getirmiştir (Beck, 1992: 23-25). Bu yeni riskler; örneğin iklim değişikliği, çevre kirliliği, nükleer enerji tehditleri, dijital gözetim ve yapay zekâya dayalı işsizlik- artık yalnızca bireysel değil; yapısal ve küresel düzeyde eşitsizlik üretmektedir.

Beck'in ortaya koyduğu bu çerçevede, kentsel yoksulluk yalnızca ekonomik sermayeden yoksunluk değil; aynı zamanda risklerin mekânsal yoğunluğu anlamına gelir. Özellikle büyük şehirlerde, düşük gelirli gruplar genellikle sanayi tesislerinin yakınında, afet riski taşıyan bölgelerde ya da altyapı hizmetlerinden mahrum kalmış alanlarda yaşamak zorundadır. Örneğin İstanbul'da Zeytinburnu, Ankara'da Çiğir, İzmir'de Kadifekale gibi bölgeler, hem ekonomik hem de çevresel açıdan kırılgan nüfusların yaşadığı alanlardır (Erman, 2001).

Bu mahallelerde hava kirliliği, sel ve toprak kayması riski, sağlıksız konut koşulları gibi riskler yoğunlaşmakta; kentsel yoksullar, söz konusu risklerle baş başa bırakılmaktadır. Beck, bu risklerin sınıfsal ve mekânsal olarak eşitsiz dağıldığını belirtir. Refah sahibi gruplar risklerden korunma araçlarına (özel sağlık sistemleri, güvenli konut, alternatif ulaşım, dijital donanım vb.) erişebilirken; yoksullar, hem risklere daha açık hem de bu risklere karşı daha savunmasız konumdadır (Beck, 1999: 45-48). Bu bağlamda kentte yoksul olmak, aynı zamanda riskin yoksulu olmak anlamına gelir. Risk artık tesadüfi değil; sistematik olarak yeniden üretilen bir eşitsizlik göstergesidir. Bu durum, Anthony Giddens'in da vurguladığı gibi, "ikinci modernite"nin bir sonucu olarak bireylerin geleceklerini öngörememelerine ve toplumsal güvenceden mahrum kalmalarına yol açar (Giddens, 1991: 109-112).

Teknolojik dönüşümle birlikte ortaya çıkan dijital uçurum, Beck'in risk toplumuna dair tespitlerine yeni bir boyut ekler. Eğitim, istihdam ve sosyal hizmetlere dijital kanallar üzerinden erişimin arttığı günümüzde; dijital okuryazarlığı olmayan ya da teknolojiye erişimi sınırlı bireyler, hem bilgi üretiminden hem de kentsel karar alma süreçlerinden dışlanmaktadır (Selwyn, 2004). Özellikle uzaktan eğitim ve çevrim içi kamu hizmetlerinin yaygınlaştığı pandemi döneminde, bu eşitsizlik daha görünür hâle gelmiştir (UNICEF, 2021). Böylece dijitalleşme, hem bir kalkınma aracı hem de yeni bir toplumsal dışlanma biçimi haline gelmiştir. Beck'in yaklaşımı, kentsel yoksulluğun salt ekonomik değil; çok katmanlı, risk odaklı ve geleceğe dair güvenceden yoksun bir durum olduğunu gösterir. Yoksullar yalnızca bugünü değil,

geleceği de kaybetme riskiyle yaşırlar. Kent politikaları ise çoğu zaman bu riskleri bertaraf etmek yerine, mekânsal ayrışmayı teşvik ederek sorunu görünmez kılma eğilimindedir (Lees, Slater ve Wyly, 2008). Örneğin kentsel dönüşüm projeleri, yoksul mahalleleri "dönüştürmek" adı altında riskleri bertaraf etmeyi değil; bu riskleri başka bir mekâna taşımayı hedefler. Bu da yoksulluğun mekânsal dolaşımını ve riskin yeniden dağıtımını beraberinde getirir. Sonuç olarak Beck'in risk toplumu kuramı, modern kentlerde yoksulluğu yalnızca geçmişe ait bir gelir problemi değil; geleceği kuşatan çok boyutlu bir belirsizlik hâli olarak ele almayı mümkün kılar. Yoksulluk artık sabit bir durum değil, bireylerin çevresel, teknolojik ve sosyal tehditlere açık hâle getirildiği, geleceksizlikle tanımlanan bir yaşam biçimidir. Bu nedenle, kentsel yoksulluğa karşı geliştirilecek politikalar yalnızca maddi yardımlar değil; aynı zamanda risk azaltma, mekânsal adalet, dijital kapsayıcılık ve öngörülebilir yaşam stratejileri sunmak zorundadır.

Modern sosyolojik yaklaşımlar, kentsel yoksulluğu çok boyutlu bir olgu olarak ele almaktadır. Bourdieu, sermaye türleri ve habitus aracılığıyla yoksulluğun kültürel ve sembolik yönlerini ortaya koyarken; Giddens, birey-yapı etkileşimini vurgulayarak kentsel eşitsizliğin yeniden üretim mekanizmalarını analiz eder. Bauman, belirsizlik ve güvencesizlik ekseninde yoksulluğun dönüşen doğasını ele alırken; Beck, modern toplumların ürettiği sistemsel risklerin eşitsizliğini ortaya koyar. Bu yaklaşımlar, yalnızca ekonomik göstergelerle sınırlı kalmayan; aynı zamanda kültürel, yönetsel, çevresel ve sembolik boyutlarıyla derinleşen kentsel yoksulluk anlayışını zenginleştirmektedir.

SONUÇ VE GENEL DEĞERLENDİRME

Bu çalışma, kentsel yoksulluk olgusunu hem klasik hem de modern sosyolojik teoriler ışığında çok boyutlu bir perspektiften incelemeyi amaçlamıştır. Yoksulluğun tarihsel süreçteki farklı görünüşleri, günümüz modern toplumlarındaki karmaşık yapısı ve kentle ilişkisi detaylı bir şekilde analiz edilmiştir. Çalışmanın temel odağı, yoksulluğun yalnızca ekonomik bir eksiklik değil; aynı zamanda toplumsal dışlanma, hizmetlere erişim yoksunluğu ve kurumsal eşitsizliklerle derinleşen çok boyutlu bir olgu olduğunu ortaya koymaktır. Bu bağlamda, yoksulluğun yalnızca bireysel yetersizliklerden ya da piyasa koşullarından değil, aynı zamanda devlet politikaları, kentsel planlama tercihleri ve sosyal sermayeye erişim düzeyinden beslendiği vurgulanmıştır.

Klasik sosyolojik kuramlar, kentsel yoksulluğun yapısal boyutlarını açıklamada güçlü bir teorik zemin sunmuştur. Karl Marx'ın kapitalist üretim ilişkileri ve sınıf çatışması perspektifi, yoksulluğun sermaye birikiminin yapısal ve zorunlu bir sonucu olduğunu ortaya koyar. Max Weber'in çok boyutlu tabakalaşma anlayışı, yoksulluğun sadece ekonomik değil, aynı zamanda statü, prestij ve otorite gibi sosyal farklılıklarla da ilişkili olduğunu gösterir. Émile Durkheim'ın toplumsal bütünleşme ve anomi kavramları ise, yoksulluğun toplumsal bağların zayıflaması ve normatif yönsüzlükle dışlayıcı bir yaşam biçimine dönüşmesini açıklar. Bu kuramsal çerçeveler, yoksulluğun sadece bireysel başarısızlıklarla değil, sistemsel dinamiklerle nasıl iç içe geçtiğini kavramaya olanak tanır. Ancak günümüzün küresel kapitalizm koşullarında, teknolojik dönüşüm ve dijitalleşme çağında,

klasik teorilerin açıklama gücü bazı alanlarda sınırlı kalmaktadır. Bu nedenle, modern sosyolojide geliştirilen yeni teorik çerçeveler, güncel dinamikleri anlamada tamamlayıcı bir işlev üstlenmektedir.

Modern sosyolojik yaklaşımlar, kentsel yoksulluğun çok katmanlı ve değişken doğasını daha derinlikli biçimde kavramamıza olanak sağlamıştır. Özellikle küreselleşme, dijitalleşme, iklim krizi, göç hareketleri ve neoliberal yönetim gibi çağdaş süreçlerin yoksulluk üzerindeki etkileri, modern teorilerin kavramsal araçlarıyla daha kapsamlı biçimde analiz edilebilmektedir. Pierre Bourdieu'nün sermaye biçimleri (ekonomik, kültürel, sosyal ve sembolik) ile habitus kavramı, yoksulluğun yalnızca maddi değil, aynı zamanda kültürel ve sosyal dışlanma biçimleriyle yeniden üretildiğini göstermektedir. Bu yaklaşım, yoksulluğu çok boyutlu eşitsizliklerle ilişkilendirmekte; bireyin eğitim, kültürel birikim ve sosyal ilişkiler düzleminde yaşadığı dışlanma biçimlerine ışık tutmaktadır. Anthony Giddens'ın yapılaşma kuramı, toplumsal yapılar ile bireysel eylemler arasındaki karşılıklı etkileşimi vurgulamakta; bireylerin sadece yapılar tarafından şekillenmediğini, aynı zamanda bu yapıları yeniden üretip dönüştürebileceğini ileri sürmektedir. Bu çerçevede, yoksulluk hem kurumsal eşitsizliklerin hem de gündelik yaşam stratejilerinin kesişiminde ele alınmaktadır. Zygmunt Bauman'ın "akışkan modernite" kavramı ise, çağdaş yoksulluğun istikrarsızlık, kimliksizlik, belirsizlik ve aidiyet kaybı gibi yönlerini öne çıkararak; kent yoksullarının yaşamlarının sürekli geçici, belirsiz ve güvencesiz hâle geldiğini ifade etmektedir. Ulrich Beck'in "risk toplumu" kuramı ise, yoksulluğun modern toplumlarda yalnızca gelir eksikliğiyle değil; çevresel,

teknolojik ve sistemsel risklerin eşitsiz dağılımı yoluyla derinleştiğini ileri sürmektedir. Sanayi bölgelerine yakın alanlarda yaşayan, dijital teknolojilere erişimi olmayan ya da afet yönetimi hizmetlerinden mahrum bırakılan kent yoksulları, bu yeni risk biçimlerinin doğrudan taşıyıcısı konumundadır.

Bu çalışmada, klasik ve modern teorilerin bir arada değerlendirilmesiyle kentsel yoksulluğun hem tarihsel kökenleri hem de güncel biçimleri arasındaki süreklilik ve kopuş noktaları ortaya konmuştur. Neoliberal politikaların sosyal devleti zayıflatması, kamu hizmetlerinin piyasa mekanizmalarına bırakılması, güvencesiz çalışma biçimlerinin yaygınlaşması ve kent planlamalarının sermaye odaklı yürütülmesi, yoksulluğun yalnızca artmasına değil; aynı zamanda kalıcı ve kuşaklar arası bir olgu hâline gelmesine neden olmuştur. Bu nedenle yoksullukla mücadele, sadece geçici sosyal yardımlarla ya da bireysel iyi niyetle değil; kamusal hizmetlerin güçlendirilmesi, eşitsizlikleri azaltan sosyal politikaların kurumsallaştırılması ve dayanışmacı bir toplumsal düzenin inşasıyla mümkündür.

Türkiye bağlamında kentsel yoksulluk, küresel eğilimlerle benzerlikler göstermekle birlikte, kendine özgü yapısal ve tarihsel dinamiklere de sahiptir. Özellikle 1980 sonrası neoliberal dönüşümle hızlanan kentleşme süreçleri, büyükşehirlerde gelir eşitsizliklerini derinleştirmiş, kent merkezlerinde soylulaşma (gentrification) ve çeperlerde gecekondulaşma veya yeni yoksulluk alanlarının ortaya çıkması gibi mekânsal ayrışmalara yol açmıştır. Kentsel dönüşüm projeleri, bir yandan kent estetiğini ve altyapısını iyileştirme amacı güderken, diğer yandan düşük gelirli grupların ve kültürel kimliklerin

kentin dışına itilmesine neden olmuştur. Bu durum, Marx'ın sermayenin mekânsal üretimi ve Harvey'nin kentsel rant dinamikleri üzerine analizleriyle örtüşmektedir. Weberyen anlamda statü ve prestij farklılıkları, Türkiye şehirlerinde mahalleler arası hizmet kalitesi ve yaşam şansı eşitsizlikleriyle kendini göstermiştir. Örneğin, merkezi konumdaki ve yüksek gelirli bölgelerdeki okullar ile sağlık hizmetlerinin kalitesi, periferik veya yoksul mahallelerdekinden belirgin şekilde farklılaşmaktadır. Durkheimci anomi kavramı ise, özellikle hızlı göç alan ve toplumsal bağların zayıfladığı kent bölgelerinde görülen yalnızlaşma, güvensizlik ve sosyal izolasyon sorunlarını açıklamaktadır. Bourdieu'nün sermaye biçimleri, Türkiye'de eğitim, dil ve kültürel birikimdeki eşitsizliklerin, kentsel yoksulluğu kültürel ve sosyal dışlanma biçimleriyle nasıl pekiştirdiğini gözlemlememizi sağlar. Ayrıca Bauman'ın "akışkan modernite" ve Beck'in "risk toplumu" tezleri, Türkiye'deki kent yoksullarının güvencesiz istihdam, afet riskleri (deprem gibi) ve dijital uçurum gibi çağdaş belirsizliklerle nasıl mücadele ettiğini açıklamak için önemli bir çerçeve sunmaktadır. Özellikle İstanbul gibi mega-kentlerde, sanayi bölgelerine yakın, altyapısı yetersiz ve çevresel risk taşıyan alanlarda yaşayan yoksul nüfus, bu risklerin en doğrudan taşıyıcısı konumundadır.

Sonuç olarak, kentsel yoksulluğun ortadan kaldırılması, teknik ve pratik müdahalelerin ötesinde, adalet temelli bir toplumsal dönüşüm gerektirmektedir. Sosyolojik perspektif, bu dönüşümün kuramsal temelini oluşturacak olan açıklama gücünü bize sunmaktadır. Bu bağlamda, klasik teorilerin yapısal analizleri ile modern teorilerin

kültürel, psikososyal ve mekânsal boyutları birlikte ele alındığında, kentsel yoksulluğun çok boyutlu doğası daha görünür hâle gelmektedir. Böylece, yoksulluk yalnızca bir gelir meselesi değil, bir kent hakkı, vatandaşlık hakkı ve toplumsal adalet meselesi olarak yeniden tanımlanmakta; çözüm için de çok düzeyli, bütüncül ve insan onurunu merkeze alan politikaların gerekliliği ortaya konmaktadır. Türkiye'nin kendine özgü dinamikleri de göz önünde bulundurularak, bu çok boyutlu yaklaşımların politikaların oluşturulmasında ve uygulanmasında rehberlik etmesi, daha kapsayıcı ve adil kentlerin inşası için elzemdir.

KAYNAKÇA

- Atkinson, A., & Marlier, E. (2010). *Income and living conditions in Europe*. Luxembourg: Eurostat. <https://ec.europa.eu/eurostat>.
- Bauman, Z. (2000). *Liquid modernity*. Cambridge: Polity Press.
- Bauman, Z. (2004). *Wasted lives: Modernity and its outcasts*. Cambridge: Polity Press.
- Bauman, Z. (2005). *Liquid life*. Cambridge: Polity Press.
- Bauman, Z. (2007). *Consuming life*. Cambridge: Polity Press.
- Bauman, Z. (2018a). *Liquid times: Living in an age of uncertainty*. Cambridge: Polity Press.
- Bauman, Z. (2018b). *Yalnızlaşan insan toplumu*. İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Beck, U. (1992). *Risk society: Towards a new modernity* (M. Ritter, Trans.). London: SAGE Publications.
- Beck, U. (1999). *World risk society*. Cambridge: Polity Press.
- Bıçk1, D. (2015). *Kent(te), yoksulluk, ayrışma ve yaşam kalitesi*. Bursa: Dora Yayıncılık.
- Bourdieu, P. (1984). *Distinction: A social critique of the judgement of taste*. Cambridge, MA: Harvard University Press.
- Bourdieu, P. (1986). The forms of capital. In J. G. Richardson (Ed.), *Handbook of theory and research for the sociology of education* (pp. 241–258). Westport, CT: Greenwood Press.
- Bourdieu, P. (1990). *The logic of practice*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Bourdieu, P. (1993). *The field of cultural production*. New York: Columbia University Press.

- Bourdieu, P. (1999). *Acts of resistance: Against the new myths of our time*. Cambridge: Polity Press.
- Buğra, A. (2016). *Kapitalizm, yoksulluk ve Türkiye'de sosyal politika*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Buğra, A., & Keyder, Ç. (2003). *New poverty and the changing welfare regime of Turkey*. New York: United Nations Development Programme.
<http://www.undp.org.tr/publicationsDocuments/NPR.pdf>
- Buffoni, M. (2010). Urban poverty and social exclusion. *Urban Studies*, 47(2), 317–335. <https://doi.org/10.1177/0042098009353621>
- Castells, M. (1983). *The city and the grassroots: A cross-cultural theory of urban social movements*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Coleman, J. S. (1988). Social capital in the creation of human capital. *American Journal of Sociology*, 94(Supplement), S95–S120.
- Craib, I. (1992). *Anthony Giddens*. London: Routledge.
- Davis, M. (2006). *Planet of slums*. London: Verso.
- Durkheim, É. (1893). *De la division du travail social*. Paris: Félix Alcan.
- Durkheim, É. (1897). *Le suicide: Étude de sociologie*. Paris: Félix Alcan.
- Erman, T. (2001). The politics of squatter (gecekondu) housing in Turkey: The case of Ankara. *Environment and Planning A*, 33(4), 629–643.
- Evans, G. W., & Kim, P. (2013). Multiple risk exposure as a child and health in young adulthood. *Social Science & Medicine*, 86, 1–7.

- Fainstein, S. S., & Campbell, S. (Eds.). (2012). *Readings in urban theory* (4th ed.). Malden, MA: Wiley-Blackwell.
- Fraser, N. (1995). From redistribution to recognition? *New Left Review*, 212, 68–93.
- Giddens, A. (1984). *The constitution of society: Outline of the theory of structuration*. Cambridge: Polity Press.
- Giddens, A. (1990). *The consequences of modernity*. Stanford, CA: Stanford University Press.
- Giddens, A. (1991). *Modernity and self-identity: Self and society in the late modern age*. Cambridge: Polity Press.
- Giddens, A. (2008). *Sosyoloji*. İstanbul: Kırmızı Yayınları.
- Goffman, E. (1963). *Stigma: Notes on the management of spoiled identity*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Hajer, M., & Dassen, T. (2014). *Smart about cities: Visualising the challenge for 21st century urbanism*. Rotterdam: nai010 Publishers.
- Harvey, D. (2001). *Spaces of capital: Towards a critical geography*. London: Routledge.
- Harvey, D. (2005). *A brief history of neoliberalism*. Oxford: Oxford University Press.
- Harvey, D. (2008). The right to the city. *New Left Review*, 53, 23–40.
- Harvey, D. (2010). *The enigma of capital and the crises of capitalism*. Oxford: Oxford University Press.
- Healey, P. (1997). *Collaborative planning: Shaping places in fragmented societies*. London: Macmillan.

- Hochstenbach, C., & Van Gent, W. P. C. (2015). Targeting urban regeneration to safeguard gentrification. *Urban Studies*, 52(7), 1170–1186. <https://doi.org/10.1177/0042098014532986>
- Holston, J. (2008). Insurgent citizenship in an era of global urban peripheries. *City & Society*, 20(2), 245–267. <https://doi.org/10.1111/j.1548-744X.2008.00018.x>
- Kawachi, I., & Berkman, L. F. (Eds.). (2001). *Social capital and health*. Oxford: Oxford University Press. <https://doi.org/10.1093/acprof:oso/9780195137250.001.0001>
- Kuyucu, Y., & Ünsal, Ö. (2010). The spatial transformation of Istanbul: A decade of neoliberal urbanism. *International Journal of Urban and Regional Research*, 34(1), 147–164.
- Lareau, A. (2011). *Unequal childhoods: Class, race, and family life*. Berkeley, CA: University of California Press.
- Lees, L., Slater, T., & Wyly, E. (2008). *Gentrification*. New York: Routledge.
- Lefebvre, H. (2013). *Towards an architecture of enjoyment* (R. Hurley, Trans.). Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Lemke, T. (2001). The birth of bio-politics: Michel Foucault's lectures at the Collège de France on neo-liberal governmentality. *Economy and Society*, 30(2), 190–204.
- Lister, R. (2004). *Poverty*. Cambridge: Polity Press.
- Lucas, K. (2012). Transport and social exclusion: Where are we now? *Transport Policy*, 20, 105–113. <https://doi.org/10.1016/j.tranpol.2012.01.013>

- Marcuse, P. (1985). Gentrification, abandonment, and displacement. *Journal of Urban and Contemporary Law*, 28(1), 195–244.
- Marcuse, P. (1989). Dual city. *International Journal of Urban and Regional Research*, 13(4), 697–708. <https://doi.org/10.1111/j.1468-2427.1989.tb00722.x>
- Marmot, M. (2005). Social determinants of health inequalities. *The Lancet*, 365(9464), 1099–1104. [https://doi.org/10.1016/S0140-6736\(05\)71146-6](https://doi.org/10.1016/S0140-6736(05)71146-6)
- Marx, K. (1867). *Das Kapital: Kritik der politischen Ökonomie*. Hamburg: Verlag von Otto Meissner.
- Marx, K. (1867/2004). *Kapital: Cilt I* (M. Selik, Trans.). Ankara: Sol Yayınları.
- Massey, D. (1994). *Space, place, and gender*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Musterd, S., & Ostendorf, W. (1998). Urban segregation and the welfare state. *Urban Studies*, 35(10), 1797–1820. <https://doi.org/10.1080/0042098984576>
- O'Connor, J. (2001). *The fiscal crisis of the state*. New Brunswick, NJ: Transaction Publishers.
- OECD. (2018). *Education at a glance 2018: OECD indicators*. Paris: OECD Publishing. <https://doi.org/10.1787/eag-2018-en>
- Peck, J., & Tickell, A. (2002). Neoliberalizing space. *Antipode*, 34(3), 380–404. <https://doi.org/10.1111/j.1467-8330.2002.00251.x>
- Piketty, T. (2014). *Capital in the twenty-first century* (A. Goldhammer, Trans.). Cambridge, MA: Harvard University Press.

- Purcell, M. (2002). Excavating Lefebvre. *GeoJournal*, 58(2–3), 99–108.
<https://doi.org/10.1023/A:1021118128221>
- Putnam, R. D. (2000). *Bowling alone*. New York: Simon & Schuster.
- Saçlı, H. (2019). Yoksulluk ve sosyal dışlanma. *Toplum ve Sosyal Hizmet*, 30(1), 1–15.
- Sassen, S. (2001). *The global city: New York, London, Tokyo* (2nd ed.). Princeton, NJ: Princeton University Press.
- Savini, F., Majoor, S., & Salet, W. (2014). Urban development projects and governance complexity. *Urban Studies*, 51(2), 271–287.
<https://doi.org/10.1177/0042098013491410>
- Schraven, D., Mulder, K., & Diedrich, L. (2021). Urban living labs as arenas for co-creation. *Cities*, 116, 103283.
<https://doi.org/10.1016/j.cities.2021.103283>
- Selwyn, N. (2004). The information age. *British Journal of Sociology of Education*, 25(2), 173–195.
- Sen, A. (1999). *Development as freedom*. New York: Alfred A. Knopf.
- Sen, A. (2000). *Social exclusion: Concept, application, and scrutiny*. Manila: Asian Development Bank.
<https://www.adb.org/publications/social-exclusion-concept-application-and-scrutiny>
- Silver, H. (1994). Social exclusion and social solidarity. *International Labour Review*, 133(5–6), 531–578.
- Slater, T. (2006). The eviction of critical perspectives. *International Journal of Urban and Regional Research*, 30(4), 737–757.
<https://doi.org/10.1111/j.1468-2427.2006.00699.x>

- Smith, N. (1982). Gentrification and uneven development. *Economic Geography*, 58(2), 139–155.
- Smith, N. (1996). *The new urban frontier*. New York: Routledge.
- Soss, J., Fording, R. C., & Schram, S. F. (2011). *Disciplining the poor*. New York: Russell Sage Foundation.
- Standing, G. (2011). *The precariat*. London: Bloomsbury Academic.
- Stiglitz, J. E. (2012). *The price of inequality*. New York: W. W. Norton & Company.
- Swartz, D. (1997). *Culture & power*. Chicago: University of Chicago Press.
- Swyngedouw, E. (2005). Governance innovation and the citizen. *Urban Studies*, 42(11), 1991–2006.
- Tester, K. (2004). *The social thought of Zygmunt Bauman*. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Till, J., & Schneider, T. (2005). *Flexible housing*. Oxford: Architectural Press.
- UN-Habitat. (2016). *World cities report 2016*. Nairobi: United Nations Human Settlements Programme. <https://unhabitat.org/world-cities-report>
- UNICEF. (2021). *Shaping urbanization for children*. New York: United Nations Children's Fund. <https://www.unicef.org/reports/child-responsive-urban-planning-handbook>
- Uitermark, J. (2015). Longing for Wikitopia. *Urban Studies*, 52(13), 2301–2312. <https://doi.org/10.1177/0042098015583620>
- Van der Pennen, T. (2020). *Urban renewal and citizen resistance in the Nieuwmarktbuurt*. Amsterdam: VU Press.

- Wacquant, L. (2007). *Urban outcasts*. Cambridge: Polity Press.
- Wacquant, L. (2008). *Urban outcasts*. Cambridge: Polity Press.
- Weber, M. (1922). *Wirtschaft und Gesellschaft*. Tübingen: Mohr Siebeck.
- Wilkinson, R., & Marmot, M. (Eds.). (2003). *Social determinants of health* (2nd ed.). Copenhagen: World Health Organization.
- World Bank. (2018). *Urban poverty: Understanding its dimensions*. Washington, DC: World Bank Group.
<https://www.worldbank.org/en/topic/urbandevelopment/brief/urban-poverty>
- Zukin, S. (2010). *Naked city*. Oxford: Oxford University Press.

BÖLÜM 7

İSRAİL-FİLİSTİN SAVAŞININ TÜRKİYE-İSRAİL DIŞ TİCARET İLİŞKİLERİNE YANSIMALARININ SOSYAL POLİTİKA AÇISINDAN DEĞERLENDİRİLMESİ

Atıl KARAKAŞ

Dr. Öğr. Üyesi Sedat AYYILDIZ

GİRİŞ

Ortadoğu kavramının temeli Avrupa'nın dünyanın merkezi olarak görülmesi ve diğer yerlerin ise Avrupa'ya uzaklığına göre “yakın”, “orta” ve “uzak” şeklinde gruplandırılması bakış açısından gelmektedir (Dursun, 2003).

Ortadoğu, “Şark” veya “Yakın Doğu” gibi kullanılan bir batılı terimidir. Buradan yola çıktığımızda ise 19.yüzyılda İngilizler, Hindistan ve Çin’e ulaşmada “Uzak Doğu” kavramını kullanırken, 20. Yüzyılın başlarına kadar Fransızlar Osmanlı toprakları için “Yakın Doğu” tabirini kullanmıştır. Bu iki kavram batılı devletler için yeni bir bölgesel tanımlama ihtiyacını doğurmuştur. Bu kapsamda İngilizler, Yakın Doğu terimine karşılık, Osmanlı Devleti içerisinde kalan ve Uzak Doğu'ya geçişte kullanılan bölge için “Ortadoğu” terimi kullanmaya başlamıştır (Sakin ve Deveci, 2011). Ortadoğu kelimesi ilk olarak Amerikalı Alfred Thayer Mahan tarafından kullanılmış; kavram olarak kullanımı ise 1902 yılında Londra’da yayımlanan National Review gazetesinde yer almıştır (Aktaş, 2020).

Ortadoğu kuzeyde Türkiye, doğuda İran, güneyde Arabistan Yarımadası ve Sudan ile batıda Mısır, Birleşik Arap Cumhuriyetlerinin uzandığı alanı kapsayarak, içerisinde Mısır, Irak, Suudi Arabistan, Lübnan, Ürdün, İsrail, Yemen, Umman, Birleşik Arap Emirliği, Kuveyt, Sudan, Türkiye Cumhuriyeti, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ve Güney Kıbrıs Rum Cumhuriyetini kapsayan devletleri içermektedir (Memiş, 2002). Ayrıca kültürel ve dini bağlamdan dolayı da Türkiye, Yunanistan, Kıbrıs, Lübnan, Irak, İran, Filistin, İsrail, Ürdün, Mısır, Sudan, Libya ve Arabistan'ın çeşitli devletleri ile birlikte Tunus, Cezayir, Afganistan ve Pakistan'ı içeren bir alanı oluşturmaktadır (Kılınçkaya, 2004).

Ortadoğu, Doğu ile Batı'yı, Akdeniz ile Hint Okyanusunu, Rusya ile sıcak denizleri birbirine bağlaması, yine Doğu ile Batı arasında ticari ve kültürel alışverişin yapılması, yeryüzündeki kara ve su yollarına dair hakimiyetin sağlanması yönüyle çok önemli bir jeopolitik değere sahiptir (Sakin ve Deveci, 2011). Çanakkale Boğazı, İstanbul Boğazı, Süveyş Kanalı, Kızıldeniz, Hürmüz Boğazı ve Basra Körfezinin bu bölgede kesişmesiyle Atlas Okyanusu'nu Hint Okyanusu'na bağlayan bir hakimiyet alanına sahiptir (Bıyıklı, 2007).

Ortadoğu jeopolitik öneminin yanında yeraltı zenginlikleriyle de dikkat çekmektedir. Özellikle dünya petrol kaynaklarının % 68'i ve doğal gaz kaynaklarının % 40'ı Ortadoğu coğrafyasında bulunmakta olup, dünyanın enerji merkezi olarak nitelendirilmektedir (Kocaoğlu, 1995). Ortadoğu'daki yeraltı kaynaklarının oranı, OECD'nin 2006 verilerine göre incelendiğinde dünya petrol rezervinin % 62'sini ve

doğal gaz rezervinin % 40'ını oluşturduğu görülmektedir; bu payın % 99'u ise Körfez bölgesinde bulunmaktadır (Çelik, 2014).

Geçmişte ve günümüzde Ortadoğu coğrafyasını incelediğimizde, yeraltı zenginlikleri ve jeopolitik konumuna istinaden hem Bizans, Roma, Osmanlı gibi imparatorluklara hem de Birleşik Krallık ve ABD gibi yakın tarihli devletlere ev sahipliği yaptığını görmekteyiz. Bunun temel sebebi olarak bahse konu olan jeopolitik konumunun önemi ve yeraltı zenginliklerinin yanında üç semavi din olan Musevilik, Hristiyanlık ve Müslümanlığa ev sahipliği yapmış olmasıdır (Karagüzel, 2020).

Orta Doğu'nun, büyük medeniyetlere kucak açmasının ve verimli topraklara sahip olmasının yanında üç semavi din inancının da bu coğrafyada doğmuş olması bölgeyi daha da önemli bir hale getirmiştir.

Günümüzde yaşanan Orta Doğu'daki belirsizliğin ve istikrarsızlığın giderek artmasındaki en temel etkenin sahip olduğu jeopolitik konumu kadar Yahudi, Hristiyan ve Müslüman inancına sahip yapıların bu coğrafyaya yüklediği anlamlarda da görülmektedir. Çünkü tarihte ve günümüzde Orta Doğu'da yaşanan savaşların temel sebebinin dini yapı ve örgütler olduğu da düşünülmektedir. Bu durum coğrafyada istikrarsızlığa, kaosa ve savaşa neden olmaktadır.

Yaşadığımız bu yüzyılda Orta Doğu'daki şiddet artış göstererek yerini artık savaş meydanlarına bırakmıştır. İsrail-Filistin arasında 07 Ekim 2023'te başlayan ve devam eden savaş da bu durumun en büyük göstergesidir.

Kapladığı coğrafi alan itibariyle Orta Doğu sınırları içerisinde yer alan Türkiye Cumhuriyeti Devleti de yaşanmakta olan durumlar karşısında doğrudan olmasa da dolaylı olarak İsrail'e tepkilerini dile getirerek çatışmaya taraf olmaktadır.

Özellikle Gazze ve Batı Şeria'da yaşanan sivil kayıpların artması, hastane ve okulların vurulmasının yanında, yine bu bölgelere gıda yardımlarının tedarikinin de engellenmesine istinaden, İsrail'e yönelik sürdürülen dış ticaret ilişkileri kamuoyunun ve sivil toplum kuruluşlarının tepkisine neden olmuştur. Yaşanan bu durum karşısında Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin sosyal politika anlayışının dış politika ve ekonomi alanlarına nasıl yansıdığı sorusunu gündeme getirmiştir.

1. Kuramsal Çerçeve: Sosyal Politika, Dış Politika ve Ekonomik Etik

1.1 Sosyal Politika ve Dış Politika İlişkisi

İnsanlar tarafından kullanılan siyaset ve politika sözcükleri her ne kadar eş anlam taşısa da özünde farklı anlamlar barındırmaktadır. Siyaset; Arapça kökenli bir kelime olup anlam olarak “at yetiştiriciliğini” ifade ederken, politika; Yunanca kökenli bir kelime olup “şehri ilgilendiren” ya da “o şehirde yaşayan insanları ilgilendiren” anlamına gelmektedir (Erdem, 2020).

Kelime anlamlarına da baktığımızda sosyal politika kelimesinin insana daha yakın olduğu ve insanı ilgilendiren olayları içerdiği

düşünülmektedir. Bu bakımdan da sosyal politikanın temelleri 1789 Fransa Devrimi ile başlamış ve İngiltere'deki Sanayi Devrimi ile şekillenmiştir. Her iki olaya sadece yüzeysel baktığımızda dahi insanı, işsizliği, yoksulluğu ve eşitsizliği barındıran konular içerdiği görülmektedir.

Sosyal politika; eşitsizlik, yoksulluk, işsizlik, eğitim, ulaşım, sağlık, göç ve terör gibi durumlara karşı önlem almayı ya da yaşanan olumsuz durumlar karşısında belirlenecek yol haritası sayesinde insanların refah düzeylerini arttırmayı hedeflemektedir. Sosyal politikanın hedefine baktığımızda ise geniş anlam olarak amacı sosyal adalet ve sosyal eşitlik ile sosyal refahı sağlamak olduğu görülmektedir. Bu kapsamda sosyal sorunlar ile paralellik gösteren, ekonomi politikalarına sosyal bir boyut katmayı amaçlayan, ekonominin işleyişindeki aksaklıkları düzeltici politikaların oluşmasını sağlayan ve bu yönüyle sosyal dengeyi hedefleyen hümaniter bir bilim dalı olarak ifade edilmektedir.

Yaşadığımız dünyada demokratik yönetim sistemine geçilmeden önce tek adama dayalı ya da babadan oğula geçen monarşi veya saltanat yönetim sistemi hakimdi. Magna Carta Libertatum ile başlayan ve Fransız İhtilali ile taçlanan demokrasi adımları yavaş yavaş tüm ülkelerin yönetim sistemini oluşturmaya başlamıştır.

Demokrasi sayesinde kazanılan en büyük edininim ise halkın da yönetime ortak olmasıdır. Çünkü; tek adama ya da saltanata dayalı yönetim sisteminde halkın hiçbir hükmünün olmamasıyla beraber düşüncelerinin de bir kıymeti yoktu. Bu durum bir ülkenin dış politikasını etkileyen en önemli faktördü. Bir ülke dış politikasını

belirlerken halkının ve devletin çıkarlarını, onların refah seviyelerini arttıracak girişimleri göz önüne alarak adım atmalıdır. Maalesef Birinci Dünya Savaşına kadar ülkelerin dış politikasına halk dahil edilmeden sadece yönetim de bulunan kişi ya da kişilerin verdiği kararlar neticesinde dış politika kararları uygulanmıştır.

Birinci Dünya Savaşından sonra özellikle İkinci Dünya Savaşında yaşanan büyük insanlık dramı göz önüne alındığında artık demokrasinin değeri daha da anlaşılmış ve demokratik sistemle birlikte devletler halkının durumunu da düşünerek dış politikalarını belirlemeye başlamıştır. Ayrıca bu düşünce yapısının etkili olmasında sivil toplum kuruluşlarının da etkisi büyüktür.

Dış politikanın ana felsefesi ise bir devletin diğer devletlere veya uluslararası aktörlere karşı, ulusal çıkarlarını koruması ve geliştirmesi temeline dayalı olarak, belirli amaçlarını gerçekleştirmek için, söz konusu devletin siyasal karar örgütleri tarafından belirlenen, geliştirilen ve uygulanan stratejiler, ilkeler ve politikalar bütününe kapsanması şeklinde açıklanmaktadır (Ankara Sosyal Bilimler Vakfı, 1992). Bu felsefenin özüne indiğimizde artık devletlerin bir kişinin düşünce yapısına ya da kararlarına göre değil o devletin ve halkın çıkarlarını gözeterek kararlarını belirlemesi gerektiği yaklaşımı öne çıkmaktadır.

Bu hususlara göre bir ülke dış politikasını oluştururken karşılıklı müzakere ve diyaloglarla beraber yumuşak dil kullanarak barış yanlısı ve bütünleştirici dış politika ortaya koyarken, bazen de devlet çıkarları doğrultusunda savaş ve ekonomik ambargo gibi baskıcı yönetim tarzı seçilebilmektedir.

Sosyal politika ve dış politika kavramlarının ortaya çıkışından itibaren baktığımızda, öz olarak insanı temel almaktadır ve insanın menfaatlerini ön plana çıkartmaktadır. Bu yüzden ki dış politika oluşturulurken sosyal politika göz ardı edilemez. Çünkü, dış politika da atılacak her adım insanların hayatını etkileyecek kararlar içermektedir.

1.2. Ekonomik Kararların Sosyal Sorumluluk Boyutu

Ülke yönetimleri tarafından belirlenen ve alınan ekonomik kararlar izlenecek dış politika çerçevesinde şekil alırken, belirlenen dış politika kararları bu doğrultuda dış ticareti etkilemektedir. Dış ticaretin kısaca tanımını ise, bir ülkenin yapmış olduğu ithalat ve ihracat ürünleri kapsamında ticari faaliyetlerini uluslararası alanda gerçekleştirmesidir.

Dış politika, tatlı dil ve yumuşak diyalog yoluyla olabileceği gibi savaş ve ambargo yoluyla da olabilmektedir. Bu hususta alınacak ekonomik kararların sosyal sorumluluk boyutu da bulunmaktadır.

Sosyal sorumluluk; bir kurumun ya da kişinin, kendi çıkarlarını gözetmeksizin ya da ön plana koymaksızın toplum yararına yaptığı çalışmalardır şeklinde ifade edildiği gibi toplumda yaşanan aksaklıkların önüne geçmek adına önlemler almak olarak da ifade edilebilmektedir (Boğaziçi Enstitüsü, 2022).

Yakın tarihimizde yaşanan İsrail-Filistin savaşına yönelik Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin attığı her adımda dış politika ve

sosyal sorumluluk kavramlarını yerine getirmeye çalıştığı görülmektedir.

İsrail-Filistin savaşının sonuçları sosyal politika ve sosyal sorumluluk alanının içerisinde yer alarak; barınma, beslenme, sağlık, ekonomi, eğitim, insan hakları ve kültürel farklılıklar konularını kapsamaktadır. 07 Ekim 2023 tarihinde başlayan ve halihazırda devamlılığını sürdüren İsrail saldırıları sonucunda 30 bin üzerinde ölü, yüz binlerce yaralı Filistinli vatandaş olduğu ve İsrail'in uyguladığı ambargolar sonucunda Filistinli vatandaşlara yardımların gidemediği ortaya çıkmıştır.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin 2728, 2720 ve 2712 sayılı kararları, Birleşmiş Milletler Genel Kurulunun ES-10/21 ve ES-10/22 sayılı kanunları, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Konseyinin A/HRC 55/L.30 sayılı kararı, Lahey'deki Uluslararası Adalet Divanının İsrail aleyhinde soykırım sözleşmesini ihlal iddiasıyla açılan dava kapsamında aldığı 26 Ocak ve 28 Mart 2024 tarihli ihtiyati tedbir kararları neticesinde İsrail'e Filistin'de yaşattığı saldırılarına son vermesi ve Filistin'i vatandaşların temel ihtiyacı olan gıda ve sağlık malzemelerinin ulaştırılması yönünde alınmıştır ancak kararı yerine getirmeyen İsrail, Filistin'de insanlık dramına devam etmektedir (T.C. Ticaret Bakanlığı, 2024).

Türkiye Cumhuriyeti Devleti yaşanan bu insanlık dramına sessiz kalmayarak uluslararası arenada İsrail'in yaptıklarını boykot ederek, tarih ve inanç yönünden bağımsız bulunan Filistin halkının eskiden olduğu gibi şimdi de yanında olduğunu her platformda sadece dile getirmekle kalmayarak 09 Nisan 2024 tarihinden itibaren 54

kalemle belirlenen ürünlerde İsrail'e ihracatın kısıtlanması kararını da almış ve İsrail'e karşı ekonomik yaptırımlar uyguladığı görülmüştür.

2. Yöntem

Bu çalışmada nitel araştırma yöntemi benimsenmiştir. Temel veri kaynakları arasında Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK), Türkiye Cumhuriyeti Ticaret Bakanlığı, ilgili hükümet açıklamaları, uluslararası basında yer alan güncel haberler, sivil toplum açıklamalarından yararlanılarak hem somut ticari verileri hem de politik veya sosyal tepkiler değerlendirilmiştir.

3. Bulgular

3.1 Ticaret Verilerinde Değişim

Tablo 1'de TÜİK verilerine ait Türkiye-İsrail arasındaki 2022 yılı İthalat değerleri sunulmuştur. 2022 yılına ait ithalat verilerine baktığımızda en yüksek ithalat değerinin Kasım ayında 305.653 \$ ile gerçekleştiğini, en düşük ithalat değerinin ise Temmuz ayında 134.064 \$ ile gerçekleştiği görülmüştür.

Aylık değerlendirme bazında ise yılın ilk çeyreğinde Ocak ayında 239.760 \$ ile yüksek bir değer görünürken, Şubat ayında 139.271 \$ ile sert bir düşüş yaşanmıştır.

Tablo 1. Türkiye ile İsrail arasındaki 2022 yılına ait İthalat değerleri

Genel	2.451.736
Ocak	239.760
Şubat	139.271
Mart	221.405
Nisan	185.744
Mayıs	175.172
Haziran	194.543
Temmuz	134.064
Ağustos	195.908
Eylül	204.052
Ekim	240.970
Kasım	305.653
Aralık	215.194

Mart ayında 221.405 \$ ile yeniden bir yükseliş izlenmiştir. İkinci çeyreğe baktığımızda ise Nisan 185.744 \$, Mayıs 175.172 \$ ve Haziran 194.543 \$ ile dengeli bir seviye izlenmiştir. Üçüncü çeyrekte ise Temmuz 134.064 \$ ile yılın en düşük değerine ulaşıldığı görülürken, Ağustos 195.908 \$ ve Eylül 204.052 \$ ile toparlanma sürecine girdiği görülmüştür. Yılın son çeyreğine baktığımızda ise Ekim 240.970 \$ ile yükselişin devam ettiği, Kasım 305.653 \$ ile yılın en yüksek değerine ulaştığı ve Aralık 215.194 \$ ile düşüş yaşandığı elde edilmiştir. Özellikle Temmuz ayında yüksek düşüş nedeni olarak İsrail ile Filistin arasındaki gerilimin yeniden gündeme gelmesi olarak değerlendirilebilir. Kasım ayındaki yükselmenin sebebi ise Türkiye ile İsrail'in büyükelçi ataması olarak yorumlanabilir. Türkiye

Cumhuriyeti Devleti tarafından Tel Aviv Büyükelçisi olarak atanan Şakir Özkan Torunlar 01 Aralık 2022 tarihinde göreve başlamıştır. İsrail'in de Ankara Büyükelçisi İrit Lillian Güven Mektubunu 27 Aralık 2022 tarihinde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'a sunmuştur.

Tablo 2. Türkiye ile İsrail arasındaki 2023 yılına ait İthalat değerleri

Genel	1.641.071
Ocak	172.287
Şubat	174.069
Mart	199.859
Nisan	154.723
Mayıs	155.365
Haziran	87.253
Temmuz	125.383
Ağustos	130.504
Eylül	119.409
Ekim	98.723
Kasım	122.253
Aralık	101.244

Tablo 2’de TUIK verilerine ait Türkiye-İsrail arasındaki 2023 yılı İthalat değerleri sunulmuştur. 2023 yılına ait Türkiye-İsrail verilerine baktığımızda ilk çeyreğinde en yüksek ithalatın Mart ayında 199.859 \$ ile gerçekleştiği, Ocak ve Şubat aylarında 170.000 \$ seviyelerinde olduğu görülmektedir. İkinci çeyreğine baktığımızda ise Haziran ayında 87.253 \$ seviyende olup belirgin bir düşüş olduğu görülmektedir.

Üçüncü çeyreğinde ise ithalat değerlerinde denge olduğu izlenmiştir. Ancak 2023 yılının son çeyreğine baktığımızda Ekim

ayında 98.723 \$ seviyelerine gerileyen ithalat değerinin 07 Ekim 2023 tarihinde başlayan İsrail-Filistin saldırılarından etkilendiği düşünülmektedir. Bu durum aynı zamanda dış ticaretin sosyal ve politik gelişmelerden de etkilendiğini göstermektedir.

Tablo 3. Türkiye ile İsrail arasındaki 2024 yılına ait İthalat değerleri

Genel	596.101
Ocak	140.770
Şubat	120.640
Mart	167.428
Nisan	158.096
Mayıs	9.167
Haziran	-
Temmuz	-
Ağustos	-
Eylül	-
Ekim	-
Kasım	-
Aralık	-

Türkiye ile İsrail arasında 2024 yılına ait ithalat verilerini ele aldığımızda ise Ocak 140.770 \$, Şubat 120.640 \$, Mart 167.428 \$ ve Nisan 158.096 \$ seviyelerinde olup dengeli bir seyir izlemiştir. Ancak Mayıs ayında 9.167 \$ seviyesine inen sert bir düşüş göze çarpmaktadır.

Bu düşüşün sebebi olarak Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından uygulanması yönünde karar alınan İsrail ile olan dış ticaretin durdurulması kararı olduğu düşünülmektedir. Haziran

ayından itibaren ithalat verilerinin olmaması da ticaretin durdurulduğunun göstergesidir.

Tablo 4. Türkiye ile İsrail arasındaki 2022 yılına ait İhracat değerleri

Genel	7.032.339
Ocak	536.752
Şubat	595.776
Mart	734.080
Nisan	737.139
Mayıs	515.384
Haziran	597.978
Temmuz	461.197
Ağustos	576.872
Eylül	609.116
Ekim	489.367
Kasım	568.174
Aralık	610.505

Tablo 4’te TUIK verilerine ait Türkiye-İsrail arasındaki 2022 yılı İhracat değerleri sunulmuştur. Türkiye ile İsrail arasındaki 2022 yılına ihracat değerlerini incelediğimiz zaman toplam ihracat gelirin 7 milyar \$ seviyesini aşarak Türkiye açısından önemli bir dış ticaret pazarı olduğu görülmektedir. Aylık ortalama ihracat değerine baktığımızda ise 586 milyon \$ olduğu gözlemlenmiştir. Özellikle Mart ayında 734.080 \$ ve Nisan 737.139 \$ seviyelerinde olarak en yüksek değerlerine ulaştığı görülmektedir. Bu durum iki ülke arasındaki ihracatın bahar aylarında daha yoğun olduğunu göstermektedir. Temmuz ayında 461.197 \$ ve Ekim 489.367 \$ ile yıl içerisinde yaşanan en düşük ihracat değerlerinin olduğu görülmektedir. Bu

düşüşün mevsimsel olduğu düşünülmektedir. Ekim, Kasım ve Aralık aylarının verilerine baktığımızda ise yeniden yükselme gözlemlenmiş olup Aralık ayındaki 610.505 \$ seviyesi bu yükselmenin göstergesidir.

Türkiye ile İsrail arasında 2022 yılında genel hatlarıyla dengeli bir ihracat gerçekleşmiştir. Temmuz ve Ekim ayında yaşanan mevsimsel düşüş haricinde herhangi bir olumsuz durum yaşanmamıştır. 2022 yılına ait bu veriler Türkiye ile İsrail arasındaki ticaretin olumlu yönde seyir ettiğini ve siyasi gerilimlerden uzak durduğunu göstermiştir.

Tablo 5. Türkiye ile İsrail arasındaki 2023 yılına ait İhracat değerleri

Genel	5.434.606
Ocak	484.356
Şubat	458.401
Mart	602.021
Nisan	428.432
Mayıs	470.537
Haziran	484.557
Temmuz	409.205
Ağustos	496.031
Eylül	499.995
Ekim	348.485
Kasım	322.741
Aralık	429.844

Türkiye'nin İsrail'e 2023 yılında toplam ihracatı 5.434.606 \$ olup, iki ülke içinde ticari ilişkilerin önemli olduğunu göstermektedir. 2023 yılı içerisinde en yüksek 602.021 \$ ile Mart ayında ulaşılmıştır. En düşük seviye ise Kasım ayında 322 \$ ile görülmüştür. Mart ayı içerisindeki artış sektörel bazlı ya da mevsimsel olabilirken, Kasım

ayındaki düşüşün asıl sebebi olarak 07 Ekim 2023 tarihinde başlayan İsrail-Filistin çatışmaları olarak görülmektedir.

Tablo 6. Türkiye ile İsrail arasındaki 2024 yılına ait İhracat değerleri

Genel	521.540
Ocak	349.479
Şubat	422.039
Mart	440.712
Nisan	307.796
Mayıs	1.514
Haziran	-
Temmuz	-
Ağustos	-
Eylül	-
Ekim	-
Kasım	-
Aralık	-

2024 yılına ait Türkiye-İsrail arasındaki ihracat verilerini ele aldığımızda 2023 yılı ile kıyasladığımız zaman Ocak ve Mayıs aylarında 2.443.747 \$ ile belirgin bir düşüş olduğu görülmektedir. Bu düşüşün sebebi olarak daha önceden de belirtildiği üzere İsrail-Filistin arasında yaşanan çatışmalardan kaynaklanmaktadır. Özellikle 2024 yılı verilerinde Mayıs ayından itibaren sağlıklı sonuçlar bulunmamaktadır. Bu sonuçlara ulaşamamasının da Türkiye'nin İsrail üzerinde uyguladığı ekonomik yaptırım politikasından kaynaklanmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti ile İsrail arasındaki 2022,2023 ve 2024 yıllarına ait ithalat ve ihracat değerlerine baktığımızda Türkiye

açısından İsrail'in önemli bir ihracat ülkesi olduğu görülürken İsrail-Filistin çatışmalarından sonra sürekli azalma eğilimi gösteren bir tablo bulunmaktadır. Bu azalma eğilimi özellikle 07 Ekim 2023 başlayan ve devam eden İsrail-Filistin savaşında artış göstermiştir. Özellikle dış politika ve dış ticaretinde Türkiye Cumhuriyeti Devletinin, İsrail ile olan ticaret ilişkilerinde 09 Nisan 2024 tarihinde ihracat kısıtlaması ve 02 Mayıs 2024 tarihinde ise İsrail devletine yönelik ithalat ve ihracatı durdurma kararı almasının etkisi çok büyüktür.

3.2 Hükümetin Ticari Kısıtlamaları

İsrail-Filistin savaşına yönelik Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin izlediği ve sergilediği tutum ve davranışlar açık bir şekilde İsrail'in saldırılarını kınayan yaptırımları içermiştir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, 09 Nisan 2024 tarihinde almış olduğu ekonomik yaptırım kararıyla İsrail'i kınamakla kalmayarak ihracat kısıtlaması getirmiştir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından İsrail'e yönelik ihracatında kısıtlama getirilen ürünlere baktığımızda ise ağırlıklı olarak inşaat ve inşaatla yönelik alanlarda kullanılan malzemeler olduğu görülmektedir. Özellikle inşaat alanında kullanılan ürünlere kısıtlama getirilmesindeki temel amacı İsrail'in devam eden Filistin saldırılarında özellikle Batı Şeria ve Gazze'deki ilerleyişi karşısında orada yaşayan Filistinli vatandaşların göç ettirilmesiyle boşalan alanlara İsrail tarafından yapılması düşünülen askeri kontrol noktalarını, sığınakları, sınır duvarlarını engellemek ya da İsrailli

vatandaşların boşalan yerlerde yerleşimini sağlayacak olan bina yapımını engellemek yatmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti uygulamış olduğu bu kararlar uluslararası arenada dile getirdiği Filistin soykırımına ya da Filistin zulmüne karşı kararlılığını göstermiştir. Bu karar aynı zamanda bir sosyal politika örneği olup, insan hakları, toplumsal eşitlik ve küresel sosyal adalet ilkeleriyle uyumlu bir dış politika aracıdır. Ayrıca Türkiye Cumhuriyeti Devleti, 02 Mayıs 2024 tarihinde almış olduğu karar ile İsrail devletine yönelik tüm ticari işlemlerini durdurmuştur.

3.3 Kamuoyu ve Medya Etkisi

Anadolu Sivil Toplum Kuruluşları Platformu Yönetim Kurulu Üyesi Metin Mahitapoğlu “07 Ekim’in yıl dönümü. Bundan dolayı da Türkiye genelinde sivil toplum kuruluşları olarak hem Filistin’e destek hem de soykırıma itiraz hem de Amerika başta olmak üzere İngiltere, Almanya, Fransa, Hindistan ve tüm bu vahşete ortak olanları ifşa etmek için meydanlarda olacağız.” ifadesi ile Türkiye’de Sivil Toplum Kuruluşlarının da Filistin halkının yanında olduklarını belirtmiştir (TRTHABER, 2024).

AK Parti 4’üncü Olağanüstü Büyük Kongresinde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “Türkiye olarak bu sabah İsrail’de meydana gelen hadiseler ışığında tüm tarafları itidalle hareket etmeye, gerilimi daha da tırmandıracak fevri adımlardan uzak durmaya çağırıyoruz.” ifadesini kullanarak savaşın durdurulmasına yönelik ilk söylemini dile getirmiştir (TRTHABER, 2023).

T.C Dışışleri Bakanlığı tarafından “Bölgede sükunetin bir an önce yeniden tesis edilmesine büyük önem veriyor, sivil can kayıplarını şiddetle kınıyoruz.” şeklinde yapılan yazılı açıklama ile bölgede şiddetin durmasına ve barış çağrısına yönelik adımı atmıştır (TRTHABER,2023).

Suudi Arabistan’da İslam İşbirliği Örgütü toplantısında Dışışleri Bakanı Hakan Fidan “İsrail’in Gazze’yi şu ana kadar benzeri görülmemiş şekilde bombalıyor olması, yoğun sivil ölümlerine yol açması, elektriği, suyu, yakıtı kesip orayı adeta bir yokluğa, açlığa mahkum etmesi kabul edilemez” (BBCNEWS TÜRKÇE, 2023).

Filistin’de garantör ülke teklifine yönelik Dışışleri Bakanı Hakan Fidan “Buna Türkiye dahil. İsrail için de de başka ülkeler garantör olsunlar. Her iki tarafın da mutabık kalacağı bir anlaşmaya varıldıktan sonra, bunun gereklerinin yerine getirilmesi hususunda garantör ülkeler sorumluluk üstlensin.” Şeklinde yaptığı garantör ülke formülüyle bölgede oluşturulacak barış adımlarında Türkiye’nin var olacağını ifade etmiştir (Anadolu Ajansı, 2023).

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “07 Ekim’den bu yana Gazze ve Ramallah’ta masum insanlara karşı İsrail’in düzenlediği saldırılar sonucunda 32 bine yakın Filistinli şehit oldu, 72 binden fazla kişi yaralandı, 2 milyona yakın Filistinli günlük temel ihtiyaçlarına ulaşamıyor. İsrail, Gazze halkını sadece açlık ve susuzlukla değil. Aynı zamanda masum insanların tepelerine bomba yağdırarak da vahşice katlediyor. Tam 151 gündür son asrın en büyük barbarlıklarından birine şahit oluyoruz. Batılı güçlerin de sınırsız desteğiyle Netanyahu

ve gözü dönmüş yönetimi, Filistin halkına yönelik apaçık bir soykırım uygulamaktadır (İletişim Başkanlığı, 2024).

Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) Genel Başkanı Mahmut Asmalı “Geçtiğimiz Mart ve Nisan aylarında üyelerimizin bağışlarından oluşan 150 bin adet gıda kolisini Mersin Liman’ından, Türk Kızılay’ımız vasıtasıyla Gazzeli kardeşlerimize ulaştırdık. MÜSİAD üyeleri, bu ve benzeri yardımlarla Filistin’deki kardeşleriyle birlikte el ele, gönül gönüle olduğunu gösterdi.” ifadesiyle Filistin ve Gazze halkının yanında olduklarını onlar için gerekli yardımlarda bulunduklarını belirtmiştir (Anadolu Ajansı, 2024).

Sosyal medya hesabından Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “Bugün 7 Ekim... Tam 365 gün önce hayatta olan, çoğu çocuk ve kadın 50 bin kardeşimiz vahşice katledildi. Gazze’deki hastaneler, farklı inançlara ait ibadethaneler, okullar artık ayakta değil, pek çok gazeteci, sivil toplum kuruluşu temsilcisi, barış elçisi artık aramızda değil.” ifadesiyle bir yıl önce başlayan savaşın devam ettiğini ve büyük kayıpların yaşandığını dile getirmiştir (İletişim Başkanlığı, 2024).

Türkiye-Filistin Ekonomik İşbirliği Konseyi 22nci Dönem Toplantısında Ticaret Bakanı Ömer Bolat “Bu görüşmelerin sonuçlarının ticari ilişkilerimizin artmasına, ekonomik iş birliğimizin gelişmesine, yatırım ve üretim işbirliğinin artmasına ve Filistin’in kalkınmasına, Filistin halkının da güçlenmesine olumlu katkılarda bulunacağına inancımız tamdır.” ifadesi ile Türkiye’nin ekonomik

koşullar da olmak üzere Filistin'in yanında durduğuna vurgu yapmıştır (İletişim Başkanlığı, 2024).

Kur'an-ı Kerimi Güzel Okuma Yarışması Ödül Töreninde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “Şunu herkes bilsin ki, biz sonuna kadar Filistinli kardeşlerimizin yanında olmaya devam edeceğiz. Barışı ve adaleti savunan ilkeli politikalarımızla yanlarında olacağız. Türkiye olarak kardeş Filistin halkına gereken her türlü desteği vereceğiz.” ifadesi ile Türkiye Cumhuriyeti Devletinin ilk günden itibaren Filistin halkının yanında olduğuna dair vurgu yapmıştır (Milliyet, 2023).

Filistin'i Destekleyen Parlamentolar Grubu Toplantısında Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “Filistin davasını savunmak sadece mazlum bir halkı savunmak değildir. Filistin'i savunmak insanlığı ve adaleti savunmaktır. Filistin davası yaklaşık bir asırdır, barbarlığa ve katliama maruz kalmış bir halkın haysiyet davasıdır. Filistin davası özü itibarıyla insan olma, insan kalma mücadelesidir.” ifadesiyle Filistin'de yaşanan sosyal politika sorunu dile getirmiştir (NTVHABER, 2025).

Filistin'i Destekleyen Parlamentolar Grubu Toplantısında Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan “Devletimizin resmi kurumları yanı sıra STK'larımız, iş dünyamız adeta Filistin ve Gazze için seferber oldu. İsrail ile ticari işlemleri tamamen durdurarak bu alanda cesur bir adım attık. Filistinli kardeşlerimize yönelik insani yardımlarımızı aralıksız sürdürdük. 101 bin tonun üzerinde insani yardım malzemesini bölgedeki kardeş ülkelerin de desteğiyle Gazze'ye ulaştırdık.” ifadesiyle hem sosyal politika hem de dış

politika da Türkiye'nin izlediği yolu vurgulamıştır (NTVHABER, 2025).

SONUÇ

İsrail-Filistin savaşını incelediğimiz zaman Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin 07 Ekim 2023 tarihinden itibaren savaşın karşısında durduğu, Filistin ve Filistin halkının yanında durarak gerekli tüm yardımlarda bulunduğu, İsrail devleti tarafından sonlandırılmayan saldırılar karşısında da Türkiye Cumhuriyeti Devletinin, İsrail ile dış ticaret ilişkilerini sonlandırdığı görülmektedir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, İsrail-Filistin savaşı karşısında belirlediği dış politika ile sosyal politika ve dış ticaretini de şekillendirmiştir. Dış politika kapsamında İsrail'in saldırılarını kınaması ve karşısında durması, sosyal politikasın da Filistin halkına ihtiyaç duyduğu yardımları sağlaması ve dış ticarete ise almış olduğu kararlarla hem sosyal politikada hem de dış politika da istikrarlı olduğunu göstermiştir.

Filistin halkının uğradığı zulüm karşısında Türkiye Cumhuriyeti Devleti tarafından belirlenen dış politika kararlarında belirlenen sosyal politikayı da içeren kavramlar daha etkin kullanılmalıdır.

Sosyal sorumluluk alanında daha belirleyici ve yapıcı adımlar atılabilir. Mesela İsrail-Filistin savaşının en başında Türkiye'nin teklif ettiği garantör ülke uygulaması aktif hale getirilmelidir.

İsrail ile durdurulan ihracat ve ithalat ürünlerine dair şeffaflık arttırılarak kamuoyuna daha fazla bilgilendirme yapılmalıdır.

KAYNAKÇA

- Aktaş, S. (2020.) Büyük Ortadoğu Projesi ve Arap Baharı, Yüksek Lisans Tezi, Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Sosyoloji Ana Bilim Dalı, Sivas.
- Anadolu Ajansı (2023). <https://www.aa.com.tr/tr/ayrimcilikhatti/ayrimcilik/turkiyeden-israil-filistin-konusunda-garantorluk-formulu-onerisi/1817496> 17.10.2023 Erişim Tarihi: 22.04.2025
- Anadolu Ajansı (2024). <https://www.aa.com.tr/tr/ekonomi/musiad-baskani-asmali-israile-ticari-iliskilerin-kesilmesi-ekonomik-bir-kayıp-degil-insani-bir-kazanımdır> 09.05.2024, Erişim Tarihi: 20.04.2025
- Ankara Sosyal Bilimler Vakfı (1992). Sosyal Bilimler Sözlüğü <https://www.sosyalbilimlervakfi.org> erişim tarihi 18.04.2025
- BBCNEWS Türkçe (2023). <https://www.bbc-com.cdn.ampproject.org> Türkiye, İsrail-Hamas savaşında nasıl bir politika izliyor ve öncelikleri neler? 17.10.2023 Erişim Tarihi: 20.04.2025
- Bıyıklı, M. (2007). Bir merkez Dünya olarak Afri Avrasya stratejiler çemberinde Türkiye ve Ortadoğu, Stratejik Araştırmalar Dergisi, 10: 49.
- Boğaziçi Enstitüsü (2022). <https://boenstitu.com> sosyal sorumluluk nedir? Erişim tarihi 19.04.2025
- Çelik, H. (2014). Ortadoğu'da ABD politikaları ve Büyük Ortadoğu Projesi, Yüksek Lisans Tezi Ankara.

- Dursun, D. (2003). “Ortadoğu neresi? Subjektif bir kavramın anlam çerçevesi ve tarihi” Stradigma Aylık Strateji ve Analiz Dergisi E-Dergisi,10; 21-29.
- Erdem, T. (2020). Stratejik Düşünce Enstitüsü Siyaset Nedir? <https://www.sde.org.tr/tevfik-erdem/genel/siyaset-nedir-kose-yazisi> erişim tarihi 25.05.2025
- İletişim Başkanlığı (2024). <https://www.iletisim.gov.tr> Cumhurbaşkanı Erdoğan: “İsrail’in soykırım, işgal ve istila politikası artık son bulmalıdır. 07.10.2024 Erişim Tarihi:20.04.2025
- İletişim Başkanlığı (2024). <https://www.iletisim.gov.tr>. Cumhurbaşkanı Erdoğan: “İsrail-Filistin meselesine adil bir çözüm bulunmadığı takdirde Orta Doğu’da barışın hakim olamayacağı artık iyice anlaşılmıştır.” 05.03.2024 Erişim Tarihi: 20.04.2025
- Karagüzel, A. (2020). Yeni yüzyılda ABD’nin Ortadoğu politikası: Büyük Ortadoğu Projesi. Türkiye Siyaset Bilimi Dergisi, 3(2).
- Kılınçkaya, D. (2004). Osmanlı yönetimindeki topraklarda Arap milliyetçiliğinin doğuşu ve Suriye, Atatürk Araştırma Merkezi Yayınları, Ankara.
- Kocaoğlu, M. (1995). Uluslararası ilişkiler ışığında Ortadoğu. Ankara Genelkurmay Basımevi.
- Memiş, E. (2002). Kaynayan kazan Ortadoğu, Çizgi Kitapevi Yayınları, Konya.
- Milliyet (2023). <https://milliyet.com.tr> Erdoğan’dan Batı’ya İsrail tepkisi Filistin halkına her desteği vereceğiz 26.03.2025 Erişim Tarihi: 20.04.2025

- NTVHABER (2025) <https://www.ntv.com.tr> C.B. Erdoğan: Filistinlileri topraklarından eden planlar yok hükmünde 18.04.2025 Erişim Tarihi: 20.04.2025
- Sakin, S. ve Deveci, C. (2011). “Ortadoğu kavramı ve sınırları üzerine bir değerlendirme” History Studies International Journal of History, 3: 282-293.
- Ticaret Bakanlığı (2024). <https://ticaret.gov.tr>. Türkiye, Filistin ile ticaret hacmini istikrarlı şekilde artırmayı hedefliyor 24.12.2024 Erişim Tarihi: 20.04.2025
- TRTHABER (2023). <https://www.trthaber.com/haber/dunya/israil-filistindeki-gelistmelere-dunyadan-tepkiler-801507.htm> 07.10.2023 Erişim Tarihi: 21.04.2025
- TRTHABER (2024). <https://www.trthaber.com> Türkiye bugün Filistin için yürüyecek 06.10.2024 Erişim Tarihi: 20.04.2025
- Yönlü, K. (2024). Ortadoğu kavramına giriş ve tanımlar. Sosyologca, 27: 195-213.

